

ஆற்றங்கரை
அருகினிலே

முத்துலட்சுமி
ராகவன்

ஆற்றங்கரை அருகிலே...

அனைத்து கதை பேசி விட்டான்...

கடற்கரைச் சாலையில் காரோட்டுவது மித்ரானுக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒன்று... அதுவும் காலை வேளைகளில் காரோட்டுவதை விரும்பி ரசிப்பான். தீலச்சேலையை விரித்து விட்டது போன்ற கடலின் பரப்பு... சேலையில் பூ வேலைகள் செய்தது போன்ற.... வெண்ணிற அலைகளின் அணிவகுப்பு. காலை நேரத்தில் ஐக்கிங் செல்பவர்கள்... நடைப்பயிற்சி செய்பவர்கள் என்று கண்ணுக்கு புத்துணர்ச்சி அளிக்கும் காட்சிகள் ஒருபுறம் அவன் மனதைக் குளிரச் செய்தால் - கடல் காற்று முகம் வருடிச் செல்லும் சுகம் அவன் மனதைக் குளிரச் செய்யும்.

காலை நேரத்தில் காணும் மனிதர்களின் முகத்தில்தான் எத்தனை உற்சாகம்...? அன்றுதான் பூத்த புது மலர்போல பள்ளி செல்லும் சிறுவர், சிறுமி முதல் சாலையில் நடக்கும் வயோதிகத் தம்பதிகள் வரை அனைவரின் முகத்திலும் அன்றைய நாளை வரவேற்கும் குதுகலம் தெரியும். அதைப் பார்ப்பதில் மித்ரானுக்கு விருப்பம் அதிகம்.

அவன் அருகிலிருந்த செல்ஃபோன் அழகான பாடல் ஒன்றைப் பாடி அவனது கவனத்தை ஈர்த்தது. எடுத்து எண்களைப் பார்த்தான், 'மிஸ்ஸம் அழைக்கிறான்.' என்றது ஃபோன். பேசினான்.

"சொல்லுடா..."

"இப்ப நீ எங்கேயிருக்கிறாய் மித்ரா...?"

"காருக்குள்..."

"ஜோக்...? பட்... நான் அதை ரசித்துச் சிரிக்கும் மூடிய இல்லை... ஸோ...

உன் ஜோக்கைத் தூக்கி... கடலில் போடு..."

"அதுஎப்படி நான் பீச்சோட்டில் இருக்கிறேன் என்பதை நீ கரெக்டாக கண்டுபிடித்தாய்...?"

"உன்னைப் பற்றித்தான் எனக்குத் தெரியுமே.... சென்னையின் மற்ற இடங்களில் நீ காரோட்டினால் சோழவரம் கார் ரேஸில் ஓட்டுவது போல ஓட்டுவாய்... அதையே பீச் ரோட்டில் ஓட்டினால் திருவாரூர் தேர் போல இல்லை ஓட்டுவாய்..."

"ஹா... ஹா..."

"சிரிக்காதே... எனக்கு இங்கே பற்றி எவ்வளவு..."

"ஐஸ்வாட்டரை ஊற்றி அனை... நீயும் சிரிக்க மாட்டாய். சிரிக்கிறவனையும் விடமாட்டாய் என்றால் என்ன அர்த்தம்? காலையிலேயே உனக்கு என்னடா ஆச்சு...?"

"நேரில் வா சொல்கிறேன்..."

"இப்ப நீ எங்கே இருக்கிறாய்...?"

"எல்லாம் கம்பெனியில்தான்..."

"தோடா... இதாண்டா உலக அதிசயம். எனக்குப் பின்னால் ஆடி அசைத்து வருகிறவன் இன்றைக்கு எனக்கு முன்னாலேயே ஆபிஸ் போய் உட்கார்ந்து விட்டாயா...?"

"உன்னைத் தேடித்தான் சீக்கிரம் வந்தேன்."

"நானென்ன உன் காதலியா...? நண்பேன்டா..."

"பீச்... இதுவரை காதலித்துத் தொலைக்கவில்லை... இவரிக் காதலிக்க வழியுமில்லை..."

விஸ்வம் அலுத்துக் கொண்டதைக் கேட்ட மித்ரனின் சிரிப்பு அதிகமானது... அவன் சிரித்துக் கொண்டே.... காரின் வேகத்தை அதிகப்படுத்தினான்.

"இது வரை... உன்னை யாரும் காதலித்துத் தொலைக்கவில்லைன்னு சொல்லு... பிளேட்டை மாற்றிப் போடாதே..."

"இரண்டும் ஒன்றுதானே..."

"இரண்டும் வேறு வேறு..."

"சரி... அப்படியே வைத்துக்கொள். நீ காலாகாலத்தில் கம்பெனிக்கு வந்து சேரு..."

"பீச் ரோட்டைத் தாண்டி விட்டேன்... எண்ணி ஆறே நிமிடங்களில் அங்கே வந்து விடுவேன்."

சொன்னது போலவே... மிகச் சரியாக ஆறாவது நிமிடத்தில் மித்ரனின் கார்... "சோனா கம்ப்யூட்டர் சொலுசன்" என்று தியான் எழுத்துக்கள் மின்னிய கட்டிடத்தின் வளாகத்தில் நுழைந்தது...

"என்ன விஸ்வம்... ஏன் டென்சனா இருக்கிறாய்...?"

"என்னத்தைச் சொல்ல...? என் வீட்டில் கல்யாணம் பேசுகிறாங்கடா...?"

"யாருக்கு...?"

"எனக்குத்தான்..."

"உனக்கா...? ஐயோ... பாவம்..."

"என்னைத்தானே பாவம் என்கிறாய்...?"

"இல்லை... உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகும் பெண்ணைப் பாவம் என்றேன்..."

"டேய்யம்..."

"விடுடா... விடுடா... இப்ப விசயத்துக்கு வா... கல்யாணம் பேசினால்... போய் பெண்ணைப் பாள்... பிடித்திருந்தால் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்..."

"நான் யாருடா...?"

"இதுகூட உனக்குத் தெரியாதா...? மஹிம்... நீ விஸ்வம்"

"கடுப்படிக்காதே..."

"அதை நீ எனக்குச் சொல்கிறாயா...? நேரம்பா..."

"ம்ச்ச... நான் ஒரு சாப்ட்வேர் என்ஜினியர்..."

"ஓ... நீ அதைச் சொல்கிறாயா...? ஆமாம்... ஆமாம்... அதற்கென்ன இப்போது...?"

"என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறவன் எப்படி இருக்க வேண்டும்...?"

இதைக் கேட்ட விஸ்வம்... ஜீன்ஸ்... கார்டோ காட்டன் சர்ட்... கூலிங்விளாஸ்... நுனிநாக்கில் மீட்டர் இங்கிலிஷ் என்று அல்ட்ரா மாடர்னாக இருந்தான்...

அவனை விசிற்திரமாகப் பார்த்த மித்திரன்... சிரித்தான்.

"ஏன்டா காலையிலிருந்து இப்படிச் சிரித்து என் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக்கிறே..."

"இப்படிச் சேன்வி கேட்டால்... சிரிக்காமல்... என்னை என்ன செய்யச்"

சொல்கிற...? உனக்கு வரும் வொய்பைப் பற்றி... நீதானே கற்பனை செய்து பார்க்க வேண்டும்... என்னைக் கேட்டால்.. நான் சிரிக்காமல் வேறென்ன செய்ய...?"

"சிரித்தது போதும் மித்ரா... நான் சொல்வதைக் கவனி..."

"கவனித்தால் போச்சு... நீ சொல்லு..."

"எனக்கு வரப் போகிறவன்... என்னைப் போல் சாப்ட்வேர் இன்ஜினியராக இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை..."

"ஏன்... வேலை பார்க்கும் பெண்கள்... உனக்கு கழுத்தை தீட்டமாட்டேன்னு சொல்லிட்டாங்களா...?"

மித்ரனை விஸ்வம் முறைத்த முறைப்பில் அனல்பறந்தது.. மித்ரன் இருகைகளையும் உயர்த்தினான்.

"ஒகே... ஒகே... நான் சரண்ட் ஆயிட்டேன். கோபத்தை விட்டுவிட்டு மேலே சொல்லு..."

"டேய்... பி.ஈ. படித்த பெண்ணாக இல்லாவிட்டாலும்... ஏதாவது ஒரு டிகிரி படித்த பெண் எனக்கு வொய்பாய் வரணும்னு நான் நினைப்பேனா.. மாட்டேனா..."

"நினைப்பாய்தான்..."

"சென்னையில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்ணாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு மதுரையோ திருச்சியோ கோயம்புத்தூர் போ..."

"ஏன் தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் அத்தனை சிட்டிகளின் பெயரையும் ஒப்பித்து விடேன். இப்போது நீ என்னதான் சொல்ல வருகிறாய்...?"

"டவுனில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்ணாக அவள் இருக்க வேண்டாமா...? பஸ் கூடப் போகாத பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா...?"

"அடப் பாவமே... அப்படியொரு பெண்ணையா உனக்குப் பார்த்திருக்கிறாங்க..." மித்ரன் பரிதாபப் பட்டான்.

"ஆமாண்டா.. ஆமாம்..." விஸ்வம் சோகமாக கூறினான்.

காலையிலேயே விஸ்வம் சோகரீதம் வாசித்ததற்கான காரணம் இப்போது மித்ரனுக்கு விளங்கி விட்டது.

விஸ்வம்... சுடிதார் போடும் பெண்களையே... 'பட்டிக்காட்டு' என்று சொல்லுவான். அவனுக்குப் போய்... பஸ் போகாத ஊரில் மனைவி அமைவதா...?

"ம்ஹும்... இதைத்தான் மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம்ன்னு பெரியவங்க சொல்லி வைத்திருக்கிறாங்களா?"

"என்னிடம் எந்தப் பெரியவங்களும் வந்து இதைச் சொல்லி வைக்கவில்லை..."

"நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்டா..."

"இப்போ... என்னிடம் அடிபடப் போகிறாய்..."

"ஒகே... அந்தப் பேச்சை விட்டு விடுவோம். எந்தப் பெரியவங்க, எதைச் சொன்னால் நமக்கென்ன? நாம் உன் வுட்பியின் ஊரைப் பற்றிப் பேசலாம்..."

"என் வுட்பியின் ஊரா...? நீ முடிவே பண்ணி விட்டாயா...?"

"அப்போ... இன்னும் கல்யாணம் முடிவாகவில்லையா...?"

விஸ்வம்... இமைக்காமல் மித்ரனைப் பார்க்க... மித்ரன் மீண்டும் கரங்களை உயர்த்தினான்.

"என்டா... என் வேதனையைப் பார்த்தால் உனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறதா...?"

"கல்யாணம்தான் முடிவாகவில்லையே... அப்புறம் ஏன் நீ கவலைப் படுகிறாய்...?"

"இது ஏற்குறைய முடிவான ஒன்றுதான் மித்ரா..."

"விளங்கச் சொல்லு... இல்லைன்னா ஆளை விடு... நீ இப்படியே பேச... நான் எதையாவது சொல்லிவைக்க... நீ களவீகம் பார்வைவைய என் மேல் வீச... எனக்கு இது தேவைதானா...? இந்தனை வருச பிரண்ட்ஷிப்பை... மூழ்காத ஷிப்பை நம் பிரண்ட் ஷிப்தான்னு கொண்டாடிக்கிட்டு இருக்கோம். அதை முழுக வைத்து விடாதே..."

"மித்ரா... அரசலாறு... என்று ஒரு ஆறு ஓடும் கிராமத்தைப் பற்றி... நீ அடிக்கடிச் சொல்வாயே..."

"ஆமாம்... அது என் சித்தியின் ஊர்... பட்... நான் ஒருதடவைதான் போயிருக்கிறேன். அதுவும் என் சித்தியின் கல்யாணத்தின் போதுதான்..."

மித்ரனின் தாய் அன்ன பூரணியின் கடைசித் தங்கை லலிதாவிற்கு திருமணம் ஆனபோது... மித்ரா ப்ளஸ் டீ படித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறுவயது முதல் விளையாட்டுத் தோழியாக இருந்த சித்தியின் மேல் அவனுக்கு பாசம் அதிகம் உண்டு... லலிதாவிற்கும் மித்ரன் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம். அவளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தது -

'அரசலாறு' என்ற ஆற்றோரமாக அமைத்த 'புன்னை வனம்' என்ற கிராமத்தில்...

லலிதாவின் திருமணத்தின் போது அந்த ஆற்றில் - படகில் பயணம் செய்துதான் பெண்ணை அழைத்துப் போனார்கள். அந்த ஊரில் ஒருவாரம் தங்கியிருந்தான் மித்ரன். பச்சைப் பசேலென்ற பசுமையான வயல்களும் ஆற்றங்கரையோரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த படித்துறையும்... ஊரின் நடுவிலிருந்த பெருமாள் கோவிலும்... இன்னும் அவன் நினைவுகளில் மிதத்தன.

"ஊருன்னா அதுதான்டா ஊர்... என்ன ஒரு காற்று... என்ன ஒரு பசுமை... ஊரோரமாய் ஓடும் ஆறுன்னு அங்கிருப்பவர்கள்... இயற்கையை அனுபவித்து, ரசித்து வாழ்கிறாங்கடா.. அவங்க கொடுத்து வைத்தவங்க..."

இது விஸ்வத்திடம்... மித்ரன் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள். அதைத்தான் விஸ்வம் இப்போது நினைவு படுத்துகிறான்.

"பென்ட்டாஸ்டிக் வில்லேஜ் டா அது. என்னால்தான் அங்கே போக முடியாமல் போய்விடுகிறது. சித்திக்கு அதில் ரொம்ப வருத்தம். ஒவ்வொரு தடவையும் அங்கே போகணுமுன்னு புரோக்ராம் பிக்ஸ் பண்ணி வைத்திருப்பேன். கடைசி வீனாடியில் அது கேன்ஸலாகி விடும். அந்த ஊருக்கு என்ன? நீயேன் அதைப் பற்றிப் பேசுகிறாய்...?"

"அந்த ஊரில் இருக்கும் பெண்ணைத்தான் என் தலையில் கட்டிவைக்க... என் வீட்டில் முடிவு செய்திருக்கிறாங்க..."

"ஈ எிட்...?"

மித்ரன் ஆச்சரியமாக நண்பனை நோக்கினான். ஆறோடும் அந்தக் கிராமத்தில் அதைவிட அதிகமான ஆச்சரியங்களை அவன் சந்திக்கப் போகிறான் என்பதை அப்போது அவன் அறிந்திருக்கவில்லை.

2

நீ குடியிருக்கும் நெஞ்சத்தில்
வேறொருவர் குடி வரலாமோ...?

வாழ்க்கை என்பது எண்ணற்ற ஆச்சரியங்களைத் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருப்பது... வாழ்வின் எந்தத் திருப்பத்தில் நமக்கு புங்கொத்து காத்திருக்கும் என்பதை யாராலும்

அவ்வளவு எளிதாக கணித்து விட முடியாது...

மித்ரனின் வாழ்விலும் அதே போல... ஆச்சரியங்கள் அளவிட முடியாத வகையில் காத்துக் கொண்டிருப்பதை அறியாதவனாக, அவன் உற்சாகமாக நண்பனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

"உண்மையிலேயே இது ரொம்ப சந்தோசமான விஷயம்டா... எனக்கு என் சித்தி மீது பிரியம் அதிகம். ஏறக்குறைய பதினொரு வருடங்களாகி விட்டது - அவங்க அந்த வில்லேஜிற்கு வாழ்க்கைப் பட்டுப் போய்..."

"வெயிட்ட... வெயிட்ட... இப்போது நீ என்ன சொன்னாய்...?"

"என்னடா சொன்னேன்...?"

"என்னவோ, வாழைக்காய்... பட்டுன்னு... சொன்னாயே... அது என்னடா..."

விஸ்வம்... மறைக்குக்கூட கிராமத்துப் பக்கம் ஒதுங்கி அறியாதவன். மித்ரனின் வேர் கிராமத்தில்தான் இருந்தது. திருச்சிக்கு அருகேயிருக்கும் கிராமத்தில்தான் மித்ரனின் அப்பா பிறந்தார். பிழைப்புக்கு சென்னைக்கு வந்து, வீடுகட்டி, சென்னையிலேயே நிலை கொண்டாலும் வருடாவருடம் ஊர் திருவிழாவிற்கு குடும்பத்தோடு கிராமத்திற்குப் போய் விடுவார்.

மித்ரனின் தாய் அன்னபூரணி பிறந்ததும்... மதுரைக்கு அருகிலிருக்கும் கிராமம்தான். எனவே தாய் தந்தை வழி சொந்தங்களின் திருமணம் முதலிய விசேசங்களுக்கு சென்று வரும் வழக்கமுள்ள மித்ரனுக்கு கிராமத்தைத் தெரியும். கிராம மக்களின் வாழ்க்கை முறை தெரியும். அவர்களின் மண்வாசம் கலந்த பாசத்தையும் தெரியும்.

"அது வாழைக்காய் பட்டு இல்லை... வாழ்க்கைப் பட்டு.... எங்கே சொல்லு... வாழ்க்கைப் பட்டு..."

மித்ரன் விஸ்வத்திற்கு டியூசன் எடுக்க முனைய... அவன் மீண்டும் கடுப்பாகி கனலானான். மித்ரனும் கைகளை உயர்த்தி சரணானான்.

"முறைக்காதே... முறைக்காதே..."

"டென்சனாக்கிறியே டா... அது என்ன பட்டுன்னு சொல்லுடான்னா எனக்கு என்னவோ... ஏ... ஃபார் ஆப்பிள்ன்னு பாடம் எடுக்க ஆரம்பிக்கறியே..."

"விஸ்வம்...! மேரேஜ் ஆகி ஒரு ஊருக்குப் பெண்கள் போவாங்க இல்லையா...?"

"யெஸ்... யெஸ்..."

"அதைத்தான் வாழ்க்கைப்பட்டுப் போனதாகச் சொல்வாங்க..."

"அதை நேரடியாய் சொல்ல வேண்டியதுதானே... என்ன ஒரு வில்லேஜ் லாங்வேஜோ..."

"ஏன்... நம்ம சென்னை லாங்வேஜ் மட்டும் டிக்ஷனரியில் இல்லாத வார்த்தைகளை உலவ விடுவது இல்லையா..."

"இது போல்ப் புரியாமல் எதைச் சொன்னோம்?"

"உதார விடுவது... ஜோன் விடுவது... கடலை போடுவது... வெத்தலை பாக்கு போடவைப்பதுன்னு அர்த்தம் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் நிழிக்க வைக்கும் ஆபிரம் வார்த்தைகள் நம் ஊரில் புழக்கத்தில் உண்டு. அள்ளி விடலாம்..."

"அதையெல்லாம் இன்னொரு தான் அள்ளிவிடு... இப்போ என் சோகக்கதையைக் கேளுடா மச்சான்..."

விஸ்வம் அழமாட்டாத குறையாய் கெஞ்ச... மித்ரன் மனமிரங்கினான்.

"சொல்லு... சொல்லு... புன்னை வனத்தில் உனக்குப் பெண் பார்த்திருக்கிறாங்க..."

"அந்தப் பெண்ணின் பெயர் காயத்ரியாம்..."

"பெயரே அழகாக இருக்கிறது. ஆள் எப்படி..."

"யாருக்குத் தெரியும்..."

"உனக்குத் தெரிந்திருக்கணுமேடா... நீதானே அந்தப் பெண்ணை மேரேஜ் பண்ணிக்கொள்ளப் போகிறவன்..."

விஸ்வம் கையிலிருந்த செல்ஃபோன் கக்கு நூறாய் உடைந்தாலும் பரவாயில்லையென்று மித்ரனை நோக்கி... கோபத்துடன் அதை வீச... மித்ரன் மிகச் சரியாக அதைக் கையில் பிடித்து -

"கேட்ச..." என்று விஸ்வத்தை நோக்கி கண் சிமிட்டினான்.

"நீயெல்லாம் என் நண்பனாடா?"

"என் பெயரே மித்ரன்... தோழன்... நீ உன் பிரச்சனையை சொல்லு..."

"அந்தப் பெண்ணிற்கு ஏராளமாய் சொத்து இருக்கிறதாம்..."

"குட்..."

"அவளுடைய பேரன்ட்ஸிற்கு அவள் ஒரே பெண்ணாம்..."

"வெரிகுட்..."

"என் அப்பாவின் ஒன்றுவிட்ட தங்கையின் மகனாம்..."

"வெரி... வெரி... குட்..."

"நீ செமத்தியாய் என்னிடம் வாங்கப் போகிறாய்... தான் புலம்புவது

உனக்கு சின்டலா இருக்கிறதா..."

"ஏன்டா... வெரிகுட்ன்னுதானே சொன்னேன். வேறென்ன சொன்னேன்..."

"பி சிரியஸ் மித்ரன்..."

"ஓகே... நீ சொல்லு... நான் சிரியஸாகக் கேட்கிறேன்..."

"எனக்கு அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள கொஞ்சம் கூட விருப்பமில்லை... பட்... என் பேரன்ட்ஸ்... நான் அந்தப் பெண்ணைத்தான் மேரேஜ் பண்ணிக்கணும்னு ஒற்றைக் காலில் திக்கிறாங்க..."

"இன்னொரு காலில் அடிபட்டு விட்டதா..." என்று கேட்க வாயெடுத்த மித்ரன்... விஸ்வத்தின் கனலை இனியும் தாங்க முடியாது என்ற எண்ணத்துடன் வாயை மூடிக்கொண்டான்.

"நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்து விட்டேன். அவங்க கேட்க மாட்டேன்கிறாங்க. வீட்டை விட்டுப் போய்விடுவேன்னு நேற்று ஒருவார்த்தை சொன்னேன். என் அப்பா, என்ன செய்தார் தெரியுமா..."

"என்ன செய்தார்..."

"நான் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் அவர் போய் முதியோர் இல்லத்தில் உட்கமித்து கொண்டாருடா..."

"ஹா, ஹா..."

மித்ரன் அடக்கமாட்டாமல் சிரித்து வைத்தான். விஸ்வம்... 'யு... டு... மித்ரா...' என்ற பாணியில் ஐ லீவியஸ் எஸைப் புரட்டைஸைப் பார்த்த பார்வையை பார்த்த பின்னால்தான் மித்ரன் சிரிப்பை நிறுத்தினான்.

"சிரிப்பு வந்தால் நான் என்னடா செய்வேன்... ஸாரி... ஸாரி..."

"எப்படி என்னை மிரட்டுகிறார் பார்..."

"உன் நிலைமை எனக்குப் புரிகிறது..."

மித்ரனுக்கு விஸ்வத்தைப் பார்க்க... பாவமாகத்தான் இருந்தது. பிடிக்காத எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். பிடிக்காத திருமணத்தை ஒரு போதும் செய்யக்கூடாது என்பது அவனின் கொள்கை.

"இப்ப என்னடா செய்யப் போகிற..."

"உன் உதவியோடு இவங்க திட்டத்தை முறியடிக்கப் போகிறேன்."

"என் உதவியோடா..."

மித்ரனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. இந்த விஷயத்தில் அவன் எங்கே...

எப்படி... வாழ்வுமும்...?"

"இவன் என்ன இப்படிச் சொல்கிறான்?" என்ற கேள்னியோடு நண்பனைப் பார்த்தான்.

"இதில் நான் என்னடா செய்ய முடியும்...? உன் அம்மா அப்பாவிடம் நான் ஹலோ ஆன்டி... ஹலோ அங்கிள்'ன்னு பேசியதோடு சரி.. அதிகமாகப் பேசியதில்லை... நான் சொன்னால் அவங்க கேட்டுக்கொள்வாங்களா..?"

"நீ சொன்னால் என் அம்மா அப்பாதான் கேட்டுக்கொள்ள மாட்டாங்க... பெண் வீட்டில் கேட்டுக் கொள்வாங்களே..."

"என்னது..."

ஏறக்குறைய அலறிவிட்டான் மித்ரன்...

"என்னடா... இப்படி ஒரு அணுகுண்டைத் தூக்கிப் போடுகிறாயே... இது உனக்கே நல்லாயிருக்கா..? உன் அப்பா.. அம்மாவிடமே நான் பேசத்தயங்குகிறேன். பெண் வீட்டுக்காரங்க - எனக்கு முன்னே பின்னே தெரியாதவங்க. அவங்களிடம் போய் நான் எப்படிடா பேச முடியும்...?"

"உன்னைத்தான் அவங்களுக்குத் தெரியாது. உன் சித்தியின் குடும்பத்தைத் தெரிந்திருக்குமே..."

"விஸ்வம்..."

அவன் எங்கே சுற்றி... எங்கே வருகிறான் என்பது மித்ரனுக்கு ஓரளவு புரிந்து விட்டது. அதை மேலும் தெளிவாக்க... விஸ்வமே தொடர்ந்து தன் திட்டத்தை விவரித்தான்.

"உன் சித்தி குடும்பத்துடன் கொஞ்ச நாள் தங்க வேண்டுமென்று நீயும் ரொம்பநாளாய் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்..."

"என் ஆசையைப் பற்றி நீயொன்றும் அக்கறைப் படவேண்டாம். விசயத்திற்கு வா..."

"ஒரு மாதம் வீவ் எடுத்துக் கொள். உனக்குத்தான் நிறைய வீவ் பேலன்ஸில் இருக்கிறதே..."

"அது உன் கண்ணை உறுத்துகிறதா...?"

"கோபித்துக் கொள்ளாதே டாமச்சான். எனக்காக நீ இந்த வீவை வேஸ்ட் பண்ணக் கூடாதா...?"

"என் சித்தி குடும்பத்துடன் போய் இருப்பதில் எனக்கு நோ அப்ஜெக்சன்... பட்... அதற்கு மேலே நீ சொல்லும் வேலையைத் தான் என்னால் செய்ய முடியாது..."

"எனக்காக இதைச் செய்ய மாட்டாயா...?"

"யாருடா நீ... புரியாதவனாக இருக்கிறாய். கிராமத்தில் இருக்கிறவங்க செம விவரமான ஆளாக. நான் போய் உனக்குக் கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லன்னு சொன்னால்... என்னை கம்மா வீட மாட்டாங்க. உன் வீட்டிற்கு ஃபோன் போட்டுவிட்டு கல்யாணத்தை நான் கலைக்கப் பார்த்தேன்னு... ஊரைக்கூட்டி என்னை பஞ்சாயத்தில் நிறுத்தி வைத்து விடுவாங்க..."

"மித்ரா, நீ போனவுடன் இந்த வேலையை ஆரம்பிக்காதே..."

"அப்புறம்...?"

"ஒரு மாதம் இருக்கிறதே... நீ உன் சித்தியின் வீட்டில் இருந்துகொண்டு பெண் வீட்டிற்கு போய் வந்து கொண்டு இரு..."

"உனக்கு என்னைப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கிறது? வா... வானு பதினொரு வருசமா வருந்தி வருந்திக் கூப்பிடுகிற என் சித்தியின் வீட்டிற்கே நான் போனதில்லை. முன்பின் பழக்கமில்லாத உன் மாமனார் வீட்டிற்கு போவேனா...?"

"உனக்குக் கோபம் வந்தால் என்னை நான்கு அடி வேண்டுமானாலும் அடித்து விடு... ஆனால் அந்த வீட்டை என் மாமனார் வீட்டுன்னு மட்டும் சொல்லாதே..."

"விடு... விடு... இப்ப என்னை என்னதான்டா செய்யச் சொல்கிற? என்னால் அறிமுகமில்லாதவங்க வீட்டுக்கெல்லாம் போக முடியாது..."

"அறிமுகத்தோடேயே நீ போகப் போகிறாய்..."

"அது எப்படி...?"

"என் சார்பாய் நீ பெண் பார்க்கப் போவதாக என் பேரவன்ட்ஸிடம் நான் சொல்லி விட்டேன்..."

மித்ரன் திகைத்து விட்டான். இது என்ன இப்படி ஒரு பூகம்பம் கிளம்புகிறது.

"என்னைக் கேட்காமல் நீ எப்படிடா... இப்படிச் சொல்லலாம்?"

"எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லடா. என் அப்பாம்மாவிற்கும் வேறு வழியில்லை. 'மித்ரன் அந்த கிராமத்தில் ஒன்மன்த் ரெஸ்ட் எடுக்கப் போகிறான். அவன் போய் அந்தப் பெண்ணின் குணத்தைப் பார்த்து விட்டு வரட்டும். அதற்கப்புறமாய் நான் ஒகே சொல்கிறேன்'னு. இதற்கு ஒப்புக்கொண்டு பெண் வீட்டிற்கு ஃபோன் போட்டுச் சொல்லிட்டாங்க..."

"அடப்பாவி..."

"உனக்காக... உன் புரொஜெக்ட் வெளிக்காகவும் நான் முடித்து வைத்து விட்டேன், மம் லீட் ஏக சந்தோசத்தில் இருக்கிறான்; உனக்கு லீவ் கிராண்ட் ஆகிவிட்டது..."

"நான் லீவ் அப்ளை பண்ணவே இல்லையேடா..."

"உனக்காக நானே உன் சைனைப் போட்டு லீவை அப்ளை பண்ணி விட்டேன்..."

"விஸ்வம்... நீ செய்வது எதுவும் சரியில்லை, நான் அதைத்தான் சொல்லவேன்..."

"நோ அதர் வே, நீ போய்த்தான் ஆகவேண்டும். ஒருமாதம் கழித்து... நீ கிளம்பி வரும்போது, எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லை என்று அவங்ககூடம் சொல்லிவிடு..." விஸ்வம் கெஞ்சினான், மித்ரன் திகைத்தான்.

3

கண்ணன் மனநிலையை...

கண்டு சொல்ல யாருமில்லை....

இரண்டு நாளுக்கு ஒரு முன்வரை இப்படி ஒரு பிரயாணத்தை அவன் திட்டமிடவில்லை. ஏன்... இதைப்பற்றி நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. இன்று இரண்டு டிராவல் பேக்குகளோடு புன்னை வனத்திற்கு கிளம்பி விட்டான்.

மித்ரனின் அப்பா சோமசுந்தரம்... மகனின் திடீர் பயணத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் வியப்புடன் மனைவியைப் பார்த்தான்.

"என்னடி அன்னபூரணி. திடீர்ன்னு இவன் லலிதாவின் வீட்டில் போய் ஒரு மாதம் இருந்து விட்டு வருகிறேன்கிறானே... உனக்கு இது பற்றி முன்பே தெரியுமா...?"

"எனக்கெதுவும் தெரியாது... லலிதா எதுவும்... ஃபோன் போட்டுச் சொன்னாளோ... என்னவோன்னு அவளிடம் கேட்டேன். அவன்... 'அப்படியா? மித்ரன் எங்கலீட்டுக்கு வருகிறானா?'ன்னு சந்தோசமாய் என்னிடமே கேட்கிறான். என்னடி மைதிலி... உன்விடம் அண்ணன் இதைப்பற்றிச் சொன்னானா...?"

"ஹூஹும்... அண்ணன் சரியான அழுக்குளிம்மா... எல்லாத்தையும் மனசுக்குள்ளேயே போட்டு பூட்டி வைத்துக் கொள்ளும். வெளியே முச்சுவிடாது. அது மனசுல இன்னும் என்னென்ன இருக்கோ..."

இன்ஜினியரிங் காலேஜில் கடைசி வருடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த தங்கை பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டே வீட்டுக்குள் வந்த மித்ரன், ஷரிவைக் கழற்றியவாறே தங்கையைப் பார்த்தான்.

"என் மனது இரும்பு லாக்ஸ் பாரு. நான் அதைப் பூட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ பொக்கிசத்தை திறந்து பார்க்க சாயியில்லை. இன்ஜினியரிங் படிக்கிறாயா...? தமிழ் விட்டரேச்சர் படிக்கிறாயா...?"

"என்னை வம்புக்கு இழுக்காதேன்னா... அம்மா கேட்டாங்க. நான் பதில் சொன்னேன். நீ எது பேசினாலும் அம்மாவிடமே பேசு. என்னை விட்டு விடு..."

சோமசுந்தரம்... டீனியில் செய்தி பார்ப்பது போல் பாவனை செய்து கொண்டே மனைவியிடம் ஜாடை காட்ட... அன்னபூரணி மகனின் அருகே சென்று அமர்ந்தாள்.

"அதுக்கில்லைடா மித்ரா... திடீர்ன்னு நீ உன் சித்தியின் ஊருக்குப் போகிறேன்னு சொல்கிறாயே... ஒருநாள்கூட லீவை வேஸ்ட் பண்ணாதவன். ஒருமாதம் லீவில் போகிறேன்னு சொல்கிறாயே... அடுத்த வீட்டில் ஐந்து நிமிடம் இருந்தால் கூட உனக்கு சகிக்காது. சித்தியின் வீட்டில் போய் ஒரு மாதம் இருக்கிறேன்னு சொல்கிறாயே... அதைத்தான் மைதிலியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். அவளும் பதில் சொன்னாள். நீ தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளாதே..."

"இந்த விஸ்வம் பண்ணிய வேலையினால் என் வீட்டில் மன்னடையைப் போட்டு குழப்பிக்கிறாங்க. இதற்கு என்ன விளக்கத்தைச் சொல்வது..."

அவன்... அன்னபூரணியை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவன் முகத்தில் சன்னமான கவலை படர்ந்திருப்பது மித்ரனுக்குப் புரிந்தது. அவளுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் வகையில் பேச வேண்டிய அவசியத்தை அவன் உணர்ந்தான்.

"அம்மா! வேலையை கண்டினியூஸாக பார்த்து மூளை குடாகியிருக்கிறது." என்று அவன் பேச்சை ஆரம்பிக்க...

"எத்தனை டியரி குடாகியிருக்கிறது அண்ணா? தெர்மா மீட்டரை வைத்துப் பார்த்தாயா...?" என்று கொக்கி போட்டாள் மைதிலி.

"ம்ஹூஹும்... இவன் இவ்வளவு புத்திசாலியாய் இருந்து தொலைக்கக்

கூடாது...

வெறுத்துப் போனவனாக மித்ரன்... தங்கையை ஓரப்பார்வை பார்த்து வைத்தான்.

"ஓகே... ஓகே... நீ இப்படி சத்யாசி வேசம் போடாதே... உன் இஷ்டத்திற்கு அம்மாவிடம் கதை சொல்லு. நான் குறுக்கே வரமாட்டேன்..." என்று ஜகா வாங்கிக் கொண்டான் மைதிலி.

"அவள் கிடக்கிறாடா தம்பி... நீ சொல்லு..." என்று மகனின் தலைமுடியை ஆதரவாகக் கோதி விட்டான் அன்ன பூரணி.

"எனக்கு அடிக்கடி தலைவலிக்கிறதும்தான்..." என்று மித்ரன் தன்நெஞ்சறிய பொய்யுரைக்க...

"ஐயோ... இது எப்போதிருந்துடா..." என்று பதறிவிட்டான் அன்ன பூரணி...

டிவியைப் பார்ப்பதைப் போல்... பாவனை செய்து கொண்டிருந்த சோமசுந்தரம் தன் நடிப்பைக் கைவிட்டவளாக திடுக்கிட்டு தியிந்தார்.

"ஆர் யு ஆல்ரைட் மித்ரா...?"

"நத்திங் டு வெஹ்ரி... டாடி... அதிக வேலைப் பளுவினால்... டெப்ரசன் ஏற்படுகிறது... மாறுதலாக இருக்குமேன்னு டாக்டர் சொன்னார்... எனக்கு உடனே சித்தியின் ஊர்தான் நினைவுக்கு வந்தது. வஞ்சா வஞ்சம் மே வெகேசனுக்கு பிள்ளைகளுடன் சித்தி இங்கே வரும்போதெல்லாம் என் கூட சண்டை போடுவாங்க. அவங்க ஊருக்கு நான் போனதேயில்லைன்னு அவங்களுக்கு ரொம்பக் கோபம். ஆறும் வயலும் இயற்கைக் காற்றுமாக அந்த ஊர் சிச்சவேசன்... எனக்கு மன அமைதியைத் தரும்ன்னு தோணுச்ச. ஒரு மாதம் லீவ் கேட்டேன். கம்பெனியில் கொடுத்ததுட்டாங்க. கிளம்பிட்டேன். நோ அதர் மேட்டர் டாடி..."

சோமசுந்தரம் புருவத்தை சுருக்கிக் கொண்டு... மகனின் பேச்சுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கேட்டார்.

"எனக்கென்னவோ... இத்தக் கதையைக் கேட்டால் நம்பத் தோன்றவில்லையே..." சந்தேகத்துடன் தமையனைப் பார்த்தான் மைதிலி.

"ஆரம்பித்து விட்டாயா...?" என்று பல்லைக் கடித்தபடி... வெளியே பரிவாக தங்கையைப் பார்த்தான் மித்ரன்.

"வேறு எப்படித் தோணுது மைதிலிக் குட்டி...?"

"ம்ம்... நீ அப்பாவின் காதிலும்... அம்மாவின் காதிலும்... கூடை கூடையாய் பூவைச் சுற்றுகிறாய்ன்னு தோணுது..."

"அது உன் குண விசேசம் மைதிலி. ஊருக்கெல்லாம் ஒன்று தோன்றினால் உனக்கு வேறொன்று தோன்றும்..."

"கம்மா பூசி மெழுகாதே அண்ணா... உனக்காவது... தலைவலி வருவதாவது... நீ ஊருக்கெல்லாம் தலைவலியை வர வைப்பாடி உனக்கெப்படி தலைவலி வரும்...?"

"வந்துவிட்டதே... இதை யாரிடம் போய் சொல்ல?"

"அம்மாவிடமும் அப்பாவிடமும் போய் சொல்லு... என்னிடம் சொல்லாதே..."

"நீ என் தங்கையாச்சே...!"

"அதனால்தான் எனக்கு உன்னைப் பற்றி தெரிகிறது..."

"இப்போது உன் சத்தேகம்தான் என்ன...? எனக்கு புன்னை வனத்தினி ஒரு காதலி இருக்கிறானா...? அவளைப் பார்த்துப் பேசிப் பழக... நா பயணப் படப் போகிறேனா...?"

சில நேரங்களில்... நாம் பேசும் வார்த்தைகளை... வானில் மேகங்களுக்கு ஊடே மறைந்து நின்று கேட்கும் தேவர்கள்...

'ததாஸ்து...' என்று சொல்லி ஆசிரவதிப்பார்களாம்...

மித்ரனின் நாவிலிருந்து ஏன் அந்த வார்த்தைகள் வெளிப்பட்ட என்பதை அறியாமலே... அவன் அதைச் சொன்னான்.

"நீயாவது... காதலிப்பதாவது..." என்று மைதிலி சிரித்தாள்.

"இதில் சிரிக்க என்ன இருக்கிறது..."

"நீ ராப்பகலாய் கம்ப்யூட்டரைக் கட்டிக் கொண்டு இருப்பவன். பேசாய் நீ கம்ப்யூட்டரையே காதலித்து விடு. அதுதான் உனக்கு லாயக்கு."

"நீ சொல்வதை நானும் யோசிக்கிறேன்."

"இப்போ... நான் ஒன்றை யோசிக்கிறேனே... அதற்குப் பதிலைச் சொல் விட்டுப் போ..."

"நீ கம்மா கேள்வி கேட்டாலே ஆபத்து... இதில் யோசித்து வேறு... கேள் கேட்கப் போகிறாயா...?"

மனதிற்குள் நொந்து கொண்டே வேறு வழியில்லாமல் -

"கேளு..." என்றான் மித்ரன்...

"அப்பா பேங்க் மேனேஜர்... அம்மா ஸ்கூல் ஹெட்மிஸ்ட்ரஸ்... இவ் இருண்டு பேருக்கும் இல்லாத வெள்க் லோடா உனக்கு இருக்கிறது. இவங்களுக்கே தலைவலி வரவில்லை. உனக்கெப்படி வந்தது?"

"அதை... அந்த தலைவலியிடம் தான் கேட்க வேண்டும்..."

"தலைவலிக்கு மருந்து... ஆற்றங்கரையோர கிராமத்துக்கு விருத்தாளியாய் போவதா...?"

"அதை நான் சொல்லவில்லை. டாக்டர் சொன்னார்..."

"நான் வேண்டுமானால்... உன் தலைவலிக்கு ஒரு மருந்தைச் சொல்லட்டுமா...?"

"அதற்கு முன்னால், நான் ஒரு கவிதை சொல்லட்டுமா...?"

"தலைவலியோடு கவிதை சொல்லப் போகிறாயா...?"

"இது தலைவலியைப் பற்றிய கவிதைதான் மைதிலி..."

"சொல்லு... அண்ணா... சொல்லு..."

"ஒரு தலைவலியே....

தலைவலிக்கு...

மருந்து சொல்கிறதே..."

மைதிலி... கோபத்துடன் மித்ரனை முறைத்தாள். அவன் சிரித்துக் கொண்டே... ஊருக்குக் கிளம்பும் வேலையில் இறங்கினான்.

"லலிதாவிற்கு ஃபோனில் எல்லா விவரமும் சொல்லியிருக்கிறேன். மித்ரா... நீ ஊருக்குப் போனதும் ஊர்களுக்கு ஃபோன் பண்ணு... உடம்பு சரியானதும் கிளம்பி வந்து விடு. ஒரு மாதம் அங்கே இருக்கணும்னு அவசியமில்லை..."

"ஆகட்டும்மா..."

"சிவப்பிரகாசம் நல்லவள்தான். இருந்தாலும்... அவன் நமக்கு சொந்தமில்லை. லலிதா தான் நமக்கு சொந்தம். நீ வேறுபாடாய் எதையாவது ஃபீல் பண்ணினால் உடனே கிளம்பி வந்து விடு. ஒப்பெடுக்க... ஊட்டி, கொடைக்கானலில் ரிஸார்ட்டை ரிஸால் பண்ணித் தருகிறேன்."

"கவலைப்பட வேண்டாம் டாடி. நான் மேனேஜ் பண்ணிக் கொள்கிறேன்..."

"அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக் கொண்டு நீ அடுத்த வீட்டில் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை மித்ரா."

"எனக்குப் பிடிக்கலைண்ணா... நீங்க சொன்னபடி உடனே கிளம்பி வந்து விடுகிறேன் டாடி..."

சோமசுந்தரமும் அன்னபூரணியும் முழுதாக ஒருமாதம் - மகன்

வெளியுருக்குப் போகிறானே என்று கவலைப்பட்டனர். மைதிலி கூட மித்ரனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தாள்.

"நீ இல்லாமல் எனக்கு... போரடிக்கும் அண்ணா..."

"பொய் சொல்லாதே... நானில்லாவிட்டால் ஐலியாக இருப்பாய்னு சொல்லு..."

"வம்பிழுக்க எனக்கு ஆள் இருக்காதே..."

"அம்மாவிடம் வம்பிழு..."

"அப்பா திட்டுவாரே..."

"வாங்கிக் கொள்..."

குடும்பத்தினருக்கு டாட்டா சொல்லி விட்டு ரெயிலேறியவள்.

"உன்னாலே... எனக்கு எத்தனை அலைச்சல்டா விஸ்வம்..." என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

"பெண்ணின் அப்பாவிடம் புரியவை மித்ரா... நீ தினமும் அவரிடம் பேசிப் பழகு. கிளம்பி வரும்போது எனக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லைன்னு அவரிடம் சொல்லி விடு... என் அப்பா... அம்மாதான்... இந்தக் கல்யாணத்தை விரும்புகிறாங்க... நான் விரும்பவில்லைன்னு அவரிடம் எடுத்துச் சொல்லு... பிடிக்கலைன்னு சொல்பவனுக்கு பொன் கொடுக்க... பெண்ணைப் பெற்றவர்... கட்டாயம் யோசிப்பார். முடிந்தால் அந்தப்பெண்ணிடமும் இதைச் சொல்லிவிடு..." விஸ்வம் வேண்டுகோள் வைத்த போது...

"இந்த விளையாட்டுக்கே நான் வரவில்லை. அந்தப் பெண்ணிடம் பேசும் வேலையை எனக்குக் கொடுக்காதே..." என்று தான் மறுத்தான் மித்ரன்.

ஆனால்... அந்தப்பெண்ணிடம் பேசாமல் அவனால் இருக்க முடிந்ததா?

இது தினைக்க மட்டுமே தெரிந்தமளம்...

இதற்கு மறக்கத் தெரியாது...

குடும்பகோணத்தில் ரயிலை விட்டு இறங்கிய மித்ரன்...

டாக்ஸியைப் பிடித்தான். ஆற்றங்கரையில் டாக்ஸியை அனுப்பிவிட்டு - சுழித்தோடும் ஆற்றின் கரையில் நின்று கொண்டு நீரைப்

பார்த்தான்.

இரு கரைகளையும் தொட்டுக் கொண்டு... பருவப் பெண்ணின் குதூகலத்துடன் பாம்பு ஒடிக்கொண்டிருந்தது நிதி... தொலைவில் படகு ஒன்று நீரில் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது... மித்ரன் நதியோரம் நடந்தபடி... படகுக்காக காத்திருந்தான்.

பச்சைப் பச்சேலென்ற வயல் வெளி... பகம் போர்வைகளை அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் போர்த்தி விட்டது போல... காணும் இடங்களிலெல்லாம் பசுமைதான் தெரிந்தது... ஆற்றங்கரையின் இருபக்கமும் அடர்ந்திருந்த தென்னந்தோப்புகளை... தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் போதே... மனது லோசக மாறுவதை உணர்ந்தான் மித்ரன்...

நீரின் குறுமையைத் தாங்கிய நரப்பசை கொண்ட குளிர்ந்த காற்று அவன் முகத்தில் மோதியது. பயணக்களைப்பு - இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைவதை மித்ரன் வியப்புடன் உணர்ந்தான்.

படகுத்துறையில் கூட்டம் அதிகமில்லை. படகு அருகில் வந்ததும்... மித்ரன் படகில் ஏறிக் கொண்டான். நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு... படகு செல்ல ஆரம்பித்தது... மித்ரன் அந்த அனுபவத்தை மிகவும் ரசித்தான். படகின் ஓரமாக குளிர்ந்து நீரில் கைகளை விட்டு அனைந்தான். படகின் மீது நீரின் அலைகள் மோதி விலகுவதைக் காணக்காண அவனுக்கு தெளிபட்டவேயில்லை.

ஆற்றங்கரையின் ஓரமாக இருந்த நூணல்கள் அவனை 'வா'வென்று வரவேற்பது போல் அசைந்து ஆடின.

"ஊருக்கு புதுக்களம்..?" துடுப்பைக் போட்டுக் கொண்டிருந்த படகுக்காரன் வினவினான்.

"ஆமாம்..."

"புள்ளை வளத்தில் யார் வீட்டுக்குப் போகிறீங்க..?"

"சிவப்பிரகாசத்தின் வீட்டிற்கு..."

"அவருக்கு தீங்க என்னவாகனும்...?"

"நீ இதை யெல்லாம் எதற்குக் கேட்கனும்?" வாய் வரை வந்த வார்த்தைகளைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டான் மித்ரன்.

இது கிராமம். இவர்கள் கிராமத்து மனிதர்கள். இங்கே ரகசியம் பேணப்படுவது இல்லை. 'அடுத்தவரின் அந்தரங்கத்தில் தலையிடக்கூடாது. அது நாகரிகம் இல்லை.' என்பதெல்லாம் இவர்களுக்கு அறிவிற்கு எட்டாத விஷயங்கள்.

இந்த படகுக்காரனுக்குத் தெரியாமல் புள்ளை வளத்திற்குள் ஒரு பறவைகூட நுழைய முடியாது என்று நினைத்துக் கொண்டவன் புள்ளையுடன் படகுக்காரனுக்கு பதில் சொன்னான்.

"நான்... அவருடைய மனைவியின் அக்கா மகன்..."

"கத்திவளைச்சு ஏன் மூக்கைத் தொடறீங்க... அவருக்கு தீங்க மகன் முறையாகனும். அதைச் சொல்லி விட்டுப் போயிங்களா... என்னமோ போங்க... இந்தக்காலத்து இளவட்டப்பசங்களுக்கு ஒத்தைவரியில் பதில் சொல்லத் தெரியல... அதிலும் தீங்க பட்டனத்துக்கார ஆளு போல இருக்கு... உங்களுக்கு எங்களைப் போல அளவப் பேசத் தெரியாதுதான்..."

'மஹிம்... முதலில் நீ மூச்சை விடாமல் பேசித் தொலைக்கும் இந்த தொண்தொணப்பை நிறுத்தியுடா... குறைவாய் பேசுவதைப் பற்றி நீ சொல்லி நான் கேட்கணுமுன்னு என் தலையில் எழுதிவைத்திருக்கு. எல்லாம் அந்த விஸ்வம் பயலால் வந்தது...'

படகு அக்காரையைத் தொட்டு விட்டது. பைகளை எடுத்துக் கொண்டு இறங்க முடியாமல் மித்ரன் தடுமாறினான்.

"தீங்க முதல இறங்குங்க தம்பி... நான் பையை எடுத்துத் தரேன்..." படகுக்காரன் கூறினான்.

"தேங்க்ஸ்..." மித்ரன் இறங்கிக் கொள்ளவும் - படகு அடியது.

லாவகமாய் பைகளை எடுத்து மித்ரனிடம் கொடுத்து விட்டு... படகை ஓட்ட ஆரம்பித்தான் படகுக்காரன்...

ஆற்றங்கரை மணல் வெள்ளைதிறப் பொடிப்பொடி கற்களுடன் பளபளத்தது. டிராவல் பேக்குகளை இருபக்க தோளிலும் மட்டிக் கொண்டு ஊருக்குள் நடந்தான் மித்ரன். எதிரே சிவப்பிரகாசம்... வேக நளையுடன் வந்தார்...

"இப்பத்தான் மதினியிடமிருந்து ஃபோன் வந்துச்சு... பையைக் கொடு... உடம்புக்கு சரியில்லையாமே... இப்ப எப்படி இருக்கு..." என்று... வேக மூச்சுடன் விசாரித்தார்.

"பயப்படும்படி ஒன்றுமில்லை சித்தப்பா... வெளக்கோடு அதிகம்... ஐஸ்ட் ஃபார் எ சேன்ஜ் வெளியூருக்குப் போய் வாங்களன்னு டாக்டர் சொன்னார். நம்ம ஊரு நினைவுக்கு வந்தது. கிளம்பி வந்துவிட்டேன்..." என்றான் மித்ரன்...

தெருமுனையிலேயே லலிதாவின் மகனும்... மகளும் ஓடிவந்து மித்ரனைக் கட்டிக் கொண்டார்கள்.

“தீங்க வருவீங்கன்னு அம்மா சொன்னதும் நான் ராத்திரி முழுவதும் தூங்கவேயில்லை அண்ணா...” என்றான் பத்துவயது அருண்.

“பொய்... இவன் கும்பகாணன் போலக் குறட்டை விட்டுக் கொண்டு தூங்கினான். நான்தான் விடியும் வரை விழித்திருந்தேன்.” என்று தமையனுக்கு பழிப்புக் காட்டினான் எட்டு வயது அபிராமி.

பைகள் இரண்டையும் சிவப்பிரகாசம் வாங்கிக் கொன்ன... இரண்டு குழந்தைகளும்... இரண்டு பக்கமும்... கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வர அந்தத் தெருவில் நடந்தபோது... சித்தி குடும்பத்தின் வரவேற்பை நினைத்து மித்ரனின் நெஞ்சம் திறைந்திருந்தது.

“என்னன்னே... வீட்டுக்கு விருந்தாளி வந்திருக்காப்புல இருக்கு...” வழி நெடுக விசாரணைகள். முகமெல்லாம் பெருமையுடன் மலர சிவப்பிரகாசம்... எல்லோரிடமும் -

“எங்க லலிதாவின் அக்கா மகள்... சென்னையில் பெரிய கம்ப்யூட்டர் இன்ஜினியர்... ஒரு மாதம் எங்க வீட்டில் விருந்தாளியாக வந்திருக்கிறான்.” என்று சொல்லிக் கொண்டே... மித்ரனை அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

வீட்டு வாசலில் லலிதா காத்திருந்தாள். சிறுவயதில் பாவாடை தாவனியுடன்... சிறுவனான தன்னைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு... ஊரைச் சுற்றி வந்த சித்தியா இவள்... என்று எப்போதும் ஏற்படும் வியப்பு... அப்போதும் மித்ரனுக்குள் தோன்றியது...

பழைய லலிதா குறும்பும்... கண்களில் சிரிப்புமாக வளைய வந்தவள். அவளுக்கு கால்கள் தரையில் பாவாது... எப்போதும் தாலிக்குறித்து ஓடிக் கொண்டிருப்பான்.

இப்போதைய லலிதாவின் முகத்தில் மென்மையும்... கண்களில் சாந்தமும் குடி கொண்டிருந்தன. அந்த அதிகாலை வேளையிலும் குளித்து ஈரத்தலையை தளர்வாக விசிய விட்டு, கூத்தலின் ஒளியில் சித்திகைக் கொண்டுவீட்டு... நெற்றியில் ஸ்டிக்கர் போட்டின் மேலும் கூத்தலின் வகிட்டிலும் குங்குமம் இட்டு மங்கைகரமாகக் காட்சியளித்தாள்.

வாசலில் கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் என்பதை அவள் கையிலிருந்த கோலமாவுக் கிண்ணம் உணர்த்தியது. வாசலில் பரத்து விசிந்திருந்த புள்ளி கோலத்தை ஆர்வத்துடன் பார்த்தான் மித்ரன்...

“இதெல்லாம் சென்னையில் பார்க்க முடியாது...”

“வாடா மித்ரா... இப்போத்தான்... என் வீட்டிற்கு வர உனக்கு வழி தெரிந்திருக்கா...?” என்று வரவேற்றான் லலிதா.

“என்ன செய்ய சித்தி... வேலை அதிகம்...”

“ஒருவழியாய் உன்னை இந்த ஊருக்கு வரவைக்க... உனக்கு ஒற்றைத் தலைவலி வரணும்னு சித்திச்சிருக்கு உன்னோவா...”

‘ஒற்றைத் தலைவலியா...? வெறும் தலைவலி... எப்போது ஒற்றைத்தலைவலியாய் மாறியது...!’ குழம்பிப் போனான் மித்ரன்.

‘எனக்கு வந்திருப்பதே பொய்த்தலைவலி. அது இரட்டைத் தலைவலியாக இருந்தால் என்ன... இல்லை... ஒற்றை தலைவலியாக இருந்தால் என்ன...? ஏதோ ஒரு தலைவலி என்று விட்டு விட்டுப் போக வேண்டியதுதானே...’

விராமத்துப் பானியில்... வாசலுக்கு முன்னே... திறைய இடம் விட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்த சிவப்பிரகாசத்தின் மாடிவீட்டை வேடிக்கை பார்த்த வண்ணம்... உள்ளே நுழைத்தான் மித்ரன்.

ஹாலில் இருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து... காபி குடித்துக் கொண்டிருந்தார் தண்டாயுதபாணி - சிவப் பிரகாசத்தின் அப்பா... எழுபது வயதானாலும்... திடகாத்திரமாய் - ஆரோக்கியமாய் இருந்தார்.

“வாப்பா... மித்ரா... பிரயாணம் செனகசியமாக இருத்துச்சா?” மித்ரனைக் கண்டதும் வரவேற்றார்.

“நோ பிராப்ளம் தாத்தா...” சென்னையில் பேசும் திளையில் ஆங்கிலத்தில் பேசிவிட்டோமே... என்று மித்ரன் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்ட போது...

“தட்ஸ் குட்...” என்று அவனை அதிரவைத்தார் தண்டாயுதபாணி.

“என்ன பாக்கி...? நான் அந்தக்காலத்து எஸ்எல்ஸி. இப்ப எஸ்எல்ஸி தீங்க என்ன இங்கிலிஷ் பேசறீங்க... நாங்க பேசின இங்கிலிஷ்... வெள்ளைக்காரன் விட்டுட்டுப் போன இங்கிலிஷ்...” பெருமையாக தன் நரைத்த மீசையை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டார் அவர்.

“மித்ரா...” லலிதா அழைக்கும் குரல் கேட்டதும் பின்பக்கமாப் போனான்.

“முதலில் காபியைக் குடி... அப்புறமாய்... மாடியிலிருக்கும் ரூமிற்குப் போகலாம்...” மித்ரனின் கையில் காபித்தம்ளரைக் கொடுத்தார்.

சமையலறையின் அருகேயிருந்த அந்த அறையில் பேசப்பட்டிருந்த

சாப்பாட்டு மேஜையின் முன்னாலிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு... காயியை குடிக்க ஆரம்பித்தான் மித்ரன்...

"யாருடாப்பா அது... லலிதாவின் அக்கா மகனா...? அப்பப் பார்த்தது. அடையாளமே தெரியாமல் வளர்ந்துட்ட... ஊர்ல உன் அம்மா, அப்பா, தங்கச்சியெல்லாம் செளக்கியமா...?" என்று வினவியவாறு சமையலறையின் உள்ளேயிருந்து லலிதாவின் மாமியார் கோதாவரி வெளியே வந்தாள்.

"ஃபைன் பாட்டி...!" என்று சொல்ல வாயெடுத்தவன், தண்டாயுதபாணியின் தாக்குதலை தினைவுக்கு கொண்டு வந்து...

"எல்லோரும் செளக்கியமாய் இருக்காங்க பாட்டி..." என்றான் வெகு சமந்தமாக...

மித்ரன் அழைத்துக் கொண்டு மாடியேறினான் லலிதா... மாடி பால்கனியில் இருந்து பார்த்தால் ஆறு... வெகு அருகில் ஓடுவது போல... அழகாகத் தெரிந்தது. கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை வயல் வெளியின் பசுமை தெரிந்தது. ஊருக்கு நடுவே இருந்த பெருமாள் கோவிலின் கோபுரம் தெரிந்தது.

"தினமும் கோபுர தரிசனம் மிடைக்குது சிந்தி உங்களுக்கு... நீங்க கொடுத்து வைத்தவங்க தான்." மித்ரன்... மாடி பால்கனியின் கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டு கூறினான்.

"திஜும்தாண்டா..." லலிதா கோபுரத்தைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டே மாடியறையின் கதவைத் திறத்தாள்.

உள்ளே கட்டிலில் புது மெத்தை போடப்பட்டிருந்தது. புதிய மெத்தை விரிப்புகளும்... தலையணைகளும் இருந்தன...

"எனக்காக இவ்வளவு தூரம் சிரமப் படனுமா சித்தி..." மித்ரன் சங்கடப் பட்டான்.

"இது சிரமமாடா... நீ என் வீட்டில் வந்து ஒருமாதம் இருக்கப்போவது எனக்கு எவ்வளவு பெரிய விஷயம் தெரியுமா? வராதவன் வந்திருக்கிற உன்னை - ராஜா மாதிரி கவனிச்சுக்கலைன்னா... நானெல்லாம் எப்படிடா உன் சித்தி என்று சொல்லிக்குவேன்..." லலிதா பரிவுடன் அவளைப் பார்த்தாள்.

அவனுக்காக தயார்படுத்தப்பட்டிருந்த அறையில் தன் பைகளை வைத்த மித்ரன் கட்டிலில் கால் நீட்டிப் படுத்தான்.

வானத்தில் வேறொரு நிலவு வருமோ...?

என்மனதினில் வேறொரு நினைவு வருமோ...?

5

'வராதவன்... வந்திருக்கிராய்...' இது ஒன்றுதான்

லலிதாவின் வீட்டிலுள்ளவர்கள் வாயிலிருந்து வந்தது. மித்ரனுக்கு தன் பெயரே ஊர்ந்து போய்... அந்த வார்த்தைகள்தான்... தன் பெயரோ என்று சந்தேகமே வந்துவிட்டது. எல்லோரும் அவனைக் கொண்டாடினார்கள். உபசரிப்பில் மூழ்கி எழுந்த மித்ரன்... மதிய உணவிற்குப் பின்... நன்றாகத் தூங்கி எழுந்தான். மாணலயில் காபி டிபனை ஒரு கை பார்த்து விட்டு... ஆற்றை வேடிக்கைபார்த்துவிட்டு வருவதாக லலிதாவிடம் சொல்லி விட்டு வெளியே நடத்தான்.

மாலை வெயில் இதமாக அவனைத் தொட்டு விளையாடியது. கிராமத்திற்கு வெகு அருகில் துள்ளலுடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தது ஆறு... அவனைக் கண்டதும்... அலைகள் சந்தோசத்துடன் கரை மோதின. கரையில் அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த நாணல்கள்,

தண்ணீரை விட்டு விலக மனமில்லாமல்... காதலன் காதலியைத் தொட்டு விளையாடுவது போலத் தண்ணீரைத் தொட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. கரையோர செடிகளின் இடையே தவளையின் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

படித்துறையில் யாருமில்லை. மித்ரன் படித்துறையில் கால்பதித்து ஆற்றங்கரையின் அந்தி நேரத்து அழகை ரசித்துப் பார்த்தான். கரையோரத்தில் இருந்த தென்னந்தோப்பு - அடர்த்தியாக இருந்த மரத்தின் கிளைகள் - படித்துறைக்கு குடை பிடிப்பது போல கிளை விரித்துப் பரந்திருந்தது.

மித்ரன்... படித்துறையின் பக்கவாட்டுச் சுவரில்... கால்களைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தான். ஆற்றின் தீர்... சலசலவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வானத்தில்... பறவைகள் கூட்டுக்குத் திரும்ப கூட்டம்கூட்டமாக தென்னந்தோப்புகளை * நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. மித்ரன் அமர்ந்திருந்த படித்துறையை ஒட்டிய மரத்தின் மீது பறவைகள் வந்து அமரத்தொடங்கின.

பறவைகளின் சத்தம்... ஒரு கலவையாக... பாட்டுப்போல மித்ரனுக்கு

கேட்டது. அவள் அந்த ஒலியையும்... ஆற்றங்கரையின் அந்த அந்தி நோற்றல் சூழலையும் மிகவும் ரசித்து அனுபவித்தாள்.

“தேங்க யு லிஸ்வம்...” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“அவனால்தானே... இந்தக் கிராமத்தின் அழகை ரசிக்க இப்படி ஒரு ஒய்வான மனதினாலேயோடு வர முடிந்தது...” என்று மித்ரன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

தொலைவிலில் படகு வருவது தெரிந்தது. ஏனோ மித்ரனுக்கு வாய் விட்டுப் பாட வேண்டும் போல இருந்தது. ஆளாவதில்லாத அந்த அந்தி நோற்றின் ஆற்றங்கரையின் சூழ்நிலை கொடுத்த தைரியத்தில்... அவள் வாய் விட்டுப் பாடினாள்.

“அமைதியான ததியினிலே ஓடும் - ஓடும்

அளவில்லாத வெள்ளம் வந்தால் ஆடும்...

காற்றினிலும்... மழையினிலும்...

கலங்க வைக்கும்... இடியினிலும்...

கரையினிலே ஒதுங்கி தின்றால் வாடும்....”

அவளது பாடலைக் கேட்ட ஆற்று நீர்... படித்துறையின் மீது மோதித் தன் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொண்டது... கரையோரமாக அடர்ந்திருந்த தாண்டுகள்... மித்ரனின் கருத்தைக் கவந்தன.

“ஆற்றங்கரை மேட்டினிலே...

ஆடிதிற்கும் தாண்டலது...

காற்றடித்தால் சாய்வதில்லை...

கனிந்த மனம் வீழ்வதில்லை....”

தன் போக்கில் உரக்க... தாண்டுகளைப் பார்த்துப் பாடிக்கொண்டிருந்த மித்ரனின் முதுகுக்குப் பின்னாலிருந்தது... “கலீ” என்ற - பெண்ணின் சிரிப்பொலி கேட்டது...

மித்ரன் சட்டென்று பாட்டை நிறுத்திக் கொண்டாள். கற்று முற்றும் பார்த்தாள். யாரையும் காணவில்லை...

“என்னடா இது... ஒரு பெண் சிரித்தது போலச் சிரிப்புச் சத்தம் என் காறில் விழுந்ததே... அது பிரமையா...” வாய்விட்டு சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து நின்றாள்.

லேசான சலங்கையொலி கேட்டது.

“ஒரு வேளை மோகினிப் பிசாசோ...” என்று சொல்லியவனின்

பார்வையில் படித்துறையை ஒட்டியிருந்த அரசமரத்தின் அடியிலிருந்த பின்னையாரின் சிலை கண்ணில் பட்டது...

அரச மரத்தின் அடியில் சிமிண்ட் மேடை இருந்தது. அதில் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தார் பின்னையார்.

“கோவிலில் இருக்குமிடத்தில் மோகினிப் பிசாசு வராதே...” என்று அவன் தாடையைத் தடவியபடியே... தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்ள... இப்போது சிரிப்பு சத்தம் வலுந்தது.

பின்னையார் வீற்றிருந்த அரச மரத்தின் பின்னாலிருந்து சிரிப்புச் சத்தம் கேட்க... மித்ரன் மரத்தைச் சுற்றிப் பின்பக்கமாக எட்டிப் பார்த்தாள். பார்த்தவனின் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன.

பாவாடை தாவணி அணிந்த அழகிய பெண்ணொருத்தி இடுப்பில் குடத்துடன்... வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மித்ரனின் பார்வையை உணர்ந்ததும்... அவள் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள முயன்றாள். ஆனாலும் பாவம் மித்ரன் அடித்த கூத்தைக் கண்டவளுக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை போல...

வாயைப் பொத்திக் கொண்டு மரத்தின் பின்னாலிருந்து வெளிப்பட்டு படித்துறையில் இறங்கினாள்.

இப்போது மித்ரனால் அவளை தள்ளாகப் பார்க்க முடிந்தது. ஒல்லியான தேகம், மஞ்சளை அரைத்துப் பூசியது போன்ற திறம், வட்ட வடிவ முகத்தில் அழகான பெரிய கண்கள், பார்த்தவுடன் மித்ரனின் கருத்தைக் கவந்தது அவளுடைய தீண்ட கூந்தல்தான்.

அவ்வளவு தீண்ட பின்னலை உடைய பெண்ணை அவன் அதற்கு முன்னால் பார்த்தது இல்லை...

சென்னையின் நாகரிகப் பெண்கள்... முடிசைய வெட்டி விட்டிருப்பார்கள். மித்ரனின் தங்கை மைதிலியும் அதைத்தான் செய்திருந்தாள். மற்றபடி மித்ரனின் குடும்பத்து பெண்களிடம் தீண்ட கூந்தல் இருக்கவில்லை...

படித்துறையின் கடைசிப் படியில் நின்று கொண்டு... மித்ரனை ஓர்க்கண்ணால் பார்த்தபடி தனக்குள் பொங்கிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணின் பின்னல்... முழங்கால்களைத் தாண்டி... தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

புன்னைவனத்தில் இப்படியொரு பேழுகியைச் சத்திக்கப் போவதை அறியாதவனாக இருந்த மித்ரன்... அவளை இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் பார்வையை உணர்ந்த அத்தப் பெண் குடத்தில் ஆற்று நீரை நிரப்பி... இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்தபடி... படியில் ஏறினாள். மித்ரன் நின்று கொண்டிருந்த மரத்தடிக்கு வந்தவன். மேடையீது ஏறி பின்னையாரின் மேல்... குடத்திலிருந்து நீரை ஊற்றினான்.

அவனைக் கடந்து மீண்டும் படித்துறைக்கு போகும்போது 'கலுக்'கென்று வாய் பொத்தி சிரித்தாள்.

அவள் எதை நினைத்துச் சிரிக்கிறாள்? தன் பாட்டை நினைத்தா... இல்லை பேச்சை நினைத்தா... என்ற யோசனையுடன் அவளிடமிருந்து பார்வையை விலக்க முடியாமல் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் மித்ரன்.

மூன்று குடம் தண்ணீர் ஊற்றியதும் அவள் ஆற்றோரமாக இருந்த செடிகளில் இருந்த பூவைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து பின்னையாரின் தலையில் குடினாள். மேடையில் இருந்த கல் விளக்கில் என்னொருவன் ஊற்றி... திரியைத் தூண்டி விட்டு விளக்கேற்றி வளங்கினான். பின்னர் குடத்தை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்.

போவதற்கு முன்னர்... மித்ரனை ஜாடையாகப் பார்த்து பொங்கிச் சிரித்து விட்டுத்தான் போனாள்.

இவ்வளவு அழகான பெண்... நினைத்து நினைத்து சிரிக்கும்படி பேசுவதது விட்டோமே என்று தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டு மித்ரன் நின்றபோது படகுத் துறையில் படகு வந்து நின்றது...

"யாரைத் தம்பி... அப்படிப் பார்க்கறீங்க..." என்று வினவியபடி... படகுக்காரன் இறங்கினான்.

"அதோ அந்தப் பெண்ணைத்தான்..." என்றான் மித்ரன். தூரத்தில் சென்று கொண்டிருந்த பெண்ணைப் பார்த்த படகுக்காரன்...

"ஓ... தேவிப்பாப்பாவைச் சொல்கிறீர்களா... ஆமாம் தம்பி... நீங்க ஏன்... அத்தப் பெண்ணை இந்தப் பார்வை பார்க்கறீங்க...?" என்று கேட்டான்.

"இது என்னங்க வம்பாய் போச்சு... பார்க்கக் கூடக் கூடாதா?"

"ஆமாம்... இது கிராமம் தம்பி... வயசுப் பெண்ணை இப்படிப் பார்க்கக் கூடாது..."

"வயதுப் பெண் மட்டும் என்னைப் பார்த்து அப்படி சிரிக்கலாமா?"

மித்ரன் மனதில் நினைத்ததைக் கேட்கவில்லை...

"என்ன ராமையா... யாருகூட பேசிக்கிட்டு இருக்கே..." யானோ ஒருவர் படகுத் துறைக்கு வந்தார்.

"நம்ம சிவப்பிரகாசம் ஐயாவோட மகன்கிட்டத்தான் பேசிக்கிட்டு இருக்கேன்..." என்னவோ... காலம்காலமாய் பழகியதைப்போலக் கூறிக்கொண்டே படகில் ஏறிக் கொண்டான் ராமையா...

மித்ரனின் உதடுகளில் லேசான புன்னகை படர்ந்தது. இதுதான் கிராமம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அந்தப் புன்னகையுடன் விட்டிற்குப் போனான்.

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணியுடன்... வாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த கோதாவரி, அவனைப் பார்த்ததும் சிரித்தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பெண்... மரியாதையுடன் எழுந்து நின்று கொண்டாள்.

"என் பேரன்தான். வேறு யாருமில்லை..." கோதாவரி அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

"அக்கா மகன் வரப் போவதாக லலிதா சொல்லிக் கொண்டிருந்தாளே... அத்தத் தம்பிபா..."

"ஆமாம்... மெட்ராஸில் பெரிய என்ஜினியர்..."

கிராமங்களில் எதுவும் தனிப்பட்டதில்லை - வீட்டுக்கு வரும் விருத்தாளி உள்பட என்று நினைத்துக் கொண்டான் மித்ரன். அத்தப் பெண்ணைப் பார்த்து மரியாதைக்காக ஒரு சின்னச் சிரிப்பை உதிர்ந்து விட்டு வீட்டுக்குள் சென்றான்.

"எப்படியிருக்கு மித்ரா... எங்கள் புள்ளை வணம்..." சண்மயலறையில் வேலையாக இருந்த லலிதா வினவினாள்.

"அட்டகாசம் சித்தி... ஆனால் ஒன்று... எனக்குத்தான் யாரையும் தெரியாமட்டேன் என்கிறது. ஆனால்... இந்த ஊரே என்னைப் பற்றி விசாரிக்கிறது..."

"நானையிலிருந்து விசாரிக்காது..."

"ஏன்...?"

"விடிவதற்குள் நீ யார், உன் பெயர் என்ன, உன் ஊர் எது... உத்தியோகம் எங்கே, இந்த ஊரில் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நீ தங்கப் போயிராய் என்கிற முழுவிவரமும் இந்த ஊருக்குத் தெரிந்திருக்கும்..."

"என்னவோ போங்க... இந்தக் கிராமத்தின் பழக்கவழக்கம் இன்னும் எனக்கு பிடிபடவில்லை..."

"அது பிடிபட நாளாகும்..."

"ஏன் சித்தி... வயதுப் பெண் ஒருத்தி என்னைப் பார்த்து விழுந்து

விழுந்து சிரித்தாள். அது தப்பில்லையாம். பதிலுக்கு அவள் ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறாள் என்று நான் பார்த்ததுதான் தப்பாம்..."

"யார் சொன்னது...?"

"ஒடக்காரன்..."

"ராமய்யாவா...?" லலிதா சிரித்தாள்.

"அவனேதான்..." மித்ரனும் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

"அது சரி.. அது எந்தப் பெண்...?"

"யாருக்குத் தெரியும்...? ஏதோ... தேவி என்று பெயராம்..."

"தேவியா...? பெரிய வீட்டுப் பெண்... அவள் தேவையில்லாமல் யாரிடமும் பேசமாட்டாளே..., உன்னைப் பார்த்து எப்படிச் சிரித்தாள்...?"

"இதை... அவளிடம்தான் நீங்கள் கேட்கவேண்டும்..."

மித்ரன்... சமைமலறை மேடைமேல் கவாதீமைாக ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். உறவினர்களைப் பற்றி பேச்சு திசை மாறியதில் அவளை சற்று நேரத்தில் மறந்து விட்டான்.

6

ஹது சொல்ல யாருமில்லை...

துன்பம் நீங்க... நீ... துணை வரவுமில்லை....

வீட்டுக்குள் சென்று குடத்தை வைத்த பிள்ளும்

பொங்கிச் சிரித்தாள். அவள் மனதிற்குள் அவள் பாடிக்கொண்டிருந்த காட்சி தோன்றியது.

எத்தனை இயல்பாக பாடினாள்...? என்னவோ, மேடையில் உட்கார்ந்து கச்சேரி பண்ணுகிறது போல... ஒரு கையால் தொடையில் தாளம் போட்டுக்கொண்டு மறுகையை மெய்மறந்து விரித்துக் கொண்டு... அனுபவித்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தானே... அவன் பாட்டை யார் சித்ததாம்...? அந்த நாள்களும் நதி நீரும் ரசித்ததா...?

தனியாக அமர்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்தவனின் பாடலில் குறுக்கிட மனமில்லாமல் அவள் மரத்தின் பின்னால் மறைந்து கொண்ட போது.. அவன் நாணல்களுடன் பேசுவது போல.. அவற்றைப் பார்த்து கைநீட்டி பாடியதைக் கேட்டதும் அவன் சிரித்து விட்டான்.

அவன் சிரிப்பொலியைக் கேட்டதும், அவன் விழுந்து தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தவனுக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை...

"அவன் யாராக இருக்கும்...? இந்த ஊருக்கு எப்போது வந்தான்...? ஊரோடு ஒட்டாத களையோடு இருக்கிறானே..."

யோசனையுடன் உள்ளே சென்றவனைப் பார்த்த அவனுடைய அம்மா சிந்தாமணி,

"என்னம்மா... பிள்ளையாருக்கு விளக்கேற்றி விட்டு வந்தாயா...?" என்று கேட்டாள்.

"செய்து விட்டேன்ம்மா..."

"ஒன் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்...?"

"ஒன்றுமில்லையே..."

"சரி... போய் நம் சாமி மாடத்தில் விளக்கேற்று..."

"சரிம்மா..."

உள்ளே செல்லும் மகளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தவள்...

"சிந்தாமணி..." என்று கணவன் அழைத்ததும் -

"என்னங்க..." என்று முன்பக்க ஹாலுக்கு விரைத்தாள்.

ஹாலில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்திருந்த கந்தசாமி... அருகிலிருந்த அவருடைய தம்பி ராமசாமிவிடம் ஆழ்ந்த குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தான். ராமசாமியின் மனைவி திலகா... தீவிரமான முகபாவனையுடன் அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒட்டமும் தடையுமாக வந்த சிந்தாமணியைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு,

"இதோ அக்காவும்... வந்தாச்சு..." என்றாள்.

"என்ன திலகா...? என்ன விசயம்...?"

"மெட்ராஸிலிருந்து ஃபோன் வந்திருக்காம் அக்கா..."

"திசமாலுமா... என்ன சேதியாம்...?"

"மாப்பிள்ளைக்கு வேலை அதிகமாம்..."

"பின்னே... என்னினியரச்சே..."

"அதனால் அவருக்குப் பொன்னு பாரக்க வர நேரம் இல்லையாம்..."

"இதென்னடி... இப்படியொரு குண்டைத் தூக்கிப் போடற...?"

"ஆனா... அவரைப் பெத்த உங்க அண்ணனும், அண்ணன்

பொண்டாட்டியும் கிறிஸ்தோஸ் மாப்பிள்ளை தாண்டமாட்டாராம்."

"அதைத்தான் என் அண்ணன் சொல்லிட்டாரே..."

"இத்தக் கல்யாணம் நடப்பது உறுதிதானாம்... அதில எத்தவித மாற்றமும் இல்லையாம்..."

"அப்பனே... பிள்ளையாரப்பா... காப்பாத்திட்ட..."

"இருக்கா... இன்னும் முக்கியமான விஷயத்தை நான் சொல்லவே இல்லியே..."

"சொல்லுமமா..."

"மாப்பிள்ளையோடு பட்டணத்தில் வேலைபார்க்கிற பிரண்டு ஒருத்தர்... இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறாராம். ஒரு மாதம் இந்த ஊரில்தான் இருப்பாராம்..."

"நம்ம வீட்டுக்கு வருகிறாரா...?"

"இல்லையாம்க்கா... நம்ம சிவப்பிரகாசம் அண்ணன் இருக்காசிலையாம்... அவரு வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறாராம்..."

"அவருக்கும் என் அண்ணன் மகளின் பிரண்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்...?"

"அவருக்கு வாக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் லலிதாவோட கூடப்பிறந்த அக்காள் மகன்தான், நம்ம மாப்பிள்ளையோட பிரண்டாம்..."

"இதைப்பாரு. அங்கே சுத்தி... இங்கே சுத்தி... நம்ம சிவப்பிரகாசம் அண்ணனோட மதினியா மகன், நம்ம மாப்பிள்ளையோடதான் வேலை பார்க்கிறாரா..."

"ஆமாக்கா... அதைத்தான் மாப்பிள்ளையைப் பெத்தவங்க சொல்லியிருக்கிறாங்க. மாப்பிள்ளை நாளைக்கு அவரோட பிரண்டு ஊருக்குப் போனதும்... நம்மைப் பத்தியும்... நம்ம குடும்பத்தைப் பத்தியும் அவருடைய பிரண்டு கிட்ட விசாரிப்பாரா... இல்லையா?"

"கட்டாயம் விசாரிப்பார்..."

"அதனால் அவருடைய பிரண்டு இங்கே வந்து போகும் போது நல்ல விதமா பழகச் சொல்லி... மாப்பிள்ளை வீட்டில் சொல்கிறாங்க..."

"அதுவும் நியாயம்தானே..." நீட்டி முழக்கிய சிந்தாமணி சுந்தராவியைப் பார்த்து...

"எதுக்குக் கூப்பிட்டிங்க...?" என்று கேட்டாள்.

"அதைத்தான் திலகா இந்தேரம் வரைக்கும் உன் காதில் ஒதினாளே..."

அதுக்குத்தான் கூப்பிட்டேன்...!" என்றபடி எழுந்து கொண்டாள் அவர்.

"அண்ணனுடன் போய் விட்டு வரேன்டி..." திலகாவைப் பார்த்துச் சொல்லியபடி தனமயனை பின்பற்றினாள் ராமசாமி.

"அதுதான் ராமன் போனால் லட்சுமணன் பின்னாலேயே போய்விடுவாரே... இதில் பெண்டாட்டி கிட்ட சொல்லாட்டி குறைஞ்சு போயிருமாக்கும்..." திலகா முகவாயை தோள்பட்டையில் இடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

கவாபி படங்களுக்கு விளக்கேற்றி விட்டு வந்த காயத்ரி தேவி...

"என்ன சித்தி...?" என்று வினவினாள்.

"எல்லாம் உன் கல்யாண சமாச்சாரம்தான். உன்னைப் பார்க்க ரகசியமாய் சிவப்பிரகாச அண்ணனின் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளை..." என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த திலகா... பூணூலறையில் குத்துவிளக்கின் திரியைத் தொடப்போன தன் மகனைக் கண்டதும் பேச்சைப் பாதியில் நிறுத்தி விட்டு...

"சாவித்திரி கூட்டு விடும்... விளக்கைத்தொடாதே..." என்று பதட்டத்துடன் சொல்லியவாறு மகளிடம் ஓடி விட்டாள்.

முடிக்கப்படாத வார்த்தைகளால் எப்படிப்பட்ட பின் விளைவுகள் ஏற்படப் போகின்றன என்பதை அறியாதவளாக அரைகுறையாய் செய்தியை சொல்லி விட்டுப் போன திலகா அதை அப்படியே மறந்தும் விட்டாள்.

"உன்னைப் பார்க்க ரகசியமாய் சிவப்பிரகாச அண்ணனின் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளை... அவருடைய பிரண்டை அனுப்பி வைச்சிருக்கிறார். அவரைப் பார்த்தால் மரியாதையுடன் நடத்து கொள். அவர் போய்... மாப்பிள்ளைவிடம் உன்னைப் பற்றி நல்லவிதமாய் சொல்ல வேண்டும்..."

இதைத்தான் திலகா பேச ஆரம்பித்தாள். ஆனால் 'உன்னைப் பார்க்க ரகசியமாய் சிவப்பிரகாச அண்ணனின் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளை...' என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டாள்.

அதை காயத்ரிதேவி எப்படி எடுத்துக் கொள்வாள்? 'உன்னைப் பார்க்க ரகசியமாய் சிவப்பிரகாச அண்ணனின் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளை வந்திருக்கிறார்...' என்று திலகா சொன்னதாக அவள் எடுத்துக் கொண்டு விட்டாள்.

"அவன்தான் மாப்பிள்ளையா..." அவளது கண்களில் ரகசியக் கனவு வந்தது...

“என்ன ஒரு கம்பீரமாய் இருக்கிறான்...?” அவன் மனம் அவன் அழகை ரசித்தது...

“என்னைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பான்...” அவன் நினைவைப் பற்றி அவன் மனம் கவலை கொண்டது...

“என்னைப் பெண் பார்க்க வந்தவனா அவன்...? நான் தினமும் சாயங்காலம் ஆற்றங்கரை அரசமரத்தடி பின்னையார் கோவிலுக்கு விளக்கேற்றப் போவதை... அவளிடம் யார் சொல்லியிருப்பாங்க...?”

அவனைப் பார்க்கத்தான் அவன் ஆற்றங்கரைக்கு வந்தான் என நினைத்து விட்டான் காயத்ரிதேவி.

“தேவி...” சிந்தாமணி அழைத்தாள்.

கனவு கனலய... காயத்ரி... சிந்தாமணியிடம் ஒடினான்... இதுவும் கூட இறைவனின் திருவிளையாட்டு...

பால சரஸ்வதி என்ற பெயர் இருந்தால்... அதை ‘பாலா’ என்றும் அழைக்கலாம். ‘சரஸ்வதி’ என்றும் அழைக்கலாம். அதைப் போல... காயத்ரி தேவியை... ‘தேவி...’ என்று புள்ளை வன மக்கள் அழைக்க... ‘காயத்ரி’ என்று விஸ்வம் மூலம் மித்ரன் அறிந்திருத்தான்.

மித்ரன் அறிவானா... காயத்ரியும்... தேவியும்... ஒருத்திதான் என்பதை...

பெயர் கருக்கம் கொண்ட சென்னையில் வசிப்பவன், தேவியை... விஸ்வத்திற்கு பார்த்திருக்கும் மணப்பெண்ணாக கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்கவில்லை.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் ஆற்றங்கரையில் அவன் சந்தித்த ‘தேவி’ என்பவள் வேறு... விஸ்வத்திற்கு பார்த்திருக்கும் ‘காயத்ரி’ வேறு...

நண்பனுக்கு பார்த்திருக்கும் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் துளிக்கூட அவன் மனதில் இல்லை...

நண்பனுக்கு பார்த்திருக்கும் பெண்ணைத்தான் தான் யாரென்று அறியாமல் சத்தித்திருக்கிறோமென்றும் அவனுக்குத் தெரியாது...

வாழ்க்கை சில்சமயம் நம்முடன் விளையாடிப் பார்க்கும். இது அந்த வகையான விளையாட்டு... வாழ்க்கையின் கரங்களில் தூங்கள் விளையாட்டு பொம்மைகளாகி விட்ட உண்மை தெரியாமல்... காயத்ரி தேவி... இரவு முழுவதும் உறங்காமல் மித்ரனைப் பற்றிய நினைவுகளுடன் புரண்டு புரண்டு... படுத்துக் கொண்டிருத்தான்.

மித்ரனுக்கு அந்த அளவு தாக்கமெல்லாம் இல்லை. அவன் இயல்பாகவே இருந்தான். இரவில் நன்றாகத் தூங்கினான். காலையில் லலிதா

காப்பியோடு எழுப்பியதும் எழுந்தான். காயியைக் குடித்து விட்டு சிவப்பிரகாசத்துடன் ஆற்றங்கரைக்கு குளிக்கப் போனான். குளித்துவிட்டு வந்ததும் லலிதா செய்து வைத்திருந்த இட்லியையும், கோழி வறுவலையும் ஒரு பிடி பிடித்தான். சிவப்பிரகாசம் வைத்திருந்த மனிகைக்கடைக்கும், உரக்கடைக்கும் அவருடன் சென்று ஒரு கடைமீது அமர்ந்து கொண்டான்.

“தலைவலியோடு கடைக்குப் போகணுமா...? சித்தப்பா போகட்டும். நீ வீட்டில் இரு...” லலிதா தடுத்துப் பார்த்தாள்.

“ஆரோக்கியமான இயற்கைக் காற்றுக்காகத்தான் நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன் சித்தி... வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடந்தால் காற்று எங்கிருந்து வரும்?” மித்ரன் மறுத்துப் பேசியிட்டிருக்கிறான் விட்டான்.

மதிய உணவுக்கு வந்து... கோழிக்குழம்பைப் ருசித்தவன்... மாடியுறையில் படுத்து கசமான மதியத் தூக்கம் போட்டான். மாலைமீது லலிதா காபியுடன் வந்து எழுப்பவும் விழித்துக் கொண்டான்.

“சித்தி... இப்படியொரு வாழ்க்கைக்கு நான் பழகிட்டேன்னா சென்னைக்கு திரும்பவே மாட்டேன்...”

“ஆடின காலும்... பாடின வாயும் திறகாதுதான் மித்ரா...”

“அதாவது... நீ போட்டதை தட்டின விரலும்... கம்ப்யூட்டர் திரையைப் பார்த்த கண்ணும் திறகாதுங்கறீங்க...”

“புரிந்தால் சரி...”

அவன் சிரித்துக் கொண்டே... மாலை நேர உலாவலுக்கு ஆற்றுப் பக்கம் போனான். தூரத்திலேயே... படித்துறையில் அவன் காத்திருப்பது தெரிந்தது. மித்ரனின் புருவங்கள் மேலேறின...

“அவன் எனக்காகவா காத்திருக்கிறான்...?”

இனம் விளங்காமல் என்னகம் தொட்டவன்.

எனைப் பிரிவானோ... இல்லை... எனில் கலப்பானோ?

மித்ரன் அவள் மீதிருந்த பார்வையை விலக்காமல் படித்துறைக்கு சென்றான். படித்துறையின் படியில் தின்றுருந்தான் தேவி. அந்தி நேரத்து சூரியனின் செந்திலுக்கதிகள் அவன் மேல் படித்திருந்தன. ஏற்கெனவே அரைத்து வைத்த மஞ்சளின் நிறத்தில்

இருப்பவள் அந்தக் கதிரொளியில் இன்னும் அற்புதமான பேரழகோடு இருந்தாள். அரக்குச் சிவப்பில் மஞ்சள் நிற பார்டர் கொண்ட பட்டுப் பாவாடை உடுத்தி... மஞ்சள் நிற தாவணி அணிந்திருந்தாள். அவள் தோளின் இருபக்கமும் மல்லிகைச் சரம் அடர்ந்து படந்திருந்தது.

அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே படித்துறையில் இறங்கினாள். மித்ரன், அவன் பஸ்வையோடு அவன் பார்வை கலந்து பிணைந்தது.

அவளுடைய இமைகள் பட்டாம்பூச்சிகள் போல் படபடத்து உயர்ந்து தாழ்வதைக் கண்டவனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. இதுவரை இப்படிப்பட்ட உணர்வை அவன் அனுபவித்தது இல்லை.

சென்னைப் பெண்கள் முகம் பார்த்து... கண் பார்த்து... பார்வையை விலக்கிக் கொள்ளாமல்... இயல்பாகப் பேசக்கூடியவர்கள். இவளைப் போல யாரும் வெட்கி குளியாமாட்டார்கள்.

தாழ்த்திய அவளுடைய இமைகள், குடையை நினைவுபடுத்த, மித்ரன் அவளையே பார்த்தவாறு... படித்துறையின் பக்கவாட்டுச் சுவரில் அமர்ந்து கொண்டான். ஓரக் கண்ணால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், இதழ்பிரியாமல் சிரித்தான்.

‘சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டானா...’

மித்ரனுக்கு அவளுடைய சிரிப்பிற்கான காரணத்தை தெரிந்து கொண்டே ஆகவேண்டும் போலத் தோன்றியது. இல்லாவிட்டால் அவனுக்குத் தலையே வெடித்து விடும் போலிருக்க... வயதுப் பெண்களை பார்ப்பதே குற்றமென்று சொல்லும் கிராமத்தில்... வயதுப் பெண்களுடன் பேசக்கூடாது என்ற நியதியை மறந்து...

“எதுக்குங்க என்னைப் பார்த்து இப்படிச் சிரிக்கறீங்க...” என்று கேட்டு விட்டான்.

அவள் சட்டென்று திவிர்ந்தாள். அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தடுமாறினாள். அவளுடைய இமைகளின் படபடப்பு அதிகமானது. பதில் சொல்லாமல் குடத்துடன் அவள் படியிறங்க முனைய... மித்ரனின் குரல் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“ஏங்க... இங்கே ஒருத்தன் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறேன். பதில் சொல்லாமல் படியிறங்கினால் என்ன அர்த்தம்...?”

அவள் நின்று விட்டாள். குடத்தின் மீது விரல்களால் கோலம் போட்டவாறு தலை கவிழ்த்து நின்றிருந்தாள். அவளது பார்வை உயர்ந்து அவன் பார்வையைச் சந்தித்து... உடனே விலகி தரையைப் பார்த்தது.

அவனுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது.

“சரிதான்... தேறும் போல இன்றைக்கும் என்னை பாட்டுக் கச்சேரி பண்ண வைக்கணும் என்ற முடிவோடு வந்திருக்கீங்களா?”

இப்போது அவள் மலர்ந்து சிரித்தாள். மித்ரனின் ஆவல் அதிகமானது.

“சொல்லுங்க... எதுக்கு சிரிச்சீங்க...? அதுக்குப் பதில் சொல்லாமல் வெறும் சிரிப்பை மட்டும் சிரித்தால் எப்படி...?”

அவள் பதில் சொல்லாமல்... குடத்தில் நீரை நிரப்பி... இடுப்பில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு படியேறினாள். மித்ரன் வழியை மறைத்தவாறு நின்று கொண்டான். அவன் முகத்தில் பதட்டம் பரவியது.

“வழியை விடுங்க...” என்றான்.

“நீங்க எதற்கு சிரித்தீங்கன்னு சொல்லுங்க... நான் வழியை விடுகிறேன்...” என்று பிடிவாதமாகக் கூறினான் மித்ரன்.

“யாராவது பார்த்து விடப் போகிறாங்க...” அவன் பதட்டத்துடன் நாற்புறமும் விழிகளை சுழலவிட்டான்.

பெண்களுடன் இலகுவாகப் பேசிப் பழகும் மித்ரனுக்கு அவளுடைய பதட்டத்தைக் கண்டு வேடிக்கையாக இருந்தது.

‘இப்போது நான் என்ன செய்து விட்டேன்னு இப்படி இவன் பயப்படுகிறான்...? இவன் கையையா பிடித்து இழுத்துவிட்டேன்...?’

அந்த நினைவு மனதில் எழுந்ததும், அவன் கையின் மேல் மித்ரனை அறியாமல் அவன் பார்வை ஓடியது.

குடத்தை வளைத்துப் பிடித்திருந்த அவன் கையில் வரிசையாக தங்க வளையல்கள் அணி வகுத்து நின்றன. அந்த வளையல்களை திரட மனதில் ஆசை தோன்ற...

‘என்ன நினைவு இது...’ என்று தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டு அவன் முகம் பார்த்தான் மித்ரன்.

“யாராவது பார்த்தால் என்ன...?”

“உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. எனக்குத்தான் எல்லாமும்...”

“எல்லாமும்ன்னா... என்ன அர்த்தம்...?”

அவன் விடாக்கண்டனாய் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்க... அவன் பொறுமையிழந்தவளாக வெடுக்கென்று பதில் சொன்னான்.

“பெரிய பட்டணத்துக்காரர், என்னிளியர்ன்னு பெருமையாய் ஊரெல்லாம் பேசிக்கிறாங்க. இப்படி எதுக்குமே அர்த்தம் தெரியாமல்

இருக்கிறீங்க... இதுக்குக்கூட அந்தத் தெரியாமல் அப்படி என்னத்தை பாடிச்சு கிழித்தீங்க...?"

மித்ரனுக்கு, பேசியது அவள்தானா... என்று ஒருகணம் நம்ப முடியவில்லை. கையை கிள்ளிப் பார்த்து விடலாமா என்று கூட அவன் யோசித்தான். விட்டால்... தனுஷ் பாடியதைப் போல...

'யாத் தே... யாத் தே... யாத் தே... என்னாச் சோ...!' என்று பாடிவிடுவான். அந்த அளவுக்கு அவளின் பேச்சு அவனைப் பாதித்து விட்டது.

ஆச்சரியத்துடன் ஸ்லோ மோசனில் இமையை மூடித் திறந்தவன், "பூவுக்குள் பூகம்பம் என்கிறது நீங்கள்தானா...?" என்று கேட்டான்.

"ஆமாம்னு சொன்னால் வழியை விட்டுவிடுவீங்களா?" என்று பதிலுக்கு அவள் கேட்டாள்.

"உங்களுக்கே இவ்வளவு இருந்தால் எனக்கு எவ்வளவு இருக்கும்? நீங்கள் பதிலைச் சொல்லுங்க... வழியை விடுவதைப்பற்றி அப்புறமாய் நான் யோசிக்கிறேன்..."

"அப்போதும் யோசிக்கத்தான் செய்வீங்க... வழியை விட மாட்டீங்க..."

"ஆமாம். அதுக்கு இப்ப என்னாங்கிறீங்க...?"

"எங்க ஊருக்கே வந்து... எங்கிட்டயே தெனாவெட்டு காட்டுகிறீங்களா? நான் யாருன்னு தெரியுமா...?"

அவன் மனம் குறுகுறுக்க இந்தத் கேள்வியைக் கேட்டான், அவன் குறும்பு கொப்புளிக்க...

'நீதானே... என் வருங்காலப் பெண்டாட்டி...' என்று சொல்வான் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான்.

அவனோ.. முன்பின் தெரியாத இளம் பெண்ணிடம் வார்த்தையாடும் உற்சாகத்துடன் பேச்சை வளர்த்தான்.

"ஹலோ... இந்த ஊர் என்ன... உங்களுக்கே பட்டா போடப்பட்ட ஊரா...? இந்த ஊரில்தான் எனக்கு நெருக்கமான சொந்தக்காரங்க இருக்கிறாங்க... அதனால், எனக்கும் இந்த ஊரின் மேல் உரிமையிருக்கு." என்று அவன் காலரைத் தூக்கி விட்டுக் கொள்ள...

'இது மாமனார் ஊருங்கிற அர்த்தத்தில் சொல்கிறான்...' என்று அவன் மனதிற்குள் மகிழ்ந்து போனான்.

"வெறும் உரிமையை வைத்து எதையும் செய்ய முடியாது... வழியை விடுங்க..."

விடமாட்டேன்..."

"என் வழியை ஏன் மறிக்கறீங்க பாகவதரே? நீங்களாச்ச... உங்க பாட்டாச்ச... அதை ரசித்துக் கேட்கும் நானலாச்ச... என்னை ஏற்காக வம்புக்கு இழுக்கறீங்க...?"

அவள் அடக்க முடியாமல் கிரிக்க... மித்ரனுக்கும் அவளுடைய சிரிப்பு தொற்றிக் கொண்டது.

"ஓஹோ... நான் பாட்டுப் பாடியதை... திருட்டுத்தனமாய் மறைந்திருந்து பார்த்ததும் இல்லாமல் கேலி செய்கிறீங்களா...?"

"திருட்டுத்தனமாய்... மறைந்திருந்து பார்த்தேனா...? நினைப்புத்தான் உங்களுக்கு, இவர் பெரிய பாட்டுச் சக்கவர்த்தி... இவர் பாட்டை... நான் ஒளிந்து தின்று கேட்கிறேன். பெருமை பேசுவதற்கும் ஓர் அளவு வேண்டாமா..."

அவள் அவனைச் சுற்றிக் கொண்டு படியேறினாள். மேல்படியில் கால் வைத்தபோது... திரும்பி அவனைப் பார்க்கவேறு செய்தாள்.

உன் மனதில் நானிருந்தும்...

ஊமையாக... ஏன் நின்றாய்...?

8

பின்னைவதைதில் இப்படி ஒரு பூங்கொடியின் அறிமுகம் கிடைக்கும் என்று மித்ரன் நினைத்துக் கூடப் பார்த்ததில்லை. அவள் பார்வையால் கவரப்பட்டவன், அவள் பின்னாலேயே... அரசமரத்தடி பிள்ளையார் வீற்றிருத்த மேடைக்குச் சென்றான்.

"என் பின்னாலேயே வராதீங்க. யாராவது பார்த்தால், ஏதாவது சொல்லுவாங்க..." குடத்தில் இருந்த தண்ணீரால் பிள்ளையாரை குளிப்பாட்டிக் கொண்டே அவள் சொன்னாள்.

"ஏங்க... இந்த ஊரில் இருக்கறவங்களுக்கு உங்களையும்... என்னையும் பார்த்து ஏதாவது சொல்வதுதான் வேலையா...? அவங்கவங்களுக்கு ஆபிரம் வேலை இருக்குங்க..." மித்ரன் அவளைப் பார்த்த பார்வையை விலக்காமல் சொன்னான்.

“எல்லோருக்கும் ஆயிரம் வேலை இருக்குன்னு சொல்கிறீங்களே. உங்களுக்கு... அந்த ஆயிரத்தில்.. ஒரு வேலை கூட இல்லையா...?” அவன் கேலியாகக் கேட்டபடி... மீண்டும் படித்துறைக்குப் போனான்.

“ஏனில்லை.. இதோ உங்கள் பின்னால் அலைந்து கொண்டிருக்கிறேனே... இதைப்பார்த்தால்... உங்களுக்கு வேலையாகத் தெரியவில்லையா...?”

மித்ரனின் தைரியம் காயத்ரிக்கு வியப்பை அளித்தது. அவளது துணிச்சல் அவளைக் கவர்ந்து... அவள் பக்கம் இழுக்கவும் செய்தது. அவள் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள். அவளது பார்வையைக் கண்டதும் அவள் வரிசைப் பற்கள் தெரியச் சிரித்தாள்.

‘எப்படிச் சிரிக்கிறான்...? அரும்பு கட்டிய முல்லைப் பூக்கள் வரிசை கட்டி நிற்பது போல... அழகான பல் வரிசையைக் காட்டிக் கொண்டு... மனம் விட்டுச் சிரிக்கிறானே...’

அவள் அவளது சிரிப்பை ரசித்தாள், மற்றவர்களை வசீகரிக்கும் மித்ரனின் அந்தச் சிரிப்பு... அவளையும் வசீகரித்தது... அவள் மயங்கிப் போனாள்.

“தேற்றுப் போல்... இன்றும் பாட்டுக் கச்சேரி செய்யவில்லையா?”

வெகுநாள் பழகியதைப் போல... அவன் கிண்டலாகக் கேட்ட விதம்... அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“கச்சேரி செய்ய நான் ரெடிதான். கேட்க தீங்கள் ரெடியா...?” என்று கேட்டான் அவன்.

“நான் எதற்கு..? அதுதான் உங்கள் ரசிகர் வட்டாரமான நாணல்கள் இருக்கின்றதே... அது தலையாட்டுவது உங்களுக்குப் போதாதா...? நான் வேறு தலையாட்டினுமா...?” அவன் இரண்டாவது குடத்துத் தண்ணீரையும்... பிள்ளையாரின் மேல் சரித்தவாறு அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நாணல்கள் இவ்வளவு வாய் பேசுமா...?” அவன் அவளது பின்னலை ரசித்தவாறு சொன்னான்.

“வாய் பேசாது என்ற தைரியத்தில்தானே... நேற்று... அவ்வளவு கண்ணகிரமாக... கத்திக் கொண்டிருந்தீங்க...” அவன் படித்துறையில் இறங்கி ஆற்று நீரில் குடத்தை அமிழ்த்தியவாறு நிமிர்ந்து மேல் பார்வையாக அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே கூறினான்.

“என்னது... கத்தினேனா...?”

“பின்னே இல்லையா...?”

“அபாண்டமாய் சொல்லக்கூடாது...”

“உண்மையைச் சொன்னால் அது அபாண்டமா...?”

“என் பாட்டு கத்துவது என்றால்... உங்கள் பாட்டு என்ன...?”

“அது குயிலின் பாட்டு...”

“அதை தீங்க சொல்லக்கூடாது...”

“வேறு யார் சொல்லணும்?”

“கேட்கிற... நான்... சொல்ல வேண்டும்...”

“நிறைய பேர் என் பாட்டைக் கேட்டிருக்கிறாங்க. அவங்க என் பாட்டை குயிலின் பாட்டுன்னு சொல்லியிருக்கிறாங்க...”

“ஆனால்... நான் அதைச் சொல்லணுமே...”

“நான் உங்க பாட்டைக் கேட்கவில்லையே...”

அவள் மூன்றாவது குடத்து நீரை பிள்ளையார் சிலையின் மேல் ஊற்றி தீராட்டலை முடித்தாள். அவள் பூப்பறிக்க இறங்குகையில்... அவன் கையிலிருந்த மல்களை அவனிடம் நீட்டினான். அவன் அதை வாங்காமல்... அவளைப் பார்த்தான்.

“உங்களை யார்... பூப்பறிக்கச் சொன்னது...?”

“ராமர் பாலம் கட்டும்போது... அனில் உதவி செய்ததாம்...”

“இதை ஏன்... இப்போது சொல்கிறீங்க...?”

“தீங்க செய்யும் இந்தத் திருத்தொண்டில்... என் சிறுதொண்டும் கலந்திருக்கட்டுமேன்னுதான்...”

அவன் பதவிகை பூவை நீட்டினான். அவளது கண்கள்... குறும்பில் தீத்திக் கொண்டிருந்தன.

அவளது துறுதுறுப்பு அவளைக் கவர்ந்தது. அவள் புன்னகையுடன்... பூக்களை வாங்கி... பிள்ளையாரை அலங்கரித்தாள். விளக்கேற்றிவிட்டு குடத்தை எடுக்கத் திரும்பியவள் நிகைத்து நின்றாள்.

குடத்தை மித்ரன் கைப்பற்றியிருந்தான்.

“ஏன்... என் குடத்தை எடுத்தீங்க...?” காயத்ரி... அவள் அமாந்திருந்த படித்துறையின் பக்கவாட்டுச் சுவரின் அருகே சென்றாள்.

“குயில் பாட்டு எப்படியிருக்குன்னு தெரியாமல்... நான் இத்தக் குடத்தைத் தரமாட்டேன்...” அவள் பிடிவாதம் பிடித்தாள்.

“தயவு செய்து என் குடத்தைக் கொடுத்துடுங்க...”

அவள் அவளைப் போலவே பேசிக் காட்டவும்... அவளுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“சிரிக்கச் சொல்லாமலேயே... சிரிக்க மட்டும் தெரியிறது. பாடச் சொன்னால் பாடத் தெரியாதா? இல்லை... குயில் பாட்டுன்னு அள்ளி விட்டதெல்லாம் புருடாவா...?”

“புருடாவா...” அவள் ரோசத்துடன் நியிர்ந்தாள். படித்துறையின் மேல்படியில் அமர்ந்தவள்... தன் தீண்ட பின்னலை... முன்னால் எடுத்து விட்டுக் கொண்டாள். பின்னலை தீவியபடி பாட ஆரம்பித்தாள்.

“கண்ணன்... மனநிலையை... தங்கமே தங்கம்.

கண்டுவர வேணுமடி... தங்கமே தங்கம்...

என்னம் உரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம்....

பின்னர்... ஏதேனும் செய்குவோமடி தங்கமே தங்கம்....”

மித்ரன் உண்மையிலேயே அயர்ந்து விட்டான். அவள் குரல்... இத்தனை இனிமையாக இருக்குமென்று அவளுக்குத் தெரியாது...

“குயில் பாட்டுன்னு... இந்தப் பாட்டை ஏன் சொல்ல மாட்டாங்க...”

“ஆற்றங்கரையருகே... அன்று ஒரு நாள்...

என்னை அணைத்து பல கதைகள்...

பேசியதெல்லாம்....

தூற்றி நகர் முரக... சாற்றுவேனென்றே...

சொல்லி வருவாயடி தங்கமே தங்கம்...”

அவள் விழி மூடியிருந்தாள். ஆற்றங்கரை அருகில் அமர்ந்து அவள் பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மித்ரனுக்கு... அவளை அணைக்கும் ஆசை... மனதில் தேன்றியது...

“நேரம் முழுதும்... அப்பாவிதவையே...

நெஞ்சம்... நினைத்து உருகுதடி...

தங்கமே... தங்கம்...

நீர... ஒருசொல்... இன்று கேட்டு வந்திட்டால்...

அந்த தெய்வம் இருக்குதடி...

தங்கமே... தங்கம்....

காயத்ரி... மித்ரனை நினைத்துத்துத்தான் உருகிப் பாடிக்

கொண்டிருந்தாள் என்பது. மித்ரனுக்குத் தெரியாது... முதல்தான் இரவு முழுவதும்... அவள் தன்னை எண்ணி... ரகசியக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த செய்தி அறியாதவனாய்... அவன்... அவளது குரலினிமையால் வசிக்கப்பட்டு பிறங்கிப் போய் அமர்ந்திருந்தான்.

“சொன்ன மொழி தவறு... மன்வவனுக்கே...

எங்கும்... தோழமை இல்லையடி...

தங்கமே... தங்கம்....

என்ன தவறுகளின்கே கண்டிருக்கிறான்...

அவையாவும்... தெளிவு பெறக் கேட்டு விட்டி...”

உண்மையிலேயே... தோழியொருத்தியிடம் காதலனுக்கு தூது சொல்லி விடும் பாவனையில்... முகம்... அபிநயிக்க... கண்களை மூடி பாரதியின் கண்ணம்மாவாக... அவரது பாடல் வரிகளை ரசித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள் காயத்ரி.

இது இறைவனின் கட்டளைப்படி...

நம் இருவருக்குள்ளும் நடக்கும் விளையாட்டு...

பாடி முடித்தவள்... ‘எப்படி...?’ என்ற கேள்வியை உணர்த்தும் பாவனையாக புருவங்களை உயர்த்தி... விழிகளால் வினவ... மித்ரன்...

“ஃபென்ட்டாஸ்டிக்...” என்றான்.

“இப்போதாவது என் பாட்டை குயிலின் பாட்டுன்னு ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா பாகவதரே...”

“என் பெயரை பாகவதருள்ளே முடிவு பண்ணிட்டிங்களா...?”

“பின்னே உன் பெயரைச் சொல்லியா... என்னால் கூப்பிட முடியும்..?” காயத்ரி... காதலுடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“உங்க பெயர் பாகவதத்தானே...”

“ஊஹும்... நான் உங்கள் தோழன்...”

“தேவதா...?”

“தோழன்தான்... மித்ரன்...”

9

"மித்ரன்...?"

"யெஸ்... அதுதான் என் பெயர்... மித்ரன் என்றால் தோழன் என்று அர்த்தம்."

"ஓ... நீ காதலிப்பதற்கு முதல் படியாக, தோழமையைக் கொடுக்கிறாயா... அதனால்தான் விஸ்வம் என்ற உன் பெயரை விட்டு விட்டு நண்பனென்று அழைக்கச் சொல்கிறாயா... 'மித்ரன்'... மித்ரன் என்றால் தோழனா...? சரி, நீ எனக்கு மித்ரனாகவே இருந்து விட்டுப் போ..."

காயத்ரியின் மனதில் தென்றல் தவழ்ந்தது, நட்பை யாருக்குத்தான் பிடிக்காது...?

"அப்போ... நான் உங்களை மித்ரா... மித்ரா... ன்னு கூப்பிடலாம்..."

"மற்றும்... என் அம்மாகூட... என் பெயரை இப்படி ஏலம் போட்டிருக்க மாட்டாங்க. உங்களிடம் போய் என் பெயரைச் சொன்னேனே... தேவைதான் எனக்கு..."

"எது தேவை...? என் குடமா...?"

"இதை வைத்து நான் என்ன செய்ய...?"

"என்னைக் கேட்டால் - எனக்கென்ன தெரியும்... இது என் பாட்டி காலத்து பித்தளைக் குடம். இப்போது என்ன விலை போகுமோ...?"

"ஓ... நீங்க அப்படி வருகிறீர்களா... இந்தக் குடம் என் கையில் இருந்தால் விலைக்குத்தான் போடுவேன்னு எந்த ஒரு கணக்கில் சொல்கிறீங்க...?"

"உங்களுக்கு தம்ளரில் கூட ஒழுங்காக தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்ளத் தெரியாது... இந்தக் குடம் நிறைய தண்ணீரை நிரப்பி சுமக்க மாட்டீங்கங்கிற கணக்கில்தான் சொன்னேன். குடத்தை தருகிறீர்களா...?"

"இவ்வளவுக்குப் பின்னாலும்... இந்தக் குடத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்க... எனக்கென்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது...? இந்தாங்க... உங்க குடம்... உங்க பாட்டி காலத்து குடத்தை... நீங்களே பத்திரமாகக் கொண்டு போங்க..."

மித்ரன் அவளிடம் குடத்தை நீட்ட... தான் தவறாகப் பேசி விட்டோமோ என்று துணுக்குற்றான் காயத்ரி...

குடத்தை வாங்கிக் கொண்டவள்... போகாமல் அங்கேயே தயங்கி நிற்கவும்... மித்ரன் ஆச்சரியத்துடன்...

"இன்னும் என்னங்க... அதுதான் குடத்தைக் கொடுத்து விட்டேனே..." என்று கூறினான்.

"இல்லை... வந்து... நீங்க என் மேல் கோபமாய் இருக்கிறீர்களா...?" காயத்ரியின் கண்கள் லேசாகக் கலங்கி விட்டன.

"கோபமா... உங்கள் மீதா... நான் ஏன்... உங்கள் மேல் கோபப் படப் போகிறேன்...?" மித்ரனுக்கு ஆச்சரியம் அதிகமானது.

"என்மேல் கோபமில்லைதானே...?"

"இல்லவே... இல்லை..."

"அப்பாடி..."

காயத்ரி... திம்மதிப் பெருமூச்சுடன்... அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தவாறே... குடத்துடன் போய் விட்டாள்.

மாலை மயங்கி இருள் சூழ ஆரம்பித்த அந்த வேளையில் அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மித்ரனுக்கு அவள் கண்கலங்கியதை நினைத்து... மனதை என்னவோ செய்தது.

"இவ்வளவு நேரமும் வாயடித்துவிட்டு... இப்போது கண் கலங்கிப் போகிறாளே... இவளுக்கு இந்தனை பூஞ்சையான மனமா..." அவன் யோசனையுடன் விட்டை நோக்கி நடத்தான்.

வழக்கம்போல... வாசல் திண்ணையில்... பக்கத்து வீட்டுப் பெண்மணியுடன் கூட்டு மாநாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் கோதாவரி... அவள் சொல்வதை மோவாயில் கைவைத்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்த பக்கத்து வீட்டு கோமளம்,

"நிசமாலுமா...?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர்களைக் கடந்து வீட்டுக்குள் சென்ற மித்ரன், சமையலறையில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த லலிதாவிடம் -

"எதை... நிஜமாகவா... என்று பக்கத்து வீட்டு ஆண்டி... நம் பாட்டியிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாங்க சித்தி..." என்று சிரித்தான்.

வாணலியில் எண்ணெயை ஊற்றியபடி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்த லலிதா,

"கோமளாக்காதானே... அவங்க... அதை எதைச் சொன்னாலும் அப்படித்தான் கேட்பாங்க..." என்று சொன்னாள்.

"ஈஸி...? அப்போ... பாட்டி சொல்வதெல்லாம் வெறும் கப்ஸாதானா...?" மித்ரன் கண் சிமிட்டினான்.

"போடா போக்கிரி... அதை பேசுவதை... கோமளாக்கா அப்படி கவராஸ்பமாகக் கேட்கிறாங்களாம்..." வாணலியில் எண்ணெய் காய்த்து

விட, காய்கறிகளைப் போட்டு வதக்கியபடி லலிதா கூறினாள்.

“மற்றும்... இப்படி... இருபத்திநான்கு மணி நேரமும்... சமையலறையே கதின்று தீங்க இருந்தால்... பாட்டியின் பேச்சு கவராஸ்யமாகத்தான் இருக்கும். ஒருநாள் அவங்களை சமைக்கச் சொல்லி விட்டு தீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க... அப்போது இப்படி கவராஸ்யமாகக் கதை சொல்ல முடிகிறதான்னு பார்க்கலாம்...” மித்ரன் லேசாகக் கோபப்பட்டான்.

அடுப்பின் அளவைக் குறைத்து வைத்தபடி... அக்காள் மகனை தியிர்த்து பார்த்து... பரிவுடன் சிரித்தாள் லலிதா...

“நான் மட்டுமில்லடா மித்ரா... நம் இந்தியப் பெண்களில் தொண்ணூறு சதவீதம் பெண்கள்... கல்யாணமானவுடன் தொலைந்துதான் போய் விடுகிறோம்...” அவள் பேச்சில் வெறுமை தொனித்தது.

10 தீர் ஒரு சொல்... தீயும் சொல்லிவிடு...

நான் வாழ்வதா... இல்லை... மாள்வதா...?

லலிதா மித்ரனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும்...

அவன் கை வினாடிப் பொழுதுகூட கம்மாயிருக்கவில்லை. வேலை... வேலையாக இருக்க.. அவளுடைய வாய் மட்டும் பேசிக் கொண்டிருந்தது.

“கல்யாணம் என்பது ஒரு கோட்டை மித்ரா.. அந்தக் கோட்டையைப் பிடித்து... கொடியை நாட்டுவதுதான்... பெரும்பாலான இந்தியப் பெண்களின் கனவு... ஆனால் அந்தக் கோட்டைக்குப் பின்னால் காத்திருப்பது... சொர்க்கமா... இல்லை.. நரகமா... என்று எந்தப் பெண்ணுக்கும் தெரியாது...”

“ஆண்களுக்கும் அப்படித்தானே சித்தி...?”

“ஆண்களுக்கு ஆயிரம் வடிகால் இருக்கிறதே.. இப்போது இந்த ஆற்றங்கரையையே எடுத்துக் கொள். இந்த ஊரை ஒட்டித்தான் ஆறு போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆற்றங்கரையில் போய் உட்கார்ந்து விட்டு வர உனக்கும்... உன் சித்தாப்பாவிற்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது... எனக்கு அது இருக்கிறதா...?”

“தீங்கள் போவதை யார் தடுத்தார்கள்...?”

“யார் தடுத்தார்கள்...? மற்றும்... கேள்வி கேட்பது கலாம்.. பதில் சொல்வதுதான் கஷ்டம்.. எங்களின் நிலையை நீ புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதற்கு பெண்ணாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும்... நீ ஆண்... உனக்குப் புரிந்து கொள்வது கஷ்டம்...”

“ஹ... இப்படிச் சொல்லி தீங்கள் தப்பிக்க பார்க்கிறீங்க... எனக்குப் புரியும்படி சொல்ல உங்களால் முடியவில்லைன்னு சொல்லுங்க...”

“காலம்காலமாய்... எங்களின் கால்கள்.. கண்ணுக்குத் தெரியாத விலங்கால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது மித்ரா.. நாங்கள் சுதந்திரமாய்.. ஒரு அடி எடுத்து வைக்க முடியாது... இப்போது அத்நையைப் பற்றிச் சொன்னாயே.. அவங்களும் என் வயதில் இப்படி அடுக்களையில் வெத்துதான் இருப்பாங்க. இது ஒய்வெடுக்கும் வயது... அதனால் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்து இருக்காங்க.

ஆனால் ஒன்றை திண்ணையில் வைத்துக் கொள் மித்ரா. அவங்களுடைய சுதந்திரத்தின் எல்லையும்...அந்த திண்ணைவரையில்லாதாள்.”

“ஒய்வெடுக்கும் வயதா...? யு மின் ரிட்டயர்மென்ட்...?”

“ரிட்டயர்மென்ட் எல்லாம் ஆண்களுக்குத்தான். பெண்களுக்கு கடைசிவரை வீட்டுப் பொறுப்புக்களில் இருந்து ரிட்டயர்மென்ட் கிடையாது. அவள் கணமும் வரை கரண்டி பிடிக்க வேண்டியவள்தான்... உன் அம்மாவையே எடுத்துக்கொள். அது வேலைக்குப் போகிற பெண்தானே... தானைக்கு அது ரிட்டயர் ஆகிவிட்டால். ஒய்வாக எஸி சேரில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து பேப்பர் படிக்க முடியுமா..? உன் அப்பா ரிட்டயரானால் அதைச் செய்யலாம். என் அக்கா ரிட்டயரானாலும் அதுக்கு... வீட்டு வேலைகளில் இருந்து ரிட்டயர்மென்ட் இல்லை...”

“உங்களுக்கு வேலைகளில் இருந்து விடுபட்டு... வாழ்க்கையை ரசிக்கத் தெரியவில்லைன்னு சொல்லுங்க...”

“வெறும் ரசனையால் என்ன பிரயோசனம்...? உனக்கே தெரியும் மித்ரா... எனக்கு வீணை வாசிக்கத் தெரியும். வீணையை எடுத்து மீட்டி பாட ஆரம்பித்தால்... நேரம் போவதே தெரியாது...”

லலிதாவின் விழிகள்... அடுப்பில் கெதித்துக் கொண்டிருந்த குழம்பில்... காணாமல் போன தன் கடந்த காலத்தைத் தேடுவது போல.. வெறித்தன.

“நானே இதை உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன் சித்தி... உங்க வீணை எங்கே...?”

“பரணில் மூட்டை கட்டி போட்டு விட்டேன்...”

லலிதாவின் வார்த்தைகளில் துயரம் தோய்ந்திருந்தது. அவளது இமையோரமாக நீர்த்துளிகள் அரும்பின. அவை கீழே விழுந்து விடாமலிருக்கும் பொருட்டு... அவள் விழி சிமிட்டி தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள்.

“ஏன் சித்தி...?”

“ஒருநாள் உன் சித்தப்பா.. ‘குடும்பப் பொம்பளையாய் லட்சணமாய் உனக்கு இருக்கத் தெரியாதா’ன்னு... என்னை பார்த்து கேட்டுவிட்டார்...”

“சித்தி...”

“வீணை வாசிப்பதற்கு மட்டும் இதை அவர் சொல்லவில்லை மித்ரா... நான் ஆற்றங்கரையின் அழகை ரசிக்க அடிக்கடி படித்துறைக்குப் போவேன்...”

“அது ஒன்றும் தப்பில்லையே...”

“உன் சித்தப்பாவிற்கு அது தப்பாகத் தெரிந்து விட்டதே...”

மித்ரா திகைத்து விட்டாள். அவனுக்கு லலிதாவின் மனம் படும் வேதனையைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

எப்போட்ட ஆயுதம் இது...? எதனாலும் வெட்டிச் சாய்க்க முடியாத வலிமை வாய்ந்த பெண் மனத்தை... தன் கடு நாக்ரிலிருந்து வெளிப்படும் வார்த்தைக் கோடாரியால் வெட்டிச் சாய்க்கும் வன்முறை இது...

“குடும்பப் பெண் இதைச் செய்ய மாட்டாள்...”

இதற்கு என்ன அர்த்தம்? இதைச் செய்யும் நீ குடும்பப் பெண்ணில்லையென்று அர்த்தம். இப்படி ஒரு வார்த்தையைக் கேட்ட பின்... எந்தப் பெண்ணாவது... இதைச் சொல்பவர்கள் தடுப்பதை செய்து விடுவாளா...?

சமூகத்தில் நடக்கும் வன்முறையை விடக் கொடுமையானது ஒரு வீட்டுக்குள் பெண்ணுக்கு நடக்கும் வன்முறை... அதை அவளால் யாரிடம் போய் சொல்ல முடியும்...? அவள் படும் மனக்காயத்துக்கு - புரையோடிப் போன நினைவு ரணங்களுக்கு மருந்து ஏது...?

வீட்டுக்கு வெளியில் மதிக்கப்படுவதற்காக வீட்டுக்குள் தினந்தோறும் அவமதிப்பைச் சந்திக்கும் பெண்களின் துயரத்தை வார்த்தைகளால் வடித்து விடமுடியுமா...? மற்றவர்கள் தரும் மரியாதைக்காக.. வீட்டுக்குள் அவமரியாதையைச் சகித்துக் கொண்டு வாழும் பெண்களின் மன வேதனையை சொல்லுக்குள் கொண்டு வந்து விட முடியுமா...?

லலிதா மித்ரனைப் பார்த்துக் கேட்டாளே... ஒரு கேள்வி... ‘நீ பெண்ணாக இருந்தால்தான் என் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். உன்னால் என் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமா...?’ என்று.

மித்ரனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தாலும்... அவன் முழுமையாக லலிதாவின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டாள் என்று அவ்விடம் கேட்டால், அவனுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாதுதான்.

இதுதான் பெண் குலம், ஆயிரம் சட்டங்கள் வந்தாலும் குடும்பத்துக்குள் வாழும் பெண்ணிற்கு அது பாதுகாப்பைத் தந்து விடாது. எந்தச் சட்டமும் பெயரளவில்லாத இரக்க முடியும். ஏனென்றால்... அதை உபயோகப் படுத்திக்கொள்ள... ‘குடும்பப் பெண்’ முன்வரமாட்டாளே.

உன் முகவடிவை அறிந்தும்...

உன் முகவரியை நான் அறியவில்லை...

மறுநாள் காலையில் ஆற்றங்கரையில் குளிக்கும் போது.. சிவப்பிரகாசத்தின் முகத்தையே பார்த்தான் மித்ரன்.

“ஆயிரம் தான் சொல்லு... எங்க ஊர் ஆற்றில் குளிப்பதற்கு எடாகுமா... உங்கள் சென்னை? தினமும் காலையிலேயும் சாயந்திரத்திலையும் இதில் முழுக்குப் போட்டுவிட்டுப் போகும் சுகமிருக்கே... அப்பப்பா... இதை விட்டு விட்டு... எந்தச் சீமையை ஆள என்னைக் கூப்பிட்டாலும் நான் போகமாட்டேன்...” பெருமை பேசினார் சிவப்பிரகாசம்.

“ஏன் சித்தப்பா... நீங்க மட்டும் ஆற்றில் குளிக்க தினமும் வருகிறீர்களே... சித்தி வரமாட்டாங்களா...?” அறியாதவன் போல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்டான் மித்ரன்.

சிவப்பிரகாசத்தின் முகம் மாறிவிட்டது. அவர் புருவங்களை கனித்தபடி மித்ரனை நோக்கி...

“இதை யார் உனக்குச் சொன்னது... உன் சித்தி சொன்னாள்?” என்று கடுமையாக கேட்டார்.

கணநேரத்தில் அவருடைய சுபாவம் மாறிப்போன விந்தையை மனதிற்குள் வியந்தபடி...

"இல்லையே சித்தப்பா... நான்தான் கேட்டேன்" என்றான் மித்ரன்...

"அதுதானே பார்த்தேன்... லலிதா அப்படிப்பட்ட பெண் இல்லையே... அடக்கமாய்... வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிறவளாச்சே.... ஊர் சுற்ற நினைக்கமாட்டாளே... அவள் சொல்லியிருக்க மாட்டாள்ன்னுதான் நானும் நினைந்தேன்..."

'ஹூம்.... ஆற்றின் அழகை ரசிக்கவந்தால்... உங்கள் அகராதியில் ஊர் சுற்றுவதாக அர்த்தமா...?'

நினைத்ததை எல்லாம் பேசிவிட முடியாது என்று லலிதா சொன்னது எவ்வளவு உண்மை என்று... அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்தான் மித்ரன்...

'இப்படி பேசும் மனிதரிடம்... எப்படி சித்தியால் வாய் திறந்து பேச இயலும்...' என்று நினைத்து பெருமூச்சு விட்டதைத்தவிர... மித்ரனால் வேறு எதுவும் செய்ய இயலவில்லை. அதற்காக... சித்தியை ஒரேயடியாய் வீட்டுக்குள் போட்டு பூட்டி வைத்திருப்பதை சகித்துக் கொள்ளவும் அவனால் முடியவில்லை.

'என்ன செய்வது...?' யோசனையுடன் ஆற்றங்கரையைப் பார்த்தான். அரச மரத்துப் பிள்ளையார் அவன் கண்ணில் பட்டார்.

'ஐடியா...' மித்ரன் வழியைக் கண்டு பிடித்து விட்டான்.

"அம்மா ஊரிலிருந்து வரும்போது ஒன்றைச் செய்யச் சொல்லிச் சொன்னாங்க சித்தப்பா... அதை சித்தியிடம் சொல்ல மறந்து விட்டேன்..."

"என்னப்பா...?"

"இந்த ஊரில் மட்டும்... கொஞ்சம் சக்தி அதிகமாமே..."

"அது உண்மைதான்... அதுக்கென்ன இப்ப...?"

"அம்மா என் தலைவலி குணமாகணும்னு... இந்தப் பிள்ளையார் கிட்ட வேண்டியிருக்காங்களாம்."

"சென்னையிலிருந்து கொண்டு... புன்னைவன பிள்ளையாரிடம் வேண்டினாங்களா...?"

சிவப்பிரகாசம் சந்தேகத்துடன் மித்ரனைப் பார்த்தார். அவரை யோசிக்க விட்டால் ஆபத்து என்று அவசரமாக மித்ரன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

"ஆமாம் சித்தப்பா... நான் ஒருமாதம் ரெஸ்ட் எடுக்க இந்த ஊரில்தானே தங்கப் போகிறேன். அதனால்... இந்த ஊர் பிள்ளையாரிடம் வேண்டியிருக்கிறாங்க..."

"அப்படியா... மதினிக்குக்கூட எங்கள் ஊர் பிள்ளையாரின் மகிமை

தெரிந்திருக்கே..." சிவப்பிரகாசம் மயிழந்து போனார்.

'ஆஹா... இரும்பு கொஞ்சம் இளகுதே...!' மித்ரன் தன் அடுத்த வேண்டுகோளை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"அவங்க என்ன வேண்டினாங்கன்னு நீங்க கேட்கலையே சித்தப்பா..."

"நீயும் சொல்லலையே..."

"இதோ இப்ப சொல்கிறேன் கேட்டுக்குங்க... தினமும் எனக்காக சித்தி... இந்த பிள்ளையாரிடம் விளக்கேற்றி வேண்டிக்கணுமாம்..."

"என்னது... லலிதா... உனக்காக தினமும் இங்கே வந்து விளக்கேற்றணுமா...? ஆகுற சோலியைச் சொல்லப்பா..."

"ஏன் சித்தப்பா... இது ஆகாதா...?"

"அவன் வீட்டை விட்டு வெளியில் வரமாட்டான்..."

'நீங்க வரவிட மாட்டிங்கன்னு சொல்லுங்க...' நினைத்ததை வெளியில் சொல்லாமல்... மனதிற்குள்ளேயே புதைத்துக் கொண்டான் மித்ரன்.

"இதென்ன சித்தப்பா... கோவிலுக்குகூட எனக்காக வரமாட்டாங்களா?"

"அவந்தான் சலிக்கிழமையன்னைக்கு... பெருமாள் கோவிலுக்குப் போவானே... அங்கிருக்கும் பிள்ளையார் சந்நிதியில் வாராவாரம் உனக்காக விளக்கேற்றி வைக்கச் சொல்கிறேன்..."

"ஊஹூம்... அம்மா... ஆற்றங்கரை அரசமரத்தடி பிள்ளையாரிடம்தான் வேண்டியிருக்கிறாங்களாம். அதுவும்... தினமும் விளக்கேற்றணும்னு வேண்டியிருக்கிறாங்களாம்..."

'இது என்னடா...' இவன் இப்படி ரோதனை பன்னுகிறான். தெய்வ காரியம், முடியாதுன்னும் சொல்ல முடியாது... தட்ட முடியாமல் யோசித்தார் சிவப்பிரகாசம்.

'மஹூம்... விண்வெளிக்கு கல்பனா சால்லாவை அனுப்பிய அவங்க வீட்டாளுக்கூட இவ்வளவு யோசித்திருக்க மாட்டாங்க, இதோ இருக்கற ஆத்தங்கரைக்கு பெண்டாட்டியை அனுப்ப... இந்த மனுசன் இப்படி யோசிக்கிறாரே...' மியூஸியத்தில் இருக்கும் இளத்தைப் பார்ப்பதுபோல... சித்தியின் கணவரைப் பார்த்து வைத்தான் மித்ரன்.

'பயல் ஒரு மாக்கமாய் பார்க்கிறான். எதுக்கு வம்பு... சரின்னு சொல்லி விடுவோம், எண்ணி முப்பதே நான்... அதுக்கப்பறம் சென்னைக்கு ஓடி விடுவான். புன்னை வனத்துப் பக்கம் தலை வைத்துக்கூட படுக்கமாட்டான். வந்தவனின் மனசுப்பிரகாரம் நடக்கலைங்கிற

பொல்லாப்பு நமக்கு எதுக்கு...! சிவப்பிரகாசம் அவசர முடிவிற்கு வந்தார்.
 "சரிப்பா.. உன் சித்தி வந்து தினமும் உனக்காக விளக்கேத்தட்டும்..."
 ஒருவழியாக லலிதாவை... ஆற்றங்கரைக்கு அழைத்துவர
 சிவப்பிரகாசத்திடம் அனுமதி வாங்கி விட்டான் மித்ரன்.

கண் விழிக்கும் போதே... மித்ரனின் நினைவுடன் தான் கண் விழித்தான்
 காயத்ரி, படுக்கையில் எழுந்து அமர்ந்து... உள்ளங்கைகளைப் பார்த்துக்
 கொண்டவள், கட்டிவை விட்டு இறங்கினாள். அவளுடைய அறையின்
 ஜன்னல் வழியாக சற்று தொலைவில் ஓடிக் கொண்டிருந்த ஆற்றைப்
 பார்த்தான். தினமும் பார்க்கும் நதியின் அழகு... இன்று கூடியிருந்தது போல்
 அவளுக்குத் தோன்றியது.

'கோபமா... உங்கள் மீதா... நான்... ஏன் உங்கள் மேல் கோபப்படப்
 போகிறேன்.'

மித்ரனின் வார்த்தைகள் அவளுக்கு நினைவில் வந்தன. அவன்
 கோபப்பட மாட்டானா...? இல்லை... அவன் மேல் அவனுக்குக் கோபம்
 வராதா...?

"என்னம்மா தேவி...என்ன யோசனையில் இருக்கிற...?" அவளுக்கு காபி
 கொண்டு வந்த சிந்தாமணி கேட்டாள்.

"ஒன்றுமில்லைம்மா சம்மா... ஆற்றங்கரையைப் பார்த்துக்
 கொண்டிருந்தேன்..." காயத்ரி காபியை வாங்கிக் கொண்டாள்.

"அக்கா... எனக்கு இந்தக் கணக்கைச் சொல்லிக் கொடு..."

காயத்ரி தேவியின் சித்தப்பாவின் மகன் சங்கரன் நோட்டுடன் வந்தான்.
 காயத்ரி... காபியைக் குடித்தவாறு அவனுக்கு கணக்கு சொல்லிக்
 கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அக்கா... எனக்கு நீ பின்னிவிடு..." சங்கரனின் தங்கை சாவித்திரி
 தலைமுடியை விரிய விட்டுக் கொண்டு... காயத்ரியின் முன்னால் வந்து
 அமர்ந்தாள்.

காபியை குடித்து முடித்து விட்ட காயத்ரி... தங்கைக்கு தலையைப்
 பின்னி விட்டவாறு... தம்பிக்கு கணக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதைத்
 தொடர்ந்தாள்.

அறைக்குள் வந்து, காயத்ரி குடித்துவிட்டு வைத்த காலிதம்ளரை
 எடுத்துக் கொண்ட திலகா...

"இதுக ரெண்டுக்கும் இம்புட்டு செல்லம் கொடுக்காதே தேவி...
 நானைக்கே... நீ கல்யாணமாகிப் போகப் போகிறவன். நீ உன் புருஷன்

விட்டுக்கு வாழப்போன பின்னால... இதுக ரெண்டும்... என்னைப்
 போட்டுல்ல பாடாய் படுத்தும்" என்றான்.

"இருக்கட்டும் சித்தி. நான் கல்யாணமாகிப் போன பின்னால் நடப்பதை
 நானைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போ நடப்பதை இப்போ பார்க்கலாம்..."

காயத்ரி... மாலையில் அவனைச் சந்திக்க அப்போதிருந்து தயாரானாள்.

நம்பினோர் கெடுவதில்லை... நான்கு மறை

தீர்ப்பு...

உன்னை நம்பிய என்மனம் தெரிந்தும்... நீயேன்
 கைவிட்டாய்?

"நிஜமாகத்தான் சொல்கிறாயா...?" நம்பமுடியாமல்
 கேட்டாள் லலிதா...

"பின்னே... நானென்ன பொய்யா சொல்லுகிறேன்...? சித்தப்பா
 உங்களைத் தினமும் ஆற்றங்கரைக்கு அனுப்ப சம்மதித்து விட்டார்..."
 மித்ரன் சிரித்தான்.

"எப்படிடா...?"

"எனக்காக... நீங்க தினமும்... ஆற்றங்கரை அரச மரத்தடி
 பிள்ளையாருக்கு விளக்கேற்றி வேண்டனும்னு... அம்மா
 வேண்டிபிடுக்கிறதாக சொன்னேன். தெய்வ காரியம் என்றதும்...
 பயந்துபோய் ஒப்புக் கொண்டு விட்டார்.

மித்ரன்... தன் வெற்றியை விவரிக்க... லலிதாவின் முகம் வாடி விட்டது.
 மித்ரனுக்கு காரணம் புரியவில்லை...

"ஏன் சித்தி என்னவோ போல ஆகிவிட்டிருக்க..."

"இப்படி உன் சித்தப்பாவிடம் பொய் சொல்லி நான் அவசியம்
 ஆற்றங்கரைக்கு வரனுமாடா...?"

"கட்டாயம் வரணும்... இதைப் 'பொய்'யென்று ஏன் நினைக்கறீங்க?
 இதே ஊரிலிருக்கும் ஒரு பெண் தினமும் வந்து பிள்ளையாருக்கு தண்ணீர்
 எடுத்து ஊற்றி விளக்கேற்றி வைத்து விட்டுப் போகிறாளே... அவளுக்கு
 இருக்கும் சுதந்திரம் கூட உங்களுக்கு இல்லைன்னா அது பெரிய அநியாயம்
 சித்தி..."

“எந்தப் பெண்ணைச் சொல்கிறாய்...?”

“அவள் பெயர் தேவினு நினைவு...”

“அவள் தினமும் ஆற்றங்கரைக்கு வருவாள்னு உனக்கு எப்படித் தெரியும்...? நீ வந்து இரண்டு நாட்கள்தான் ஆகுது...”

“இந்த இரண்டு நாளும் நான் ஆற்றங்கரைக்குப் போகிறேனே...”

“அந்த தேவிப் பொண்ணுக்கு... ஜாதகத்தில் ஏதோ சிக்கலாம்...”

“ஏதோ சிக்கல்ன்னா... ஒன்றும் புரியவில்லையே...”

“அவள் கல்யாணம் நடப்பது... அவ்வளவு சனியில்லையாம்...”

“பாவம்... ஏழை வீட்டுப் பெண் போல...”

மித்ராளுக்குத் தெரியும் - எந்த ஏழைவீட்டுப்பெண்ணும் தினமும் ஒரு பட்டுப்பாவாடை தாவணி அணித்து... காதில் வைரத் தோடும் கழுத்தில் கெட்டி-தங்கச் சங்கிலியுமாக உலா வரமாட்டான் என்பது. அவனுக்கு தேவியைப் பற்றிய விவரம் தெரிய வேண்டும். அதற்காக லலிதாவின் வாயைக் கிளறினான்.

“அதெல்லாமில்லை மித்ரா, அவள் இந்த ஊர் பண்ணையாரின் மகள். நான்தான் முந்தாநாளே... அவள் பெரிய வீட்டுப் பெண்ணுன்னு சொன்னேனே...”

“அப்பறம் எப்படி அவளுடைய கல்யாணத்தில் சிக்கல் வரும்...?”

“ஜாதகத்தில் அப்படித்தான் இருக்காம் மித்ரா. இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லலா...? அவளுடைய ஜாதகப்படி அவள் கல்யாணம் ஊர் பாக்க நடக்காதாம். இதை அவங்க அப்பா மாவுக்கு சொல்ல முடியாமல் ஜோஸியரே மறைத்து விட்டாராம், வெறும் சிக்கல்ன்னு மட்டும் சொன்னாராம். அதற்கு பரிசாரம் செய்யத்தான் தினமும் மூன்று ரூடம் தண்ணீரில் பிள்ளையாரைக் குளிப்பாட்டி - விளக்கேற்றி வைத்து விட்டு வருகிறாள் அந்தப்பெண்... பாவம்...”

“அவளுடைய அப்பா அம்மாவிற்கே தெரியாத விவரம்... உங்களுக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது?”

“அந்த ஜோஸியரின் பெண்டாட்டி வேணியும்... நானும்.. சிநேகிதிகள்.

“இதைப் பாருடா... உங்களுக்கு பிரண்டுகூட இந்த ஊரில் இருக்கிறாங்களா... சித்தப்பா எப்படி... உங்களுடன் சிநேகிதியை பேசவிட்டான்...?”

“போடா அரட்டை... சனிக்கிழமை பெருமான் கோவிலுக்குப் போவேனே... அங்கு அவளைப் பாப்பேன்...”

“ஸோ... இப்படித்தான் இந்த ஊரிலவரம் உங்களுக்கு தெரிகிறது. வாரத்தில் ஒருநாள் கோவிலுக்குப் போகும் போதே இவ்வளவு விவரம் தெரிந்து வைத்திருக்கீங்களே... தினமும் வெளியில் போனால் எவ்வளவு விவரம் தெரிந்து கொள்வீங்களோ...”

மித்ரன் விளையாட்டாய் பேசிச் சிரித்தாலும் அவன் மனம் தேவியை நினைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“எவ்வளவு அழகான... அறிவான... இசை ஞானம் உள்ளபெண். அவளுக்கு ஜாதகத்தில் சிக்கலா...?”

இருபத்திலொரம் நூற்றாண்டின் - கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர் என்பதால் அவன் அதை சற்று நேரத்தில் மறந்து விட்டான்.

மாலையில் லலிதாவைக் கிளப்பினான்.

“சீக்கிரம் சித்தி... நேரமாகுது...”

“பொறுடா... என்னெனையும் விளக்குத்திரியும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்...”

அவர்கள் இருவரும் கிளம்பிய போது, அருணம் அபிநயாவும் தாங்களும் வருவோம் என்று அடம்பிடித்து ஒட்டிக் கொண்டார்கள். அருண் மித்ரனின் கையைப் பிடித்துக் கொள்ள... அபிநயா... லலிதாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

மகளின் கையைப் பிடித்தபடி - மித்ரானுடன் கதை பேசியவாறு - ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றபோது லலிதாவின் மனதில் ஆனந்தம்... பிரவாகமாய் பொங்கியது.

அவளுடைய திருமணத்திற்கு முன்பு இருந்த கதந்திர மனப்பான்மையை உணர்ந்தாள் லலிதா... தளைகள் இல்லாமல் இருப்பது இப்படி ஒரு பேரானந்தத்தை அளக்குமா? இதைத்தான்...

“விட்டு சிறகடிப்பாய் - அந்த

சிட்டுக் குருவியைப் போல்...”

என்று பாரதி பாடி வைத்தாரா...? பாரதியால் எப்படி ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது...?

ஆற்றங்கரையின் படித்துறையில் இறங்கி... சுழித்தோடும் ததி நீரில் கால் நனைத்த போது... லலிதாவின் மனம் அந்த சிட்டுக்கு குருவியைப் போல்... விட்டுச் சிறகடித்தது. அவள் ஆசை தீர்... ஆற்று நீரில் கைகளால் அளைந்தாள். நீரை அள்ளி முகம் கழுவிக் கொண்டாள். நீரின் அருகே... பாதம் நனைய கடைசிப் படியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மாலை நேரத்தில் கூட்டில் அடையப் பறந்து வரும் பறவைகள் கூட்டத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். ஆற்றோரக் காற்று முகத்தில் படியும் ககத்தை ஆனந்தமாக அனுபவித்தான்.

மித்ரன்... முகத்தில் மென்மையோடும்... கண்களில் கருணையோடும் - அவனுக்கு சிறுவயதில் விளையாட்டுத் தோழியாக இருந்த சித்தியின் சந்தோசத்தைக் கண்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"தேங்க்ஸ் மித்ரா..." என்றாள் லலிதா.

"உங்களுக்குத்தான் நான் தேங்க்ஸ் சொல்ல வேண்டும் சித்தி..." என்று பதிலுக்குச் சொன்னான் மித்ரன்.

"எனக்கு நீ தேங்க்ஸ் சொல்ல வேண்டுமா...? எதற்குடா...?"

"உங்களின் சந்தோசத்தை இந்த ஒரு மாத காலத்திற்காவது.. என்னால் திருப்பிக் கொடுக்க முடிந்ததற்கு..."

லலிதா கணியோடும் பாசத்தோடும் தமக்கையின் மகனைப் பார்த்தாள்.

என் நெற்றியில் மின்னும் குங்குமம்...
என் தெஞ்சினில் என்றுமே உன் முகம்.

வழக்கம் போல படித்துறையின் பக்கவாட்டுச் சுவரில் அமாந்தபடி லலிதாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த மித்ரன், தூரத்தில் காயத்ரிதேவி வருவதைப் பார்த்து விட்டான்.

"சித்தி...! அந்தப் பெண் வருகிறாள்..." என்று மெதுவான குரலில் சொன்னான்...

"யார் தேவியா வருகிறது...?" லலிதா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அதற்குள் காயத்ரிதேவி அவர்களை சமீபித்து விட்டாள். அவள் பார்வை வியப்புடன் லலிதாவின் மீது படித்தது. அவளது பார்வையைக் கண்ட லலிதா இயல்பாகப் புன்னகைத்தாள். பதிலுக்கு புன்னகைத்த காயத்ரிதேவி -

"உங்களை இன்றைக்குத்தான் இந்த ஆற்றங்கரைப் பக்கம் பார்க்கிறேன்..." என்று சொன்னாள்.

லலிதா பேச முடியாமல் உந்து கடித்தாள். இந்தச் சின்னப்பெண்ணிற்குக் கூட தன் திணைமை தெரிகிறதே என்ற சங்கடம் அவளுக்கு. மித்ரன் அதைக் கண்டு கொண்டான். பேச்சை இலகுவாக்க விரும்பியவனாய் -

"எல்லாம் குயில்பாட்டைக் கேட்கத்தான். இத்தனை நாளும் வெளியே வராத என் சித்தி... இன்றைக்கு ஆற்றங்கரைப் பக்கம் வந்திருக்காங்க..." என்றான்.

"குயில்பாட்டா...?" லலிதா புரியாமல் கேட்டா... காயத்தியின் முகம் சிவந்து விட்டது...

"இவர் என்னைக் கேலி செய்கிறார் அதை..." என்றாள் அவள்.

"எங்க மித்ரன் கேலி செய்யும் ஆளில்லைவேம்மா..." லலிதா அக்காள் மகனை விட்டுக் கொடுக்காமல் பேசினாள்.

"உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்கும் விருந்தாளியை நீங்க விட்டுக் கொடுப்பீங்களா...? ஆமாம்... இவர் உங்களுக்கும் மித்ரன்தானா...?" காயத்ரி மித்ரனைப் பார்த்துக் கொண்டே லலிதாவிடம் வினவினாள்.

அவர்கள் இருவருக்கும் பழக்கம் இருக்கிறது என்பதை லலிதா எட்டென்று புரிந்துகொண்டு விட்டாள். காயத்ரி மித்ரனைப் பார்ப்பதும்.. அவன் பார்க்கும் போது வேறு திசையில் பார்ப்பதுமாக புதிய உலகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததை லலிதாவால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

'இந்தப் பெண்ணுக்கு வேறு இடத்தில் கல்யாணம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாங்களே...' என்ற யோசனையுடன் மித்ரனை அவள் பார்த்தாள்.

அருகில் லலிதா இருப்பதை மறந்து போனவனாக... அவள் காயத்ரிதேவியை விழுங்கிவிடுவது போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்களின் மோன திணையைக் கலைக்க வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு ஆளான லலிதா.

"இவன் எனக்கு மட்டுமில்லை. இந்த ஊர் உலகத்திற்கும் மித்ரன்தான்..." என்று சிரித்தாள்.

'அப்படியா... நீ எல்லோருக்கும் நண்பனா...' மனம் இனிக்க மித்ரனைப் பார்த்துக் கொண்டாள் காயத்ரி.

"நீ எங்கே வந்தாய் தேவி..." லலிதா ஆற்றின் அழகை மறந்து எழுந்து கொண்டாள்.

"அது சரி... நீங்கள்தான் புதிதாக இந்த ஆற்றங்கரைக்கு வந்திருக்கிறீங்க... அதனால்... நான்தான் உங்களிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். நான் வழக்கம் போல... ஆற்றங்கரை அரேசமரத்தடி பின்னையாருக்கு விளக்குப் போட வந்தேன். நீங்க எதுக்கு வந்தீங்க...? உங்க வீட்டு விருந்தாளிக்கு ஆற்றங்கரைக்கு தனியாக வர பயமாக இருக்கும்னு துணைக்கு வந்தீங்களா..." காயத்ரி ஓரக் கண்ணால் மித்ரனைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

லலிதா அயர்ந்து விட்டாள். காயத்ரி மித்ரனைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்லுவாள் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. தன் மனதில் இருக்கும் காதல் உணர்வுகளை இப்படி கேலிவார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தும் பெண்ணின் இயல்பை 'லலிதா அறியாதவளா' என்ன...? அவளும் காயத்ரியின் வயதைக் கடந்து வந்தவள்தானே...

அவளுடைய முகமாற்றத்தைக் கவனிக்காமல் மித்ரன் முகம் மலர்ந்து போனான்.

"ஹலோ... நான் துணைக்கு ஆள் தேடுபவனில்லை. வேண்டுமானால் உங்களுக்குத் துணையாக நான் வந்து காட்டலா...?"

மித்ரனின் இந்த பதிலைக் கேட்டு... காயத்ரிதேவிச் சட்டென்று நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்க... அதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த மித்ரனின் பார்வை... அவள் பார்வையைக் கவனித்தே கொண்டது.

"அப்படியா... இவர் எனக்குத் துணையாக வந்து விடுவாரா...? இவருக்கு அவ்வளவு தைரியம் இருக்கிறதா அத்தை...?" காயத்ரி பேச்சில் லலிதாவை ஊடே வைத்துக் கொண்டாள்.

"நான் மாலீரன் நெப்போலியன் சித்தி... என் பெருமைகளை இவங்ககிட்ட சொல்லுங்க... அப்போதாவது... என் மீது பயம் வருகிறதான்னு பார்ப்போம்." மித்ரனும் லலிதாவை ஊடே வைத்து காயத்ரியிடம் வார்த்தையாட ஆரம்பித்தான்.

"நெப்போலியனெல்லாம்.. பிரான்ஸ் பக்கம் போக வேண்டியதுதானே அத்தை... இது சோழ ராஜ்யம்... புன்னைவனத்துக்குள் இவர் எப்படி வந்தாருன்னு கேளுங்க அத்தை..."

"அடேங்கப்பா... இவங்க பெரிய குந்தவை தேவி... அப்படியே வந்தியத் தேவனை எதிர்பார்த்து காத்துக்கிட்டு இருக்காங்க. நான்தான் வந்தியத் தேவன்னு நினைத்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிடுங்க சித்தி..."

"இதை வேண்டுமானால் ஒப்புக் கொள்ளலாம் அத்தை... அந்த வந்தியத் தேவனுக்கு இருக்கும் வாய்... அப்படியே இவருக்கும் இருக்கிறது..."

"ஆனால் குந்தவை தேவியிடம் இருந்த அழகு... இந்த தேவியிடம் இல்லையே சித்தி..."

"என்னைவிட அழகியை சென்னைப் பட்டணத்தில் பார்த்தவர் எதற்காக புன்னை வனத்துப் பக்கம் வந்தாருன்னு கேளுங்க அத்தை..."

"ஒரு மாறுதலுக்கு சைட் அடித்து விட்டுப் போகலாமென்றுதான் வந்தேன்னு சொல்லுங்க சித்தி..."

இதைக் கேட்டதும் காயத்ரிதேவிக்கு கண்களில் நீர் தளும்பி விட்டது. அவள் விடுவிடுவென்று படுகளில் இறங்கி... ஆற்று நீரில் குடத்தை அமிழ்த்தினாள்.

அவள் முகத்தைக் கண்ட மித்ரன் துணுக்குற்று எழுந்தான். லலிதாவை மறந்து... அவசரமாய் படியில் இறங்கி அவளருகில் சென்று குடத்தை இன்னொரு பக்கமாய் பற்றித் தூக்கினான்.

பூவோடு பொட்டும் தந்தாய்...

பொன்தாலி கேட்டேன்... தந்தாய்...

லலிதா ஸ்தம்பித்து விட்டாள். அது கிராமம்.

சாதாரணமாக இளம் பெண் ஒருத்தியை ஒரு தடவைக்கு மேல் இரு தடவை பார்த்து வைத்தாலே கதை கட்டிவிடும். மித்ரன் என்னடாவென்றால் வெகு சுதந்திரமாக ஆற்றில் இறங்கி பெரிய வீட்டுப் பெண்ணின் குடத்தைப் பிடித்து தூக்குகிறானே...

அவள் மனதில் பதட்டம் வந்தது. இதை வேறு யாராவது கவனித்து விடப் போகிறார்களே என்று... சுற்றிலும் பார்வையை ஓட்டினாள். நல்லவேளையாக அருணும் அபிநயாவும் அரசமரத்தடியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிகழ்வைப் பார்க்கவில்லை.

அவளுடைய பதட்டத்தைக் கண்டு கொள்ளாமல்... காயத்ரியும் மித்ரனும்... ஆற்றுத் தண்ணீரின் கடைசிப் படியில் நின்று கொண்டு கால்கள் தண்ணீரில் நனைப வழக்கடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"குடத்தை விடுங்க..."

"முடியாது... நீங்க ஏன் கண் கலங்கினீங்க...? அதுக்கான காரணத்தை முதலில் சொல்லுங்க..."

"ஏன்... உங்களுக்குக் காரணம் தெரியாதா...?"

"தெரியாமல்தானே கேட்கிறேன்..."

"சைட் அடிக்க வந்தவரிடம் எனக்கென்ன பேச்சு வேண்டிக்கிடக்கு.. எனக்கு வெறுமனே சைட் அடிப்பவங்களைக் கண்டாலே சுத்தமாய் ஆகாது..."

"ஓ.... அதுதான் உங்க கோபத்திற்கான காரணமா..? கண்ணுக்கு

முன்னால் அழகாக ஒரு பூ இருந்தால் ரசிக்கிறோமா இல்லையா? அதைப் போல் ஒரு பெண்ணையும் ரசிக்கிறோம். இது ஒரு தப்பா...?"

"தீங்க பட்டணத்துக்காரரரசே.... உங்களுக்கு எதுவும் தப்பாய் தெரியாது..."

"பட்டணத்துக்காரங்க எல்லோரும் கெட்டவன்னே தீங்க நினைத்தால் அதுக்கு நான் ஒன்றும் பண்ண முடியாது..."

"உங்களைப் போய் நல்லவன்னு நினைத்தேனே... என் புத்தியைச் சொல்லணும்..."

"ஏங்க இப்படி அலுத்துக்கறிங்க... நீங்க எவ்வளவுக்கெவ்வளவு என்னைக் கெட்டவன்னு நினைக்கிறீங்களோ... அவ்வளவுக்கவ்வளவு நான் நல்லவன்னங்க..."

"இந்த சினிமா பயலாக்கை நானும் கேட்டிருக்கிறேன்..."

"அதுதான் மூலை முடுக்கெல்லாம் டி.வி. வந்து விட்டதே... புண்ண வனத்துக்குள் வராதா என்ன...?"

பேசிக்கொண்டே மித்ரன் குடத்தை தன் பக்கம் இழுக்க - அதை தன் பக்கம் வேகமாய்... தடுத்து இழுத்த காயத்ரி... குடத்தோடு சரிந்து... ஆற்று நீரில் மூழ்கினாள். லலிதா பதறிப் போனாள்.

"ஐயையோ... மித்ரா.. அவளைக் காப்பாத்துடா..."

காயத்ரிதேவியின் தலை... நீருக்கு மேலே எழுத்து... மீண்டும் ஆற்று நீரில் அமிழ்ந்தது. மித்ரன் நீருக்குள் பாய்ந்தான். இப்போது காயத்ரியின் தலை இரண்டாம் முறையாக நீருக்கு மேல் எழுத்து திரும்பவும் மூழ்க... அதே இடத்தில் மித்ரனும் மூழ்கினான்.

சற்று நேரத்தில்... காயத்ரியைப் பிடித்து வளைத்துக் கொண்டு, மித்ரன் கரைக்கு நீந்தி வர... படித்துறையில் நின்று கையைப் பிசைத்து கொண்டிருந்த லலிதா பிரகாசமாகாள்.

"மெல்லடா... மித்ரா... அவளை மெதுவாய் தூக்கு..."

மித்ரன் காயத்ரிதேவியின் இடுப்பைப் பிடித்துத் தூக்க முயல் - அவள் கை... மீண்டும் தண்ணீரில் அமிழ்ந்தது.

"என்னடா மித்ரா..."

"என்னன்னு தெரியலை சித்தி.. இந்தப் பெண் பாக்க பூங்கொடி போல இருக்கா.. தூக்கினால் இந்த கனம் கனக்கிறா..."

லலிதாவின் பார்வை காயத்ரிதேவியின் தொய்ந்து கிடந்த வலக்கரத்தின் மீது சென்றது. அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

"மித்ரா.. அவள் குடத்தை கெட்டியாகப் பிடித்துக்கிட்டு மயக்கமாகிப் போல இருக்குடா... குடம் திறைய தண்ணீர் இருந்தால் கனக்காமல் என்ன செய்யும்..."

லலிதா ஆற்றின் கடைசிப் படியில் இறங்கி... காயத்ரிதேவியின் வலக்கரத்தில் இருந்த குடத்தைப் பிரித்து... கரையில் தூக்கி வைத்தாள்.

காற்றோடு தான் தூது விட்டும்....

காலம் கடந்து நீ வந்தாய்....

படித்துறையின் நீண்ட பாடிக்கட்டில் காயத்ரிதேவியை படுக்க வைத்த மித்ரன், அடுத்து என்ன செய்வதென்று புரியாமல்... லலிதாவைப் பார்த்தான். அவள் கற்று முற்றும் பார்த்தாள். 'ஆற்றில் ஏது நடத்தால் எங்களுக்குக்கென்ன? எங்கள் உலகம் தனி...' என்று அருணும்... அபிநயாவும் இந்தப் பக்கம் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் விளையாட்டிலேயே கவனமாக இருந்தார்கள்.

"ஆபத்துக்கு பாவமில்லைடா மித்ரா..."

"இதை எதுக்கு சித்தி... இப்போது சொல்கிறீங்க?"

"அவள் வயிற்றில் கை வைத்து அழுக்கு..."

"ஐயையோ..."

"அலறாதேடா... அருணுக்கும்... அபிநயாவிற்கும் தெரித்தால்.. இந்த ஊருக்கே தெரித்தது மாறியி..."

"சும்மா இந்தப் பெண்ணை தான் பார்த்து வைத்ததுக்கே... நான் ஏதோ கொலைக் குற்றம் பண்ணியது போல... ஒடக்காரன் என்னை மிரட்டி விட்டுப் போனான். நான் இவள் வயிற்றில் கை வைத்தால் வேறு விளையே வேண்டாம்..."

"வயிற்றை அழுகிவிடல்தான்... உள்ளேயிருக்கும்... தண்ணீர் வெளியே வரும்..."

மித்ரன் வெளியே பிசு செய்து கொண்டே... மனதிற்குள் சந்தோசமாக அவள் வயிற்றில் கை வைத்து அழுகிவிடான். அவள் வாயிலிருந்து தண்ணீர் பீய்ச்சியடிக்க... எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு... அவனை முறைத்தாள். மித்ரன் திகைத்தான்.

"சித்தி...! இப்ப இவங்க ஏன்... என்னை முறைக்கிறாங்கன்னு கேளுங்க..."

"அதுக்கு முதலில்... இவர் ஏன் என்னை தண்ணீருக்குள் போட்டு அமிழ்த்தினாருன்னு கேளுங்க அத்தை..."

• மித்ராளுக்கு தாக்கி வாரிப் போட்டது. அவனும்.. லலிதாவும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

"தண்ணீருக்குள் அமிழ்த்தினானா...? இவன் உன்னைக் காப்பாற்ற வந்தான் தேவி..."

"கிழிஞ்சது போங்க... யாரை... யார் காப்பாற்றுவது? மீன் குஞ்சு தண்ணீரில் மூழ்கினால் அதைக் காப்பாற்ற இவர் ஒடோடி வந்து விடுவாராமா...?"

மித்ரன்... அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தவாறு.. அவளுக்கு ஒரு கும்பிடு போட்டான்.

"அம்மா தாயே... தேவதையே.. நீங்க மீன் குஞ்சாகவே இருந்து விட்டுப் போங்க... உங்களைக் காப்பாற்ற வந்தது என் தப்பித்தான். ஆனால்... தண்ணீருக்குள் நீச்சலடிக்காமல்... தண்ணீருக்கு மேலே தலையைக் காட்டிக் காட்டி.. மூழ்கித் தொலைத்தீங்களே.. அது என்னத்துக்குன்னு... கொஞ்சம் சொன்னால் தேவலை..."

"என் குடம் தண்ணீருக்குள் விழுந்து விட்டது. அதைத் தேடி எடுத்தேன். அதற்குள் நீங்கள் அவசரப்பட்டு... என்னை மயக்கம் போட வைத்து விட்டீங்களே..."

"ஏம்மா... காப்பாற்ற நினைத்தது ஒரு குற்றமா...?"

"அது குற்றமில்லை... நீச்சலடித்துக் கொண்டிருக்கிறவளின் மூக்கைப் பொத்தி விட்டால்... அவள் எப்படி மூச்சு விடுவாள்ன்னு யோசிக்காமல் என் மூக்கைப் பொத்தினீங்களே... அதுதான் குற்றம்..."

"பார்த்திங்களா சித்தி... யார் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன வந்தது...? காப்பாற்றப் போனதற்கு... என் மேல் கொலை முயற்சி பழியே விழுந்து விட்டது... தேவைதானா எனக்கு?"

லலிதா படிக்கட்டில் அமர்ந்துகொண்டு விழுந்துவிழுந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'என்னடா இது.... அன்றைக்கு இந்தப் பெண் என்னைப் பார்த்து இதே போல்தான் சிரித்து வைத்தாள். இன்றைக்கு சித்தி அதே போல சிரித்து வைக்கிறாங்க... புன்னை வனத்துக்கு வந்தாலும் வந்தேன். இந்தப்

பெண்களின் மத்தியில் ஜோக்கராகவே ஆகிவிடுவேன் போல இருக்கே...."

"ஏன் சித்தி... நீங்களே இப்படிச் சிரித்து வைத்தால் இவங்க என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாங்க..."

"புதிதாக நினைக்க ஒன்றுமேயில்லை அத்தை. எல்லாம் ஏற்கெனவே நினைத்ததைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன்..."

லலிதா அவர்களுடைய வார்த்தை மோதலைக் கவனிக்கவே இல்லை. தன்போக்கில் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"மித்ரா... ஹா...ஹா... தேவியைக் காப்பாற்றப்போகிறேன்னு பெரிய நீச்சல் வீரன் போலப் போய் விட்டு... அவளைத் தண்ணீருக்குள் பிடித்து அழுக்கினாயா...? ஹா...ஹா... மூக்கை வேறு மூடி... அவளை மயக்கம் போட வைத்தாயா... ஹா...ஹா..."

"போதும் சித்தி... பல் களுக்கிக் கொள்ளப் போகிறது..."

மித்ரன் எக்சஸ்டன் சொன்ன பின்னால்தான்... ஒரு வழியாக சிரித்து ஒய்ந்தாள் லலிதா. அதற்குள் எழுந்து பாவாடையில் இருந்த ஈரத்தைப் பிழிந்து விட்டு... குடத்தில் ஆற்று நீரை நிரப்பிக் கொண்டு படிசளில் ஏற ஆரம்பித்திருந்தாள் தேவி... அதைக் கண்ட லலிதா தானும் எழுந்து கொண்டாள்.

"இருட்டப் போகுதுடா மித்ரா... வந்து ரொம்ப நேரமாச்சு... உன் சித்தப்பா, 'இன்னும் வரலையா?'ன்னு அதையேயிடம் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பார்."

"மஹிமம்... உங்களுக்கு உங்க கவலை. ஏன் சித்தி... சித்தப்பா வீட்டுக்கு வாரதுக்கு நைட் ஆகிவிடுமே... அப்புறம் ஏன் பாய்ப்படுகிறீங்க...?"

"அதில்லைடா மித்ரா..."

"இந்த பயம் உங்க ரத்தத்தில் ஊறிப் போயிருக்கு..."

"என்னடா செய்யச் சொல்கிற... விளக்கு வைக்கிறதுக்கு முதலில் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ணும்னு சொல்லிச் சொல்லி எங்கம்மா வளர்த்துச்சு..."

"இப்ப விடிந்து விளக்கு வைக்கும் வரை... வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்கறீங்க.. இந்தப் பிரச்சனை இத்தனை நாளும் வரவில்லை..."

லலிதா பேசவில்லை... இதைப் பற்றிப் பேசி ஆகப்போவதென்ன... என்ற மனநிலையுடன் அரசமரத்தடி பின்னையாரைப் பார்த்தாள். தேவி விளக்கேற்றிக் கொண்டிருக்க, அவளுடம் போய்... இன்னொரு விளக்கில் திரி போட்டு என்னெனய் ஊற்றி விளக்கேற்றி வைத்தாள்.

கிளம்புவதற்கு முன்னால் தேவி... மித்ரனை ரகசியப் பார்வை பார்ச்சு... அதற்காகவே காத்திருந்த மித்ரனின் பார்வை அதை இனம் கண்டு கொண்டு.. பின்னிப் பிணைந்தது.

லலிதா குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டிருக்க -மித்ரன் தேவியின் அருகே வந்து மெதுவான குரலில் சொன்னான்.

"ஒரு நாள் பார்த்தவுடன் மறந்து போகும் முகமா உங்கள் முகம்..."

ஒரு வார்த்தை உன் இதழ் உதிர்த்தால்...
ஒரு கோடி மலர்கள் என்மனதில் மலரும்...

மெல்லிய சுவர்க்கோழியின் ரீங்காரம் தவிர, வேறு சத்தமில்லாமல் ஊர் அடங்கியிருந்தது. மின் விசிறிகளின் ஒசையைத் தவிர... வேறு ஒசைகளில்லாமல்... காயத்ரியின் வீடு அடங்கியிருந்தது. அவளைத் தவிர - அனைவரும் தூங்கிக் கொண்டிருக்க, அவள் மட்டும் தூங்காமல்... அதையின் மேல்கூரையில் ஓடும் மின்விசிறியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'ஒரு நாள் பார்த்தவுடன் மறந்து போகும் முகமா... உங்கள் முகம்...?'

அவன் வாய் உதிர்த்த வார்த்தைகளை... நினைத்து... நினைத்து அவன் நெஞ்சம் மகிழ்ந்தது. அவன் உடலெங்கும் ஒரு வித இன்பப் பரபரப்பு இருக்க... இமைகள் மூட மறுத்தன. கண்களில் உறக்கம் வந்து உட்கார மறுத்தது.

அவன் அதை மட்டுமா சொன்னான்...? அவனது கையில் இருந்த கோவிலுக்கு வந்த காயத்ரி.. முகம் கழுவவில்லை. நெற்றியில் அவன் வைத்து விட்ட பூக்கள்... அவன் நெற்றியில் வைத்து விட்டான். லலிதா திரும்பி அவனை அழைத்தவுடன் சாதுப் பிள்ளையாக - எதுவும் அறியாதவன் போல... அவன் பின்னால் போய் விட்டான்.

வீட்டுக்கு வந்த காயத்ரி.. முகம் கழுவவில்லை. நெற்றியில் அவன் வைத்து விட்ட பூக்கள்... அவன் நெற்றியில் வைத்து விட்டான். லலிதா திரும்பி அவனை அழைத்தவுடன் சாதுப் பிள்ளையாக - எதுவும் அறியாதவன் போல... அவன் பின்னால் போய் விட்டான்.

'உன்னை நம்பி நெத்தியிலே...

பொட்டுவைச்சேன் மத்தியிலே...

பொட்டு வைச்ச காரணத்தை...

புரிஞ்சுக்க ராசா...

விட்டுப் போனால் உதிர்த்து போகும்...

வாசனை ரோசா...

அவள் தாள முடியாத தவிப்புடன் கண்மூடி மனதிற்குள் பாடிக்கொண்டாள். இனம் புரியாத அந்த தவிப்பை இதுநாள்வரை அவள் உணர்ந்ததில்லை.

அவளது நெற்றியில் இருந்த குங்குமத்தைத் தொட்டுக் கொண்டே அவள் தூக்கம் வராமல் புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருக்க... அவளுடைய நெற்றியில் குங்குமத்தை வைத்து விட்டவனே... அத்தப் பரபரப்பு இல்லாமல்... ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அமிழ்ந்து போனான்.

விளக்கேற்றியவுடன் விநாயகருக்கு முன்னால் இருக்கும் குங்குமத்தை எடுத்து நெற்றியில் வைத்துக் கொள்வது காயத்ரியின் வழக்கம். அதைக் கவனித்து வைத்திருந்த மித்ரன், லலிதா கொடுத்த குங்குமத்தை கீழே போட மனமில்லாமல்... போகும் அவசரத்தில் தேவியின் கையில் கொடுக்கப் போனான். அவள் ஒரு கையில் குத்ததையும் மறு கையில் என்னெய்க் கிண்ணத்தையும் வைத்திருக்க, சுவாதினமாக அவள் நெற்றியில் குங்குமத்தை வைத்துவிட்டுப் போய் விட்டான்.

அவனுக்கு அதன் அர்த்தம் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் விரும்பியவனின் கைகளால்... நெற்றியில் குங்குமத்தை வாங்கிக் கொண்ட காயத்ரி... அந்த நொடியிலேயே அவளது மனைவியாக மாறிவிட்டாள். குங்குமத்தைப் பரிசளித்தவனுக்கு... தன் மனதில் கோவிலைக் கட்டி... அதில் தெய்வமாக அவனை அமரச் செய்தும் விட்டான்.

காலையில் காபியுடன் மித்ரனை எழுப்பிய லலிதா... உடனடியாக போய் விடாமல், மித்ரனுக்கு எதிராக அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் கண்களில் கவலை தெரிந்தது.

"என்ன சித்தி..." என்றான் மித்ரன்.

"கீழே கத்தசாமி அண்ணனும்... ராமசாமி அண்ணனும் வத்திருக்காங்கடா..." லலிதாவின் பார்வை மித்ரனை ஆராய்ந்தது.

"இரண்டு சாமிகளும் உங்க வீட்டுக்கு வந்திருக்காங்க... அதை என்விட்ட ஏன் சொல்கிறீங்க...?"

"அவங்க உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்திருக்காங்கடா..."

"என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாங்கடா...? அந்த இரண்டு சாமிகளும் யாருன்னே எனக்குத் தெரியாதே சித்தி..."

"உன்கூட 'விஸ்வம்'ன்னு யாராவது வேலை பார்க்கிறாங்கடா...?"

மித்ராளுக்கு அப்போதுதான் அவன் புன்னைவனத்திற்கு எதற்காக வந்திருக்கிறான், விஸ்வம் அவனை எதற்காக அனுப்பி வைத்திருக்கிறான், என்பதே நினைவுக்கு வந்தது.

"அட... ஆமாம்... அவன் பெயர் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்...?"

"அவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கப் போகிற கந்தசாமி அண்ணனும்... அவருடைய தம்பி ராமசாமி அண்ணனும்...தான் உன்னைப் பார்க்க நம்ம வீடு தேடி வந்திருக்கிறாங்க..."

"ஏன் சித்தி... இதுவே இத்துணுண்டு சிராமம். இதில் உங்கள் வீட்டை அவங்க தேடவேறு செய்யணுமா...?"

"போடா போக்கிரி... அவங்க பெரிய இடம்டா..."

"ஓ... நீங்க அந்த அர்த்தத்தில் சொல்கிறீங்கடா...?"

"ஆமாம்... நீ எழுந்து சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு கிழே வா..."

அப்போதும்... லலிதாவின் பார்வையில் ஏதோ இருக்க - மித்ரன், அவன் ஏன் தன்னை அப்படிப் பார்க்கிறான் என்று புரியாதவனாக புருவம் உயர்த்தினான்.

"மித்ரா..."

"ம்ம்ம்..."

"அந்த விஸ்வம் உனக்கு நெருங்கிய சிநேகிதனா...?"

"ஆமாம்... ஏன் கேட்கறீங்க...?"

"அவனுக்கு கந்தசாமி அண்ணனின் பெண்ணை பேசிமுடித்திருப்பது உனக்குத் தெரியுமா...?"

"ஓ தெரியுமே... பட்... அவனுக்கு இந்த மேஜேஜில் இஷ்டமில்லை சித்தி..."

சூரியனைக் கண்டதும் மறையும் புனியைப் போல... லலிதாவின் மூக்கத்தில் இருந்த கவலை மேகங்கள்... காணாமல் போய் விட்டன. அவள் மூகம் மலர்ந்து விட்டது.

'அந்த நிச்சயத்தில்தான்... தேவியுடன் மித்ரன் நெருக்கமாகப் பழகுகிறான் போல...'

"உனக்கு நிச்சயமாய் இது தெரியுமா...?"

"நீங்கவேற... என்னைப் புன்னை வனத்திற்கு பார்சல் பண்ணி அனுப்பியதே... அவன்தானே..."

மித்ரன் சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டே - அவன் ஒரு மாத லீவை எடுத்துக் கொண்டு ஏன் சென்னையை விட்டு புன்னை வனத்திற்கு வந்தான் என்ற கதையை சொன்னான்.

17

நீ நடந்த பாதையில்... நான் நடந்தேன்...

உன் நிழல் தேடித்தேடி... மனம் சோர்ந்தேன்...

மித்ரன் சட்டையின் பொத்தான்களை போட்டு முடித்த போது முழுக்கதையையும் சொல்லி முடித்திருந்தான்.

"எப்படியோ போ... கந்தசாமி அண்ணன் மகளுக்கு எப்படியும் என்ஜினியர் மாப்பிள்ளைதான் கிடைக்கணுமுன்னு இருக்கும் போது... உன் பிரண்ட்... வேண்டாமுன்னு சொன்னதில் அவருக்கு ஒன்றும் தடிப்பில்லை." லலிதா கிழே இறங்கிப் போய்விட்டாள்.

மித்ரனை மனதில் வைத்துக் கொண்டு லலிதா பேசிவிட்டுப் போக.. கந்தசாமி பெற்ற மகள் யாசென்று தெரியாத மித்ரன், அவர் வேறொரு இடத்தில் இன்ஜினியர் மாப்பிள்ளையை தன் மகளுக்கு தேர்வு செய்து விட்டார் போல... என்று நினைத்தபடி மாடிப் படிமேல் இறங்கினான்.

லலிதாவின் கணவர் சிவப்பிரகாசம்... அவ்வளவு பணிவோடும் மரியாதையோடும் பவ்யமாக அமரக் கூடியவர் என்பதை அன்றுதான் கண்டான் மித்ரன்.

'மஹிம்... இவருடைய உருட்டல்... மிரட்டலெல்லாம் சித்தியிடம் மட்டும்தான் செல்லுபடியாகும் போல...' என்று நினைத்தபடி சிவப்பிரகாசத்தின் அருகே சென்றான்.

"வா மித்ரா... இவங்க இரண்டு பேரும் உன்னைப் பார்க்கத்தான் நம்ம வீடு தேடி வந்திருக்காங்க..."

'மஹிம்... நீங்களும் சித்தி பாடிய அதே பல்லவியை பாடிட்டிங்களா...? ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான தேடல் இருக்கிறது. இவங்க பாவம்... இந்த விடியற்காலையில் உங்கள் வீட்டைத் தேடினாங்களா...?'

மித்ரன் அவர்கள் இருவரையும் மரியாதையுடன் பார்த்தபடி -

"வணக்கம்..." என்று பொதுவாக சொல்லி வைத்தான்.

"இப்படி உட்கார் மித்ரா..." சிவப்பிரகாசம்.. அவனைத் தன் அருகில் அமர வைத்துக் கொண்டார்.

ஊர் பண்ணையானைத் தன் வீடு தேடிவர வைத்துவிட்ட மித்ரனின் மேல்... அவருக்கு பாசம் பெருக்கெடுத்தது.

"நீங்க சென்னையிலே... எங்க மாப்பிள்ளைகூட வேலை செய்கிறவங்கள்னு என் மச்சினன் ஃபோன் பண்ணிச் சொன்னாரு..." கந்தசாமி பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

அண்ணன் பேசுவதை பயபக்தியோடு கவனித்தபடி குறுக்கே பேசாமல் அமர்ந்திருந்த ராமசாமியை, "இந்தக் காலத்திலும்... இப்படி ஒரு தம்பியா..?" என்று வியப்புடன் பார்த்தபடி.

"ஆமாங்க..., விஸ்வம் என் கூடத்தான் வேலை பார்க்கிறான்..." என்றான் மித்ரன்.

சிவப்பிரகாசத்திற்கு... மித்ரனின் அந்தப் பதில் மிகவும் பிடித்துப் போய் விட்டது. அவர் மனதிற்குள் அவனுக்கு ஒரு 'சபாஷ்...' போட்டார்.

"மாப்பிள்ளை எப்படியிருக்கிறார்...?"

"அவனுக்கென்ன..., நன்றாக இருக்கிறான்..."

"எங்க பெண்ணைப் பற்றி... மாப்பிள்ளையின் அபிப்பிராயம் என்ன...?"

"அதைச் சொன்னால் நீங்க தாங்கமாட்டிங்க..."

மித்ரன் எப்படி இதற்கு பதில் சொல்லுவது என்ற யோசனையுடன் சமையலறைப் பக்கம் திரும்பி லலிதாவைப் பார்க்க..., அவளும் அவனைப் பார்த்தாள். உதட்டின் மேல் விரலைவைத்து

'ஒன்றும் சொல்லாதே...' என்று சமிக்ஞை செய்தாள்.

"அவன் பெண்ணைப் பார்த்து விட்டானா..?"

"இன்னும் பார்க்கலைங்க..., நாங்க பெண் பார்க்க வரச்சொல்லி ஆபிரம் தடவை அழைப்பு வைத்தாச்சு... என் மச்சினன் இதோ வரேன்..., அதோ வரேன்னு தள்ளிப் போட்டுக்கிட்டே இருக்கிறார்..."

"பெண்ணைப் பார்க்காமல் அவன் எப்படி அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுவான்...?"

"நீங்க சொல்றதும் சரிதான்... ஆமாம்..., நீங்க எப்போ நம்ம வீட்டுக்கு வரப்

போறீங்க...?"

"நம்ம வீடா...?"

"எங்கள் வீட்டைத்தான் அப்படிச் சொன்னேன்..."

'இந்த ஆள் என்ன ஓவராய் இப்படி பாசமழையைப் பிழியிறாரு... இவர் முகத்தில் அடித்தது போல..., விஸ்வத்திற்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லைன்னு நான் சொல்லியாகனும்..., இவர் வீட்டுக்குப் போய் விருந்தைச் சாப்பிட்டு விட்டால் - அப்படி ஒரு வார்த்தையைச் சொல்ல..., எனக்கு மனம் வந்து தொலைக்காது..., சொல்லாமல் சென்னைக்குப் போனால்..., விஸ்வம் பயல் என்னைத் தொலைத்து விடுவான்...'

அந்த இக்கட்டான நிலைமையிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டுமானால் அவர் வீட்டிற்கு சாப்பிடப் போகக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான் மித்ரன்.

"அதுதான் உங்களை இங்கேயே பார்த்து விட்டேனே..., இனி உங்க வீட்டுக்கு வராவிட்டால் என்ன...?"

"நீங்க அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. எங்க ஊருக்கு வந்து ஒரு மாசம் தங்கியிருக்கிறவரு - எங்க வீட்டில் வந்து ஒரு நேரமாவது கை நனைக்கலைன்னா எங்க மனசு ஆறாது..."

"கை நனைப்பதா...?"

கிராமத்து பாஷையில் கரை தேர்ந்த மித்ரனே... 'கை நனைப்பது' என்ற வார்த்தையில் குழம்பிப் போனான். சிவப்பிரகாசம் அவசரமாய் அவனுடைய சத்தேகத்தை தீர்த்து வைக்க முன்வந்தார்.

"அது வேறு ஒன்றுமில்லை மித்ரா., அவங்க வீட்டுக்கு சாப்பிட வரச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்," சிவப்பிரகாசம் இதைச் சொல்லி விட்டு பெருமையுடன் கந்தசாமியை..., 'எப்படி...?' என்று ஒரு பார்வை வேறு..., பார்த்துக் கொண்டார்.

"இன்னும் பத்திருபது நாங்கள் இங்கேதான் இருக்கப் போகிறேன்..., சென்னைக்குப் போவதற்கு முன்னால்..., உங்க வீட்டுக்கு வந்து விட்டுப் போகிறேன்..."

"ஆனால் அடிக்கடி உங்களைப் பார்க்க நாங்க இங்கே வருவோம். என்ன சிவப்பிரகாசம்... வரலாமில்லையா?"

அதுவரை கெத்தாக நடந்து போகும் ஊர் பண்ணையார் தன்னிடம் அனுமதி கேட்கவும்..., சிவப்பிரகாசம் உச்சி குளிர்ந்து போனார்.

கார்மேக வண்ணனிடம் நியாயம் கேட்டேன்...
கருணைதர மறுத்ததற்கு காரணம் கேட்டேன்...

ஆற்றங்கரையருகே அமர்ந்து... வெகுநேரம்
பேசிக்கொண்டிருந்த லலிதா விளக்கேற்ற எழுந்த போது,
"என்ன சித்தி அவசரம்...? மெதுவாய் விளக்கேற்றலாமே..." என்றான்
மித்ரன்.

"அப்படியா சொல்கிறாய்...?" லலிதா மீண்டும் அமரப் போனாள்.

"அம்மா பசிக்குது..." அருண் குரல் கொடுத்தான்.

"இதுக ரெண்டும் பசி தாங்காதுக மித்ரா... வா போகலாம்..." லலிதா
விளக்கேற்றப் போய் விட்டாள்.

"இன்னும் அவனைக் காணோமே..." மித்ரன் தயங்கி நின்றான்.

"என்னடா..." லலிதா கேள்வியாய் நோக்கினாள்.

"நீங்க முன்னாலே போங்க சித்தி. நான் பின்னாலேயே வருகிறேன்..."
மித்ரன் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

"ம்ம்... நடத்து... நடத்து..." கேலியாகச் சொல்லியபடி லலிதா
குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டாள்.

"இன்னும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்? ஏன் வரவில்லை...? ஒரு
வேளை இன்றைக்கு வராமலே இருந்து விடுவாளோ..." மித்ரன் ஏமாற்றமாக
உணர்ந்தான்.

தினமும்... மாலை வேளைகளில் அவளைத் தவறாமல் பார்த்து விட்டு...
அன்று மட்டும் அவளைப் பார்க்காமல் வீடு திரும்ப அவனுக்கு மனம்
வரவில்லை...

கொலுசொலியைக் கேட்டவுடன் ஆர்வமாகத் திரும்பினான். கனகாம்பா
வண்ணப் பட்டுப் பாவாடைமில்... ஊதா வண்ண தாவனியுடுத்தி...
மெதுவாக அடியெடுத்து வைத்து... படித்துறையின் மேல்படியில் வந்து
நின்றாள் காயத்ரி...

அவள் பார்வை மித்ரனின் மீது மட்டும் படிந்திருந்தது.

தன் வரவைக் கண்டு... அவன் முகம் மலர்ந்ததை... ஒருவித
மனத்திருப்தியுடன் பார்த்தான் அவள்...

"ஏன் இவ்வளவு நேரம்..." மித்ரன் வேகமாகக் கேட்டுவிட்டான்.

"நான், நீங்க வருவதற்கு முன்னாலேயே வந்து விட்டேன்..." அவள்
மேல்படியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"பொய் சொல்லாதே..."

"இது நிறுந்தான்... நான்வந்து பின்னையாருக்கு தண்ணீர் ஊற்றி விட்டு
விளக்கும் ஏற்றி விட்டேன்... அங்கே பாகுங்கள்..."

மித்ரன் அரசமரத்தடி பின்னையாரைப் பார்த்தான். அவர் முன்னால்
இரண்டு கல்விளக்குகளும் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

"இவ்வளவு நேரமாக எங்கேயிருந்தாய்...?"

"அந்த மரத்திற்குப் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தேன்..."

"ஒளிந்திருந்தாயா...?"

"மறைந்திருந்தேன்..."

"இரண்டும் ஒன்றுதானே..."

"ஊஹம்... இரண்டும் வேறு வேறு..."

"ஏன் அப்படிச் செய்தாய்...?"

"இதற்காகத்தான்..."

"இதற்காகன்னா...?"

"ஆளில்லாத தனிமையில் உங்களோடு பேசத்தான்..."
காயத்ரிதேவியின் தலையில் குடியிருந்த பூவின் நறுமணம் காற்றில்
மிதந்து.. மித்ரனின் நாசியை வருடியது. கன்னுக்கு முன்னால்... அவள்
சொந்தத்துடன் அமர்ந்திருந்த விதம் அவனைக் கவர்ந்தது. தன் மனத்தை
மறைக்காமல் அவன் வெளிப்படுத்தி விட்ட செய்கையில் அவன் மனம்
பியந்தான்.

"ஏன்... சித்தியின் முன்னால் பேசினால் என்ன...?"

"உங்களின் சித்தியின் முன்னால் என்னை உரிமையுடன் வா... போ...
என்று பேசலிங்களா...?"

அப்போதுதான்... அவளை இயல்பாக தான் ஒருமையில் அழைத்துப்
பேசிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த மித்ரன் திகைத்தான்.

"இது எப்படி...? மனதில் இவளின் மேல் உரிமையுணர்வு இல்லாவிட்டால்
இப்படி இயல்பாக ஒருமையில் பேச வாய் வருமா...?"

"தேவி..." அவன் பேச முடியாமல் தடுமாறினான்...

"ம்ம்ம்..." அவன் அவன் முகம் பார்த்தான்.

"நான்... இது... எப்படின்னு தெரியலை..."

"எனக்கும்தான்..."

"எத்தனையோ பெண்களிடம் நான் பேசிப் பழகியிருக்கிறேன் தேவி... நான் பெண்களை அறியாதவன் அல்ல.. ஆனால்.. நீ வேறாக இருக்கிறாய்..."

"என் நெற்றியில் குங்குமத்தை வைத்து விட்ட பின்னாலும் நீங்கள்... மற்ற பெண்களுடன் என்னை இணை கூட்டி வைத்துப் பேசலாமா..."

"தேவி..." மித்ரன் மீண்டும் திகைத்தான்...

"நீங்கள் பட்டணத்துக்காரர். இது உங்களுக்குப் பெரிதாகத் தோன்றியிருக்காதுதான். ஆனால், நான் பட்டிக்காடு... ஒன்றை நினைத்து விட்டால்... அதிலேயே நிலைத்து விடும் ரகம். என் நெற்றியில் குங்குமம் வைத்தவர்தான் எனக்குப் புருசனாக இருக்க முடியும்..." அவள் நிதானமாக வார்த்தைகளைக் கோர்த்துக் கூறினாள்.

"என்னை நீ இதற்கு முன்னால் பார்த்தது கூட இல்லை..."

"நீங்கள் மட்டும் என்னைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா..."

"இல்லை..."

"உங்களுக்கு மட்டும் ஏன் என்னைப்பிடித்தது..."

"தெரியவில்லை..."

"இது தெரியாதுதான்... இது மனம் சார்ந்த உறவு... மனிதற்குப் பிடித்திருந்தால்தான்... அவர்களிடம் தம்மால் சொந்தம் கொண்டாட முடியும். மனிதற்கு பிடித்தவங்களோடுதான் பேச முடியும். பழக முடியும். உங்களின் முகம் பார்க்க நான் தவிக்கும் இந்த தவிப்பை வேறொரு முகம் பார்க்கும் போது நான் உணர் மாட்டேன். உங்கள் குரல் கேட்க... நான் துடிக்கும் இந்த துடிப்பை... வேறொரு குரல் கேட்க துடிக்க மாட்டேன்..."

காயத்ரிதேவியின் குரல் ஆழமாக ஒலித்தது. மித்ரனால் அவள் சொன்னவைகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவளும் அவளுடைய நிலையில்தானே அப்போது இருந்தான்!

அவர்கள் வெகு நேரம் பேசினார்கள். இருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததை - ஆற்றில் படகோட்டி வந்து கொண்டிருந்த ராமையா பார்த்து விட்டு ஆச்சரியப்பட்டான்.

"இதுக ரெண்டும் காலம்காலமாகப் பழகினதுபோல பேசிக்கிட்டு இருக்குதுகளே..."

நிழலாக என் மனதில் நின்றவனை...

நிஜமாக என்முன்னால் ஒருநாள் கண்டேன்...

19

படகோட்டும் ராமையா பார்க்காத சம்பவம்... அந்தப் புன்னைவனத்தில் நடந்ததாக சரித்திரம் இல்லை. எந்த வீட்டில் எது நடந்தாலும் அது அவன் செலிக்கு வந்து விடும். எந்த இடத்தில் எது நடந்தாலும் அது அவன் பார்வைக்கு வந்து விடும்.

ஆற்றைக் கடக்க... அவன் படகை நம்பித்தான் அந்த ஊர் மக்கள் இருந்தார்கள். அவன் படகில் ஏறுகிறவர்கள் பேசும் கதைகளை செவிமடுக்கும் ராமையா... மற்றதும் அதை இன்னொருவரிடம் கூற மாட்டான்.

அவன் மிகச் சிறந்த பார்வையாளன். தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் அனைத்தையும் கவனிப்பான்; கணிப்பான். ஆனால் யாரிடமும் அதை பற்றவைக்க மாட்டான்.

மற்றவர்கள் எல்லாம் ஒரு காதில் வாங்கி மறுகாதில் விட்டுவிடுபவர்கள். சிலர் அதை வாயில் வெளிப்படுத்தி விடுவார்கள். ஆனால் ராமையா மட்டும்... இரண்டு காதுகளிலும் கேட்பவைகளையும் இரண்டு கண்களிலும் பார்ப்பவைகளையும் மனதில் போட்டு அமிழ்த்திக் கொள்வான். மற்றவர்களிடம் பேச மாட்டான்.

அன்று ராமையாவின் படகு படித்துறையை நெருங்கும் போது மாலை மயங்கி இருள் குழந்து கொண்டிருந்தது. ஆற்றங்கரையில் யாருயில்லை.

படித்துறையின் பக்கவாட்டுச் சுவரில் அமர்ந்திருந்த மித்ரன் குதித்து இறங்கினான். மேல்படியில் அமர்ந்திருந்த காயத்ரிதேவி, எழுந்து நின்றாள். அவளை மெதுவாக நெருங்கிய மித்ரன், அவள் தோள் தொட்டான். அவள் முகம் கனிந்ததிக் கொள்ள - முகம் நிமிர்த்தி... அவன் நெற்றியில் பின்னதாக முத்தமிட்டான். அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அவன் உடல் நடுங்க - அவன் தோள் சாய்த்து விட்டான்.

இருவரும் தழுவிக்கொண்டு நின்றிருந்ததை நிழலோவியமாக ராமையா பார்த்தான். பார்த்தவுடன் துடுப்புப் போடுவதை நிறுத்தி விட்டான். துடுப்புப் போடும் சத்தம் அவர்களுக்குக் கேட்டு விடும் என்பதால் துடுப்புப் போடாமல் படகில் நீரின் மேல் மிதந்து கொண்டிருந்தான்.

“போய் வரவா...” காயத்ரி பிரிந்தாள்.

“நாளைக்கு வருவாயில்லையா...?” பிரிய மனமின்றி மித்ரன் கேட்டான்.

“வராமல் என்னால் இருக்க முடியுமா...” காயத்ரி... ஓடி விட்டாள்.

அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு தின்ற மித்ரன், ஆற்று நீரின் லேசான சலசலப்பு ஒசையைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

துடுப்புப் போட ஆரம்பித்திருந்த ராமையாவின் படகு அவனை நெருங்கி வந்தது.

“இவன் பார்த்து விட்டானோ..” மித்ரன் சஞ்சலப்பட்டான்.

அவன் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. காயத்ரிதேவி அந்தக் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண். சிறு அபிவாதம் கூட அவள்மேல் வந்துவிடக்கூடாது என்பதுதான் அவனுக்கு.

“என்ன தம்பி... இருட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. வீட்டுக்கு போகாமல் இங்கே நின்றுக்கிட்டு இருக்கீங்க...”

ராமையா இயல்பாகக் கேட்டபடி.. படித்துறையில் இறங்கி... படகைக் கயிற்றில் கட்ட ஆரம்பிக்கவும் - மித்ரனின் மனம் சமாதானமடைந்தது.

“நல்ல வேளை இவன் பார்க்கவில்லை...”

“கம்மா காத்து வாங்க வந்தேன் ராமையா. இதோ... வீட்டைப் பார்த்து... போய்கிட்டே இருக்கேன்...” மித்ரன் லேசான மனதுடன் நகர்ப் போனான்.

“பார்த்து தம்பி. இது ஆற்றங்கரைக் காத்து... உங்க சென்னைப் பக்கத்து கடற்கரைக் காத்து இல்லை... இதுக்கு ஆழமும்... பிடிமானமும் ஐயஸ்தி...”

ராமையாவின் வார்த்தைகள் இரு பொருள் பட ஒலித்தது போல் தோன்றினாலும் மித்ரன் அதற்கு விளக்கம் கேட்கவில்லை. வேகநடைபுடன் வீட்டை நோக்கிப் போய் விட்டான்.

அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமையா பெருமூச்சு விட்டான்.

“பாவம் அந்த தேவிப் பொண்ணும்... பட்டணத்துக்காரரின் மேல் ஆசை வைத்திருக்கு. இதைப் பண்ணையாரு கேள்விப்பட்டால் என்ன ஆகுமோ...”

அவனும் தன் வீட்டை நோக்கி நடைபயக் கட்டினான். அவன் மனதில் தேவியைப் பற்றிய கவலையே இருந்தது.

பிளஸ் டீ வரை... அக்கரையில் உள்ள பள்ளிக்கு தினமும் ராமையாவின் படகில்தான் காயத்ரி போய்வருவாள். அவள் சிறுமியாக இருந்த காலத்தில் இருந்தே... அவளை ராமையாவிற்கு நன்கு தெரியும்...

சில சமயங்களில் வீட்டில் செய்த பலகார வகைகளைத் தோழிகளுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் போது ராமையாவிற்கும் அதில் சிறு பங்கைக் கொடுப்பாள் காயத்ரி.

அந்த சின்ன செய்கையில் ராமையா மனம் நெகிழ்ந்து விடுவான். கள்ளங்கபடம். இல்லாமல் பிரியம் காட்டும் அந்தச் சின்னப் பெண்ணின் அன்பு அவன் மனதைத் தொட்டு விடும்.

“உனக்குத் தெரியுமா சேதி...”

“என்னடி...?”

“நம்ம ஊரு பண்ணையாரு மகளுக்கு ஜாதகத்தில் ஏதோ தோசமாகில்ல...”

“அடி ஆத்தி... அதனால்தான்... அந்தப் பொண்ணுக்கு வர்ற மாப்பிள்ளையெல்லாம் தட்டித்தட்டிப் போகுதா...?”

படகில் தினமும் தயிர், காய்கறிகள், வெண்ணெய் முதலியவைகளை அக்கரையில் விற்பதற்காகப் போகும் பெண்கள் தங்களுக்குள் வம்பளந்து கொள்வது... ராமையாவின் செவிகளில் விழும்.

“அப்படி எத்தனை மாப்பிள்ளைகள் தட்டிப் போயிருக்கு...” என்று கோபமாகக் கேட்க அவன் மனம் துடிக்கும். ஆனால் தன் வழக்கப்படி அவன் எதுவும் பேசமாட்டான். மௌனித்து விடுவான்.

காயத்ரிக்கு அப்படி ஒன்றும் வயதாவிடவில்லை. இருபது வயது இளம் பெண்தான் அவள். ஆனால்... பதினாறு வயதிலிருந்தே அவளுக்கு கந்தசாமி மாப்பிள்ளை பார்க்க ஆரம்பித்தால்... ஊரார் ஏன் இப்படிப் பேசமாட்டார்கள் என்று நினைத்துக்கொள்வான் ராமையா.

நீ சொன்ன மொழி கேட்பேன்...

நீ காட்டும் வழி நடப்பேன்...

மித்ரனும் காயத்ரியும் மாலை நேரங்களில் தினமும் ஆற்றங்கரையில் தவறாமல் சந்தித்து வந்தனர். அதை

அறிந்தும் அறியாதவன் போல் லலிதா... அவர்களுக்கு தனிமையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்து விட்டு... தனியாக வீட்டுக்கு திரும்பி விடுவதை வழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் மாலையில்... லலிதா பெருமாள் கோவிலுப் போய்விட்டு... ஆற்றங்கரைக்கு நேராக வந்து விடுவதாகச் சொல்லி விட... மித்ரன் தேவியைக் காணும் ஆவலில் ஆற்றங்கரைக்கு முன்னதாகவே வந்து விட்டான்.

அவன் வருவதை உணர்த்தும் கொலுசின் ஒலியைக் கேட்டதும்... அவன் சோகமாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு.... நாணங்களைப் பார்த்து... முதல் நாள் பாடியதைப் போல மீண்டும் பாட ஆரம்பித்தான்.

“புன்னை வனத்தினில்...

உன்னை முகம்தொட்டு...

எண்ணத்தைச் சொன்னவன்...

வாடுகிறேன்...”

“அது ‘புன்னை வனத்தினில்’ என்று வராது பாகவதரே! ‘தென்னை வனத்தினில்’ என்று வரும்...”

அவனருகே படித்துறையின் மேல்படியில் அமர்ந்தபடி காயத்ரிதேவி கூறினாள்.

“இந்த ஊருக்குப் பெயர் புன்னை வனமா... இல்லை தென்னை வனமா...”

“புன்னை வனம்தான்...”

“அப்போ... நான் இப்படித்தான் பாடுவேன்... ஏன் லேட்...”

“இன்றைக்கு சனிக்கிழமை... பெருமாள் கோவிலுக்குப் போய் விட்டு வரேன். நீங்க போகலையா...? கோவில் ரொம்ப அழகாயிருக்கும்.”

“கோவிலுக்குள் இருக்கும் சாமியும் அழகாகத்தான் இருக்கிறார். நீ சாயங்காலம் ஆற்றங்கரைக்கு வருவாய் என்று... காலையிலேயே கோவிலுக்கு விசிட் அடித்து விட்டு வந்து விட்டேன்... தீதான் என்னை மறந்து விட்டாய்...”

சட்டென்று துடித்துப் போனவனாக காயத்ரி நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கண்கள் குளமாகி இருந்தன...

“மறப்பதா...? உங்களையா...? இந்த ஜென்மத்தில் என்னால் அது முடியுமா...”

“உடனே கண்ணிலிருந்து தண்ணீரைக் கொட்டி விடுவாயே... அது என்னடி... கண்ணுக்குள் எதுவும் டேமைக் கட்டி வைத்திருக்கிறாயா...? நினைத்தால் பொலபொலன்னு தண்ணீரைத் திறந்து விடுகிறாய்...”

“நீங்க மட்டும் அப்படிச் சொல்லலாமா...”

“எப்படிச் சொன்னேன்...? அடச்சீ... கண்ணைத் துடை... ஒரு நாளின் இருபத்தி நாலு மணி நேரத்தில் - ஈவினிங் டயத்தில்தான்... இப்படி ஆத்தங்கரையில் மீட் பண்ணிக் கொள்ள முடிகிறது. அந்த நேரத்தையும்... அழுதே வேஸ்ட் பண்ண வேண்டுமா?”

மித்ரன் கையில் குச்சியில்லாமலேயே அதட்டல் போட... காயத்ரி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். மடியிலிருந்த குடத்திலிருந்து ஒரு சில்வர் டப்பாவை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினாள்.

“ஏன்டி இது...”

“திறந்து பாருங்க...”

டப்பாவைத் திறந்தான். உள்ளே நெய் வாசனையுடன் மைசூர் பாகும்.... முறுக்கும் இருந்தன.

“நானே செய்தேன்...” அவள் பெருமையாகச் சொன்னாள்.

“ஐயையோ...” அவள் அவசரமாக டப்பாவை முடி அவளிடம் நீட்டினாள்.

“என்னங்க... ஏன் சாப்பிடாமல் கொடுக்கறீங்க...”

“ஏன்டி... நீ செய்ததை ருசிபார்த்துச் சொல்ல நான்தான் உனக்குக் கிடைத்தேனா...? இந்த எக்ஸ்பரிமெண்டிற்கு நான் தயாரில்லை...”

“அய்யே... கம்மா கேலி பண்ணாதீங்க... நான் மோசமாய் ஒன்றும் சமைக்க மாட்டேன்...”

“இதோ பார் தேவி... நீ பாட்டு பாடு... அதைக் கேட்டு விட்டு குயில்பாட்டுன்னு பொய் சொல்கிறேன். இது சாப்பாட்டு விசயம்.. வயிற்றுக்குள் போகும்... இந்த விசப்பரிசையெல்லாம் வேண்டாமடி...”

காயத்ரி கோபத்துடன் எழுந்து கொள்ளப் போக... மித்ரன் சிரித்துக் கொண்டே அவள் கை பிடித்து அமர வைத்தான்.

“இப்ப என்னாங்கிற... நீ செய்த இந்த வஸ்துகளை நான் வயிற்றுக்குள் தள்ளணும்... அவ்வளவுதானே... அவனவன் காதலுக்காக... எதையெதையோ செய்கிறானுக. நான் இதைக் கூடச் செய்ய மாட்டேனா...”

காயத்ரி பல்லை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டே மித்ரனை முறைத்தாள். அதைப் பொருட்படுத்தாத மித்ரன்... மைசூர் பாகை எடுத்து விரலில் பிடித்து ஒரு மார்க்கமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏன் இப்படி ஒரு மார்க்கமாய் பார்க்கறீங்க...”

“ஆங்கிள் பார்க்கிறேண்டி...”

“பெரிதாய் வெட்டி முறிக்கப் போகிறார். ஆங்கிள் பார்க்கிறார், இப்ப

கடித்துச் சாப்பிட முடியுமா... முடியாதா..?"

மித்ரன் சாப்பிட்டான்.

"பரவாயில்லையே! நல்லாத்தான் இருக்கு..." என்று சொல்லியபடி டப்பாவை அவன் காலிசெய்ய... கண்ணத்தில் கையூன்றி அவன் சாப்பிடுவதை ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"சாப்பிட்டு விட்டேன். போதுமா..." அவன் எழுந்து... ஆற்றில் இறங்கி... கை கழுவிக்கொண்டான்.

அவன் பின்னாலேயே இறங்கிய காயத்ரி... டப்பன் டப்பாவையும் குடத்தையும் கழுவி விட்டு குடத்தில் தண்ணீரை நிரப்பப் போனாள்.

அவள் மேல் தண்ணீரை அள்ளி வீசிய மித்ரன்...

"ஆற்றங்கரை மரமே..."

அரசமரக் கிளையே...." என்று பாடினான்...

அவன் வீசிய தண்ணீர் முகத்தில் பட்டதால் கண்களை இறுக முடி... சிலிர்ப்புடன் முகம் சுருக்கிய காயத்ரி... மனம் கொள்ளாத உல்லாசத்துடன் சிரித்தாள்.

அன்று அவளை விட்டுப் பிரிந்த போது... முதன் முதலாக அவளது இதழ் தொட்டு... முத்தம் பதித்தான் மித்ரன்.

கிறங்கிப் போனவளாக - அவன் மாப்பில் முகம் புதைத்த காயத்ரிதேவியின் கூந்தலில் முகம் புதைத்த மித்ரனுக்கு - விஸ்வம் ஏன் இப்படியொரு கிராமத்தில் பெண் கட்டிக் கொள்ள மறுக்கிறான் என்ற கோபம் வந்து தொலைத்தது. அதனால் விபரீதம் ஒன்று முளைத்தது.

21 இனியொரு ஜென்மத்தில் சேர்வோமென்று.... இந்த ஜென்மத்தில் உன்னைப் பிரிவதா...?

கந்தசாமி அவனைப் பார்க்க வீட்டுக்கு வந்து உட்கார்ந்து... வழக்கம் போல ரம்பம் போட்டுக் கொண்டிருந்த போதுதான் - மித்ரன் அவருக்கு அந்த யோசனையைச் சொல்லிக் கொடுத்தான்.

"நான் ஒன்று சொல்கிறேன். அதன் படி செய்கிறீர்களா..."

"சொல்லுங்க தம்பி... நீங்க படித்தவர். விவரமானவர். நீங்க சொல்லி

நான் கேட்காமல் இருப்பேனா..?"

அண்ணன் என்னவோ... மிகப் பெரிய தத்துவத்தைச் சொன்னதைப் போல... தலையாட்டி அனாத ஆமோதித்த ராமசாமி, சிவப்பிரகாசத்தைப் பார்க்க - அவரோ... "இவன் என் மதினி மகன்..." என்ற அத்தத்தில் கித்தாய்ப்பாய் பதில் பார்வை பார்த்து விட்டு மித்ரனை ஒட்டி... உட்கார்ந்து கொண்டார்.

"நீங்க பெண் பார்க்க வானு சொன்னால்... விஸ்வம்... வரமாட்டான்..."

"அதுதானே தம்பி... எனக்கு வருத்தமாக இருக்கு..."

"விஸ்வம் குடும்பமும் உங்க குடும்பமும் பொதுவாக சந்திக்கிறது போல ஏதாவது ஒரு விசேசம் வருதா...?"

"வருதே... அடுத்தவாரம்... கும்பகோணத்தில் என் மாமனார் வீட்டில் ஒரு கல்யாணம் நடக்கப் போகுது. அதுக்கு என் மச்சினன் குடும்பத்தோடு சென்னையில் இருந்து வருகிறார்..."

"நீங்க உங்க பெண்ணைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போவீங்கதானே..?"

"வயசுக்கு வந்த பெண்ணை அப்படியெல்லாம் நாலு பேர் கூடுகிற இடத்துக்கு கூப்பிட்டுக் கொண்டு போகும் வழக்கம்... என் குடும்பத்தில் இல்லைங்க..."

"அந்த வழக்கத்தை இப்போது மாத்திக்கங்க..."

"எதுக்கு தம்பி...?"

"என்ன சார் புரியாமல் பேசுகிறீங்க... உங்க பெண் அழகாக இருப்பாங்களா... மாட்டாங்களா...?"

"இந்த கத்துவட்டாரத்திலேயே... என் பொண்ணுதான் அழகுன்னு ஊருக்குள் பேசுக்குவாங்க தம்பி..."

"என் தேவியை விடவா... உங்கள் பெண் அழகு...?"

தன் காதலியைப் பெற்றவரிடம்... அவனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் விவரம் அறியாதவனாக தன் காதலியை விஸ்வத்திற்கு மனம் முடித்து வைக்க... திட்டம் தீட்டி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் மித்ரன்.

"அப்போ... அவங்களை விஸ்வத்தின் கண்ணில் காட்டினால்தானே இந்தக் கல்யாணம் நடக்கும்...?"

அதுவரை வாயைத் திறக்காமல் அண்ணனின் வாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த-ராமசாமி... முதன் முதலாக வாய்திறந்து பேசி... மித்ரனை

அதிசயப்பட வைத்தார்.

“தம்பி சொல்வதும் சரிதான் அண்ணே.... எனக்கும் அதுதான் மனதிற்குப் பட்டது. மாப்பிள்ளைதான் நம்ம ஊருக்கு வரமாட்டேன்னு பிடிவாதமாக இருக்கிறார். நாமும் நம் கௌரவத்தை விட்டு... சென்னைக்குப் போக முடியாது. நாம் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குத் தானே போகக்கூடாது.... மாப்பிள்ளை வரும் கல்யாணத்திற்குப் பெண்ணோடு போகலாமில்லையா...?”

“இந்த மனிதனுக்கு இவ்வளவு நீளமாய் பேசவருமா...?”

மித்ரன் ‘ஆ’வென்று ராமசாமியின் வாய்பார்த்துவிட்டு... கந்தசாமியிடம் தன் திட்டத்தை வலியுறுத்தினான்.

“நீங்க உங்க பெண்ணைக் கல்யாணத்திற்கு கூப்பிட்டுக் கொண்டு வரும் விசயத்தை விஸ்வத்தின் அப்பாம்பாக்கிட்ட சொல்லுங்க... அதை விஸ்வத்திடம் சொல்லிவிடவேண்டாமென்று மறக்காமல் சொல்லி விடுங்க...”

“அது ஏன் தம்பி... அப்படிச் சொல்லச் சொல்கிறீங்க...?” அப்பாவியாய் கந்தசாமி கேட்க...

“யோவ்... உன் பொன்னு கல்யாணத்துக்கு வருகிறதுன்னா, அவன் கும்பகோணம் பக்கமே தலைவைத்துப் படுக்கமாட்டான்ய்யா...” என்று மனதிற்குள் திட்டித்தீர்த்தான் மித்ரன்.

“தம்பியேட பிரண்டுக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லையோ... என்னவோ...! தம்பி அதைச் சொல்லமாட்டாமல் மறைமுகமாய் சொல்கிறாரோ என்னவோ...!”

ராமசாமி இத்தனை புத்திசாலியாய் இருக்கக்கூடும் என்று மித்ரன் கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“அப்படியா தம்பி...?” கந்தசாமி பரிதவிப்புடன் மித்ரனைப் பார்த்தார்.

“நீங்க உங்க மகளை அவன் கண்ணில் ஒரு தடவை காட்டுங்க சார். மற்றதை அப்புறம் பேசிக்கலாம்...”

அவர் யோசனையுடன் கிளம்பிப் போனார். அந்தச் சமயம் மட்டும் லலிதா வீட்டில் இருந்திருந்தால் - உண்மை நிலவரத்தைக் கண்டு கொண்டிருப்பாள். மித்ரனுக்கு தேவிதான் கந்தசாமியின் மகள் - விஸ்வத்தின் முறைப்பெண் என்பதைத் தெளிவு படுத்தியிருப்பாள். இன்னும் ஒருபடி மேலே போய்... விஸ்வத்தின் கண்களில் தேவியைக்

காட்டிவிடாமல் செய்து... மித்ரனுக்கு தேவியைப் பெண் கேட்டிருப்பாள்.

ஆனால்... அன்று பார்த்து... அவள் மாமியாருடன்... அடுத்த தெருவில் இருந்த உறவினர் வீட்டுப் பெண்ணின் வளைகாப்பு திகழ்ச்சிக்குப் போயிருந்தான்.

அவள் வீடு வருமுன்னால், தேவியை விஸ்வத்திற்கு மணம் முடிக்க வேண்டிய வழிமுறைகளைக் கந்தசாமிக்கு சொல்லிக் கொடுத்து... அனுப்பி வைத்து விட்டான் மித்ரன்.

லலிதா வீட்டுக்கு வந்த போது... சிவப்பிரகாசத்துடன் மித்ரன் கடைக்குப் போய் விட்டான். மாலையில் வீடு திரும்பியவன் ஆற்றங்கரைக்குப் போகும் அவசரத்தில் கந்தசாமி வந்து போன விவரத்தை லலிதாவிடம் சொல்ல மறந்துவிட்டான். ஆற்றங்கரைக்குப் போய் திரும்பி வந்தவனின் முகம் லேசாக வாடிபுரக்க.... லலிதா காரணம் கேட்டாள்.

“ஏன்டா... என்னவோ போல் இருக்கே...? அதுதான் நீ தவியாய் தேவியிடம் பேசட்டுமுன்னு இன்றைக்கு ஆற்றங்கரைக்கு நானும் உன் கூட வராமல் மட்டும் போட்டு விட்டேனே.. அப்புறமும் என்ன...? உனக்கும் அவளுக்கும் சண்டையா...?”

மித்ரன் தன் வாழ்வை மாற்றப்போகும் திகழ்வை சாதாரணமாக சொன்னான்.

நான் புகழ் தேடவில்லை...

உன் புகல் தேடி வந்தேன்...

“அவன் நானைக்கும்... அதற்கு அடுத்தநாளும்... ஆற்றங்கரைக்கு வர மாட்டானாம் சித்தி...”

“ஏன்டா...?”

“அவளுடைய குடும்பத்துடன் ஊருக்குப் போகிறாளாம்...”

“அதையேன்டா இத்தனை வருத்தமாய் சொல்கிற? பாவம்... அந்தப் பெண் இந்த ஆற்றைத் தாண்டி... அக்கரையை மிதித்து நான்கு வருசம் ஆகப்போகுது... ஆற்றங்கரைவரைதான்டா... அந்தப் பெண்ணுக்கும்

எல்லை... போய் விட்டு வரட்டும்... இப்போதாவது வெளியுலகைப் பார்த்து விட்டு வரட்டும்."

"ஏன் சித்தி... அவள் தான்கு வருசமாக எங்கேயும் போனதில்லையா..."

"ஆமாம்டா மித்ரா... ப்ளஸ் டீ வரைதான் படிக்க வைத்தாங்க. அக்கரையில் இருக்கும் ஊரில் ஹையர் செகண்டரி ஸ்கூல் மட்டும்தான் இருக்கு. இந்த ஆற்றைத் தாண்டிப் போய்... அந்தப் பெண் ப்ளஸ் டீ வரை படித்ததே அந்த வீட்டில் பெரிய விசயம்."

மித்ராளுக்கு தேவியை நினைக்கும்போது பாவமாக இருந்தது. அவள் கூண்டுக்கிளியா...? அவளுக்கு சுதந்திரத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற மித்ரன் அந்த நொடியில் ஆசைப்பட்டான்.

"சித்தி... எங்க கல்யாணத்துக்குப் பிறகு... அவளை நான் மேலே படிக்க வைப்பேன்..."

"செய்... அவளுக்காவது விமோசனம் கிடைக்கட்டும்..."

லலிதா, தன் கடந்த காலத்தின் ஆசைகள் நிராசைகளாகிப் போன சோகத்துடன் இதைக் கூறினாள்.

மித்ரன் தேவியை இரண்டு நாட்கள் பார்க்க முடியாது என்ற எரிச்சலைக் கந்தசாமி விசயத்தை கத்தமாக மறந்து விட்டான்.

மனைவியை மதித்து... எப்போதும்... ஊர் நிலவரம் பற்றிப் பேசாமல் சிவப்பிரகாசம் அன்றும்... கந்தசாமியின் வரவைப் பற்றியும் மித்ரா சொல்லிக் கொடுத்த வழிமுறையைப் பற்றியும்... அவளிடம் பேசவில்லை.

மித்ராளுக்கு அத்தனை நாளும் அலுப்பைக் கொடுக்காத அந்த கிராமத்தின் சூழல்... அடுத்த இரண்டு நாட்களிலும் அலுப்பைக் கொடுத்தது.

அதை உணர்ந்தவளாக லலிதா... மித்ரனை இழுத்து வைத்துப் பேசினாள். ஆற்றங்கரைக்கு... மாலையில் அவனுடன் சென்றாள். இருட்டும் வரை.. அங்கேயே உட்கார்த்து பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒருவழியாய் இரண்டு பக்கங்களும் இரண்டு இரவுகளும் கழிந்த விடிந்தபோது... விஸ்வம் உற்சாகமாய்... மித்ரனைத் தேடி... லலிதாவின்

புறங்கு வந்தான்.

இருள் பிரியாத அதிகாலையில், தூங்கிக் கொண்டிருந்த மித்ரன்... ஹைக்கைவு தட்டப்படும் சத்தத்தைக் கேட்டு... தூக்கக் கலக்கத்துடன் புத்து கதவைத் திறந்தான்.

"மித்ரா... மைடியர் பிரண்ட்..." என்று கைகளை விரித்துக் கொண்டே... ளளே வந்த விஸ்வத்தைப் பார்த்ததும் அவன் தூக்கம் பறந்து விட்டது... "டேய்... விஸ்வம்... நீ எப்படிடா... இங்கே வந்தாய்..?"

"சஸ்பென்ஸ்.... நான் மட்டும் வரவில்லை.. அம்மா... அப்பா... ஸ்லோரூம்... குடும்பத்துடன் வந்திருக்கிறோம்..."

"ஈஸிட்... அவங்க எங்கே...?"

"மாமாவின் வீட்டில் இருக்கிறாங்க... இப்போதுதான் வந்து சேர்ந்தாங்க. தான் உடனே உன்னைப் பார்க்க ஓடி வந்து விட்டேன். எங்கேய்ஸ்டா மித்ரா..."

இவன் எதுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்கிறான்? நான்தான் இவன் சொன்ன வலையைச் செய்யவே இல்லையே... சொல்லாத வேலையைத்தானே செய்து வைத்திருக்கிறேன்... மித்ரன் குழப்பத்துடன் நண்பனைப் பார்த்தான்.

"காயத்தியை... என் கண்ணில் காட்டி விடுங்கன்னு நீதான் என் மாவிற்கு ஐடியா கொடுத்தாயாமே...?"

"தெரிந்து போச்சா...? காச்ச மூச்சென்று கத்தி... என்னை ஒருவழி மண்ணலாமென்று கிளம்பி வந்திருக்கிறானோ...?"

"என்ன அழகுடா அத்தப் பொண்ணு..."

விஸ்வம் கண் செருக - மித்ராளுக்கு தைரியம் மீண்டு வந்தது. அவன் சொல்லிக் கொடுத்த யுக்தி வெற்றி பெற்று விட்டதா..? பயல் கிறங்கிப் போய் தெரிகிறானே...

எதற்கும் இருக்கட்டுமென்று... ஜாக்கிரதை உணர்வுடன் - தள்ளி வந்தபடி,

"எந்தப் பெண்ணுடா...?" என்று கேட்டான் மித்ரன்.

"எல்லாம்... என் மாமா பெண்தான். காயத்ரி..."

"அவள் என் பட்டிக்காட்டுப் பெண்ணாச்சே...?"

"இது பட்டிக்காட்டா...? சொர்க்கம்மா... இது..."

"அவள் என் டீ வரைக்கும் தான் படித்திருக்கிறாள்."

"அதனால் என்ன குறைத்து போச்சு... அவள் வாயைத் திறந்தால்... அவளவு இனிமையாக இருக்கிறது தெரியுமா? என் தாய் வீட்டுக் கண்ணத்தில் அவளைப் பாடச் சொன்னாங்க... அவள் அதை விட்டாள், அப்படியே குயிலின் பாட்டுத்தான்..."

"குயில் பாட்டா...?" மித்ரனின் முகம் மாறியது. அதைக் கவனிக்காமல் விஸ்வம் உரக்கத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"வைர துகள்களால் அவளை அலங்கரித்திருந்தார்கள். என் மாமா இவ்வளவு புரிய பணக்காரர் என்று எனக்கே தெரியாதா மித்ரா நினைத்தால்தானே ஒரு கம்ப்யூட்டர் கம்பெனி ஆரம்பிக்கலாம் போல இருக்கு. அவளவு பணத்தோடும் அழகோடும்... பாட்டோடும்... ஒரு தனியாக என்னைப் பேச முட்டாள் வேறு யாருமில்லையா மித்ரா..."

அதைக் கேள்... காபித்தம்ளர்களோடு வந்த லலிதாவின் முகம் கருத்திருந்தது. அவன் பார்வை மித்ரனை குற்றம் சாட்டியது.

"ஏன்... சித்ர் இப்படி என்னைப் பார்க்கிறாங்க...?" புரியாதவனாக மித்ரா காயியை வாங்கிக் கொண்டான்.

காயியைக் குடித்து முடித்த விஸ்வம், லலிதாவிற்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு... கூடுதலாக... ஒரு அழைப்பையும் விடுத்தான்.

"இன்றைக்கு நாளை... எனக்கும்... காயத்ரிக்கும்... மேரே என்கேஜ்மென்ட் நடத்தப் போகிறாங்க... மித்ரனுடன் நீங்களும் அங்கிலும்... இரும்பத்துடன் கட்டாயம் வந்து கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆன்ட்டி... இப்பேக்ட்... இந்த மேரேஜே... மித்ரனால் தான் நடக்கப் போகிறது... நீங்கள் எல்லோரும் வர வேண்டியது அவசியம் ஆன்ட்டி... நாளை தின்பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்..."

விஸ்வம் வெளியேறிவிட்டான். லலிதா மித்ரனை முறைத்தாள்.

ஒருமுறை என்மனதில் மலர்ந்த பூ...

மறுமுறை மலரச் சொன்னால் மலராது...

லலிதாவின் பார்வை வெறுப்பை உமிழ்ந்தது...

"மனுசனாடா... நீ...?"

"சித்தி...!"

"உன்னையே நம்பியிருந்த பெண்ணிற்கு உன் பிரண்டை எப்பிள்ளையாக்க... உனக்கு எப்படிடா மனம் வந்தது...?"

மித்ரனின் முகம் பேயறைந்தது போல் வெளிநிப் போனது...

"சித்தி... நீங்க என்ன சொல்கிறீங்க...? தேவிக்கும்... விஸ்வத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்...? விஸ்வத்தின் முறைப்பெண் பெயர் காயத்ரி. சித்தி... உங்களுக்குத் தெரியாதா...?"

லலிதாவின் பார்வையில் வெறுப்புப் போய்... யோசனை வந்தது

"மித்ரா... தேவியை யாருன்னு நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்...?"

"தேவி... தேவிதான் சித்தி..."

"கடவுளே... உனக்கு எப்படி இதைப் புரிய வைப்பேன்... டேய்... அவள்தான் கந்தசாமி அண்ணன் பெற்ற மகள்டா... உன் பிரண்டிற்கு உன் மகனாம் பேசியது... இவளைத்தான். இவளின் முழுப்பெயர் காயத்ரி தவிர..."

"சித்தி..."

மித்ரன் ஏறக்குறைய அலறினான்... அவன் மனதில் குறாவளிக் காற்று முறைடித்தது. அதில் தேவி தோன்றினாள். இடுப்பில் குடத்தோடு... பிறறைப் பிடித்துக் கொண்டு சிரித்தாள். அவன் முன்னால்... பின்னால் படியில் போட்டுக் கொண்டு... பாரதியின் பாடலைப் பாடினாள்... 'என்னை வறும்னே பார்க்க மட்டும்தான் வந்தாயா...' என்று கண்கலங்கினாள். வறும் நீரில் மூழ்கி எழுந்தாள். அவன் உன்னுவதற்காக பலகாரம் செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். கடைசியாக கண்மூடி... அவன் கண்ணப்பினில் அடங்கி... மார்பில் முகம் புதைத்தான்.

"அவளை தேவின்னு கூப்பிட்டிங்களே சித்தி... அவன் காயத்ரின் சொன்னானே..."

"மித்ரா..."

லலிதா இரக்கத்துடன் தமக்கையின் மகனைப் பார்த்தாள். சிறுவயதிலிருந்து... இடுப்பில் அவனை கமத்து வளர்த்த பாசம் அவள் உலுக்கியது. 'காதலில் தோற்று மித்ரன் நிற்பதா...? அதைப் பார்த்து கொண்டு கையாலாகாதவளாக நான் இருப்பதா...?'

"இந்த ஊரில் எல்லோரும் அவளை தேவின்னுதான் கூப்பிடுவோம்டா..."

"முடியாது சித்தி. அவளை இழக்க என்னால் முடியாது..."

"கத்திப் பேசாதேடா... உன் சித்தப்பாவிற்கு தெரிந்தால் அவ்வளவுதான் மெதுவாகப் பேசு... இது கிராமம்டா... பரிசம் போடுவது என்றால் பாதகல்யாணம் முடிந்தது போல... இன்றைக்கு ராத்திரி... அவளுக்குப் பரிசு போடப் போகிறாங்க... அது மட்டும் நடந்து விட்டால் நீ தலை கீழாக நின்னாலும் தேவி உனக்கு கிடைக்க மாட்டாள்..."

"இதற்கு தேவி சம்மதிக்க மாட்டாள் சித்தி..."

"அவள் சம்மதத்தை அவள் வீட்டில் யாரும் கேட்கமாட்டாங்க. உன் அவளுடைய அப்பாவைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது... அவர் கோபக்காரர் இந்த ஊரில் அவரைமீறி எதுவும் செய்துவிட முடியாது..."

"அதற்காக... தேவியை நான் விட்டுக் கொடுப்பதா...?"

"நீதானேடா... அவளுடைய அப்பாவுக்கு வழி சொல்லி கொடுத்திருக்கிறாய்? செய்வதையும் செய்து விட்டு... இப்போ வந்து புலம்பு..."

"அவள் என் தேவின்னு எனக்கு அப்போது தெரியாதே சித்தி...?"

லலிதா நகம் கடித்தபடி யோசித்தாள்... பின் நிமிர்ந்தாள்.

"இதில் தேவி என்ன நினைக்கிறாள்ன்னு நமக்குத் தெரியணும்... மித்ரா... அதற்குப் பின்னால்தான்... மத்ததைப் பற்றி யோசிக்கணும்"

"அவளிடம் எப்படிக் கேட்பது சித்தி... நான் வேண்டுமானால் அவள் வீட்டுக்கு போய்... அவளிடம் பேசிப் பார்க்கலா...?"

"வேறு வினையே வேண்டாம். இது கிராமம்ன்னு ஆயிரம் தடவை சொன்னாலும், உன் மண்டையில் ஏறாதா... அது விசேச வீடு... ஊர் எல்லாம் இப்போது அங்கேதான் கூடி இருப்பாங்க..."

"என்னை... என்னதான் செய்யச் சொல்கிறீங்க...?"

"உன் மனதிலிருக்கும் தவிப்பு அவள் மனதிலும் இருந்தால் அவள் ஈடிப்பாய் உன்னைத் தேடி வருவாள்..."

லலிதாவின் கணிப்பு சரியாக இருந்தது... சிவப்பிரகாசம் கடைக்குப் போய் விட... தண்டாடிநபாணி. வயலைப் பாக்க போய்விட... கோதாவரி க்கத்து வீட்டில் கதைபேசப் போய் விட... லலிதா மித்ரனுடன் தனியாக மாந்ந்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது காயத்ரி தேவி புயலைப் போல் மித்ரனைத் தேடி அங்கு வந்தாள்... அவள் கண்களில் கனல் இருந்தது... மித்ரனை அது பொக்கியது...

"நீங்கள் யார்...?" என்று எடுத்த எடுப்பில் அவள் கேட்டாள்.

"நான் யார் என்று உனக்குத் தெரியாதா...?" மித்ரன் அவள் விழிகளை எடுருசிப் பார்த்தபடி சொன்னாள்.

"இல்லை... எனக்குத் தெரியாது என் சித்தி... சிவப்பிரகாச அண்ணன் வீட்டில் மாப்பிள்ளையின் பிரண்ட் வந்திருக்கிறாருன்னு முழுதாகச் சொல்லாமல்... அரைகுறையாய் சொல்லிட்டு விட்டுட்டாங்க..."

லலிதாநிற்கு கணப்பொழுதில் எல்லாம் புரிந்து விட்டது... காயத்ரி மித்ரனை... விஸ்வம் என்று தினைத்து பழகி விட்டாள்.

"இவன் மித்ரன், என் அக்காள் மகன்... உனக்குப் பார்த்திருந்த மாப்பிள்ளை இவனில்லை தேவி..."

"ஹோ... இவள் என்னை விஸ்வமென்று தினைத்து பழகியிருக்கிறாள். அக்கா என்னைக் காதலிக்கவில்லை..." மித்ரனின் பார்வை காயத்ரியைத் துளைத்தது.

"இதையேதான் என் வீட்டிலும் சொல்கிறாங்க அத்தை... என் மனதை வங்க புரிந்து கொள்ளவில்லை, இது பெண் மனம் அத்தை... இவர்தான் புருஷன்னு தினைத்துப் பழகிவிட்டு... இன்னொருவன் கொடுக்கும் ரிச் சேலையை வாங்கி நான் எப்படிச் சட்டிக் கொள்வேன் அத்தை..."

லலிதா, நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் கண் மூடிக் கொண்டாள்... மித்ரன்

காதலில் தோற்கவில்லை, காயத்தியினால் அவனை மறக்க முடியாது.

"இதை உன் வீட்டில் நீ சொன்னாயா தேவி...?"

"சொல்லவில்லை அத்தை..."

"ஏன்...?"

"சொன்னால் நான் வீட்டை விட்டு வெளியேற முடியாது... இப்போது உங்கள் வீட்டிற்கு போகிறேன்னு சொன்னதும் சந்தேகமாய் போய்விட்டது... வான்னு சொன்னாங்க... சாயங்காலம் ஆற்றங்கரை அரசமரத்தடியில் பின்னையாருக்கு விளக்குப் போடப் போகணுமுன்னு சொன்னால் மறுப்பேயில்லாமல் அனுப்பி வைப்பாங்க. இதெல்லாம் - நான் என் மனதிலிருப்பதை வெளியில் சொன்னால் நடக்காமல் போய்விடுமே அத்தை..."

காயத்தியின் வார்த்தைகளில் தொனித்த உள் பொருளை லலிதா புரிந்து கொண்டு விட்டாள். ஆனால் மித்ரனின் முகம் எந்த உணர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்காமல் கல்லைப் போல இறுகியிருந்தது.

"மித்ரா... தேவி சொல்ல வருவதை புரிந்து கொண்டாயா...?"

"இனிப் புரிந்து ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை சித்தி... அவனைப் போல சொல்லுங்கள்..."

"மித்ரா..."

"இவள் என்னை மித்ரனாகப் பார்க்கவில்லை சித்தி... விஸ்வமாதா பார்த்திருக்கிறாள். இவள் எனக்கு வேண்டாம்..."

காயத்தி அவன் முகத்தை பார்த்தாள், அவன் விழிகளில் மன்றாடல் இல்லை... தெளிவு இருந்தது. அவன் வார்த்தைகளில் நீக்கமான தீர்மானமான முடிவு இருந்தது.

"நீங்கள் மட்டும் என்ன...? என்னைக் காதலித்துவிட்டு... எனக்கே தெரியாமல் விஸ்வத்தை விட்டு என்னைப் பெண்பார்க்க வைக்கவில்லையா...? இதை நீங்கள் செய்யலாமா...?"

"ஏய்ய... அடித்துப் பல்லை உதிர்த்து விடுவேண்டி... அவள்தான் உன் மாமா மகள்னு எனக்கு எப்படித் தெரியும் அவன் உன் பெயரை காயத்தின்னு சொல்லித் தொலைத்தாண்டி..."

"அப்போ... நீங்களும் என்னை... தேவியாகத்தானே பார்த்தீங்க

காயத்தியாய் பார்க்கவில்லைதானே? தெரியாமல் நீங்கள் தவறு செய்யலாம். அதற்கு விளக்கம் கொடுப்பீங்க. மன்னிப்பு கூடக் கேட்கமாட்டீங்க, ஏன்னா... நீங்க ஆண்பிள்ளை... அதே போல் நான் தவறு செய்தால் கொலைக் குற்றவாளி போல் என்னைப் பார்ப்பிங்களா...? ஆண்களுக்கு ஒரு நியாயம்... பெண்களுக்கு ஒரு நியாயமா...?"

"பேசி உன் செயலை நியாயமாக்கப் பாக்காதே..."

"எனக்கிருப்பது ஒரு மனது... அதில் உங்களை என் புருஷனாக நினைத்துக் விட்டேன். இனி மாற்றி நினைக்க என்னால் முடியாது. சாயங்காலம் ஆற்றங்கரைக்கு வருகிறேன். மனமிருந்தால் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போங்க. மனமில்லா விட்டால் நீங்க மட்டும் போங்க. நான் அந்த ஆற்றில் விழுந்து என் வாழ்வை முடித்துக் கொள்கிறேன்..."

லலிதா, தேவி சொன்னதைக் கெட்டு பதறிவிட்டாள்.

ஆற்றங்கரையின் அருகிலிலே....

அனைத்தவன்... என்னைப் பிரியவில்லை...

காயத்தி சென்ற பின்னாலும் அவள் பேசிய வார்த்தைகள் மித்ரனின் காதுகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன...

"உங்கள் வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தைதான் எனக்கு வேதம்... நான் அதன்படி நடப்பேன். வாழச் சொல்கிறீங்களா... உங்களுடன் வாழ்கிறேன், சாகச் சொல்கிறீங்களா... உங்கள் கையில்..."

அவள் போய் விட்டாள்... லலிதா மித்ரனைப் பார்த்தாள். அவன் மௌனமாக அவனுடைய உடைகளை சேகரித்து மடித்து அவனுடைய பைகளில் அடுக்க ஆரம்பித்தான். லலிதா நிம்மதியுடன் சமைக்கப் போனாள்.

மதிய உணவுக்கு கந்தசாமியின் வீட்டிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. இரவு விருந்திற்கு வருவதாக பதில் சொல்லி அனுப்பி விட்டாள் லலிதா.

24

மாலையில் விஸ்வம் மித்ரனைத் தேடி வந்த போது... அவன் வெளியில் போய் விட்டதாகச் சொல்லி அவனையும் அனுப்பி விட்டான்.

“கட்டாயம் நீங்க எல்லோரும் மித்ரனுடன் பங்சனுக்கு வந்துவிட வேண்டும் ஆண்டி...”

விஸ்வம் வருந்தி வருந்தி அழைத்து விட்டுப் போய் விட்டான். சிவப்பிரகாசம் தேரத்துடன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டார். குழந்தைகளைத் தயார் பண்ணி வைத்திருந்த லலிதா “நீங்க... அதை மாமாவையும், பிள்ளைகளையும் கூப்பிட்டுக் கொண்டு முன்னால் போங்க. நான் மித்ரனுடன் ஆற்றங்கரை அரச மரத்தடி பிள்ளைபாருக்கு விளக்குப் போட்டுவிட்டு பின்னாலேயே வந்து விடுகிறேன்...” என்று சொல்லி... எல்லோரையும் சுத்தராயியின் வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்து விட்டான்...

மலை மயங்கி இருள் சூழ்ந்த தேரத்தில் ஊர் மக்கள் - ஊர் பண்ணையாரின் வீட்டில் கூடியிருக்க...

மித்ரன் பைகளுடன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். லலிதா - யாரும் அவர்களைப் பார்க்கிறார்களா... என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தபடி... அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“விஸ்வம் என்னைத் தப்பாக நினைத்துக் கொள்வானா சித்தி...?”

“நினைத்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு நாம் என்ன பண்ணமுடியும்...? பெண்ணை விட்டுக் கொடுக்கலாம். உன் பெண்டாட்டியாய் வாழ்பவளை எப்படி விட்டுக் கொடுப்பது...?”

அவர்கள் ஆற்றங்கரையை அடைந்து விட்டார்கள். படித்துறையில் படகுடன் ராமையா காத்திருந்தான். லலிதா அவனைக் கண்டதும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள்.

“நீ எப்படி ராமையா இந்நேரம் பார்த்து... கரெக்டாக இங்கே இருக்கே...?”

“தேவிப் பொண்ணுக்கு பரிசம் போடப் போகிறதா ஊரில் பேசிக்கிட்டாங்கம்மா... பரிசம் போடப் போகிறது உங்க அக்கா மகன் இல்லைன்னு தெரிஞ்சதும்... அடுத்து என்ன நடக்கும்ன்னு யூகிச்சுட்டேன். தேவிப் பொண்ணை சிறுசல இருந்து எனக்குத் தெரியும்மா... உங்க அக்கா

மகனோடு... அது எப்படி பழகுச்சுன்னு தெரிஞ்ச பின்னாலும்... அது வேறு ஒருத்தனுக்கு கழுத்தை தீட்டுமன்னு என்னால் நினைக்க முடியுங்களா...?”

“இவன் வெறும் படகோட்டி மட்டும்தானா...?” மித்ரன் வியந்து போனான்.

அவன் கண்ட ராமையாவின் மறுபக்கம்... அவனை ஆச்சரியப்பட வைத்தது...

தூரத்தில் கொலுசொலி கேட்டது. அவர்கள் மூவரும் பறரப்பானார்கள்.

“மித்ரா... தேவி வருகிறாள்...” லலிதா கூறினாள்.

காயத்ரி... புடவையில் இருந்தாள்... காதில் சிறு தோடும்... கைகளில் இரண்டு வளையல்களும்... கழுத்தில் மெல்லிய செறினுடனும் இருந்தாள்.

“நல்லவேளை... நீ தகதகன்னு... தங்க வேட்டையில் வருகிறது போல் வரவில்லை...” என்று நிம்மதியாகச் சொன்னான் மித்ரன்.

“அப்படி வந்திருந்தால் என்ன பண்ணியிருப்பீங்க...?” என்று கேட்டாள் காயத்ரி.

“உன் நகைகளை அணிவந்து சித்தியிடம் கொடுத்து - உன் வீட்டில் கொடுத்து விடச் சொல்லியிருப்பேன்...” என்றான் மித்ரன்.

“எனக்கு உங்களைத் தெரியும். அதனால்தான்... அதைக்கு அந்தச் சிரமத்தைக் கொடுக்கக் கூடாதுன்னு... நானே நகைகளை வீட்டில் கழட்டி வைத்து விட்டு வந்தேன்...” என்றாள் தேவி.

“சரி... சரி... பேச நேரமில்லை. வா... கிளம்பலாம்...” மித்ரன் அவன் கைபிடித்த போது தயங்கி நின்று... அவன் முகம் பார்த்தான் காயத்ரி.

“என்ன தேவி...” மித்ரனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“இந்த ஆற்றைத் தாண்டி - இந்த புன்னை வனத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் போகும் போது கழுத்தில் தாலியோடுதான் போயிருக்கிறாங்க... உங்களுடன் நான் வெறும் கழுத்தோடு வந்தால் என்னை ‘ஓடிப் போனவன்’ன்னுதான் இந்த ஊர் சொல்லும். அதுவே... கழுத்தில் நீங்கள் கட்டிய தாலியோடு இந்த ஆற்றைக் கடந்தால், பெத்தவங்களுக்குத்

தெரியாமல் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு போய் விட்டான்னு சொல்லும்...”

“இப்போ... தாலிக்கு நான் எங்கேடி போவேன்...?”

“எங்கேயும் போகவேண்டாம், அரச மரத்தின் மேல் வேண்டிக் கொண்டு... நான் கட்டிய தாலிக் கயிறு... அதோ அந்தக் கிளையில்தான் இருக்கிறது. எனக்கு அது போதும்...”

புன்னை வனத்தின் - ஊர் பண்ணையாரின் ஒரே மகள்... மஞ்சள் துண்டில் கட்டிய அரச மரத்தடி பிள்ளையாரின் முன்னால் ராமையாவையும்... லலிதாவையும் சாட்சியாக வைத்து மித்ரன் கட்டிய ... மஞ்சள் கயிற்று... தன் கழுத்தை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டாள்.

“சித்தி... நீங்க எப்படி... தனியாக...” மித்ரன் தயங்கினான்.

“நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் மித்ரா... நீ தேவியைப் பத்திரமாய் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போ... எனக்கும் உன் சித்தப்பாவிடம் உரிமை இருக்கிறது. என் உரிமையை இன்றைக்காவது நிலைநாட்டி என் பக்க நியாயத்தைப் புரிய வைப்பேன். நீ போய் வா...” லலிதா விடை கொடுத்தாள்.

ஆற்றங்கரை அருகினிலே அமைந்த அந்த புன்னைவனத்து கிராமத்தை விட்டு படகு - ஆற்று நீரில் வேகமாக விசைந்து நகர்ந்தது.

